

В.Ю.Шевцов

Всесвіт і Україна

Дніпро
2023

Зміст

Передмова	4
Всесвіт навколо нас	
Принципи будови Всесвіту	5.
Принцип Троїці	6
Закони збереження у Всесвіті	7
Принцип вміщуваності	8
Енерго-інформаційний привід Всесвіту	9
Особливості ЕІП	10
Час і стадії колообігу ЕІП	12
Похідні принципи будови Всесвіту	13
Принцип компенсації в консервативних системах	14
Фундаментальні основи Всесвіту	17
Заряди в структурах Всесвіту	20
Фізико-технічні ефекти нерівноважної термодинаміки	21
Енергії і структури у Всесвіті	22
Принцип моделювання в пізнанні Всесвіту	24
Інформаційно просторова структура Всесвіту	26
Інформація і принцип фрактальності	27
Розбудова Всесвіту в просторі і часі	28

Життя і розум у Всесвіті

Розум у Всесвіті	30
Ієрархія життя і розуму у Всесвіті	30
Монади у Всесвіті	32
Світи у Всесвіті	34
Цивілізації в космосі	35
Проблема цивілізаційних контактів людства	38
Природа людини.	39
Переселення душ	40
«Пакети» технологій мислення	42
Дія ЕІП. Егрегори	43

Етноси

Генетика людства	45
Походження і еволюція етносів	45
Етнічні Інваріанти	48
Територія життєдіяльності. Типи етносів.	49
Стратегія і тактика на «Шляху Даному» етносу	50
Міф етносу	67
Свідомість етносу. Егрегори.	68

Історія і майбутнє України

«Шлях Даний» і майбутнє України	73
«Дерево» білої раси. Міфологічна історія	74
Родове місце білої раси	76
Кліматично-географічна історія України	77
Лінгвістична історія	81
Топонімічна історія	83
Мовна історія українців	87
Пісня – душа українського етносу	90
Цивілізаційна історія	91
Світоглядна історія	95
Космічно-міфологічна історія українців	96
Духовно – інтелектуальна Україна	97
Україна і українці	101
Передбачення	109

- БОГИ І ЛЮДИ

Душа	120
Сім творінь Всевишнього	121
Шлях до Вишнього	124
Принципи будови Всесвіту	127
Принципи буття живого Всесвіту	131
Розбудова Всесвіту і розбудова життя у Всесвіті. Боги і люди.	137
Розбудова Всесвіту знизу. Рукотворні боги.	140
Передвічне Дерево життя і родова гілка	143
Добро і зло. Пекло і рай	144
Із "Повчання Володимира Мономаха синам"	147
Морально-етичний кодекс.	147
Т. Г. Шевченко. і мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні МОЄ ДРУЖНЕЄ ПОСЛАНІЄ	154
Гімн Свароку	158
Свято «Троїці», свято «Герба України», етнічне свято «Українського Роду»	159
Декларація прав і обов'язків українця	164

Передмова.

На початку третього тисячоліття життєдіяльність людства змінилась кардинально. Людство майже перестало бути частиною природнього середовища біосфери і розбудувало новий простір свого існування – ноосферу. Але, зважаючи на принцип взаємовпливу і взаємозалежності між середовищем і об'єктами в ньому, людство, пристосувавшись до умов існування в ноосфері, втрачає життєздатність в середовищі біосфери. Природня чи штучна руйнація нового середовища життєдіяльності, ноосфери, призведе до непоправних наслідків його існування: вимирання або, в кращому випадку, деградації і повернення до «кам'яної доби» свого існування. Та незважаючи на глобальні проблеми, що постали перед людством, воно продовжує жити за нормами і законами «хижака-паразита» другого тисячоліття. Щоб змінити негативні тенденції на позитивні, маємо змінити власне світобачення на Всесвіт, помешкання, в якому ми існуємо, і на місце та роль людства в ньому. В живому, розумному Всесвіті маємо жити за космічним морально-етичним кодексом, усвідомлюючи своє призначення, свій Шлях Даний в його світобудові і еволюції. Жити за його принципами і законами, пам'ятаючи, що кожна людина є «клітинкою» родового дерева – етносу, який, в свою чергу, є частиною людства.

Розумінню принципів і законів світобудови, усвідомленню місця і ролі людства в живому, розумному Всесвіті, а також на «Шляху Даному» українському етносу, присвячена ця книга. На її початку читач побачить параграфи, для розуміння яких необхідна деяка фізико-математична підготовка, тому незрозумілі сторінки можна пропустити і перейти до розгляду наступних тем і питань. Не претендуючи на всеосяжність розбудови світогляду третього тисячоліття, в даній книзі, як і в попередніх, увага акцентується на тих моментах свідомості людства, які можуть бути основою гармонійного співіснування природи і людства, як і українського етносу в ньому. Бо на початку третього тисячоліття, як ніколи раніше, все більшого значення набувають слова: пустелі земній передують пустеля душі!

Мрією автора завжди була і залишається розбудова нової України – України Триславної, країни-раїни помешкання українців, яких би знали як розумних і мудрих, розвинутих духовно, першотворців і першопрохідців людства в майбутнє! Будівничим «України Триславної», окрім даної книги, присвячені книги: «Багато званих, мало вибраних», «Русь», «Буття», «Скарбниця», «Вість», «Трислав», «Оберіг», «Рід», «Слово» та електронні видання: «Кроки за Обрій», «Віди», «Троїця», а також сайт «Країна-Ра».

Всесвіт навколо нас

Принципи будови Всесвіту.

Розуміння сутності людства і його історії неможливе без розуміння його місії і ролі в планетарній еволюції і еволюції Сонячної системи. Для усвідомлення ролі і впливу космічних процесів на все, що відбувається на нашій планеті, будемо виходити із *загального закону збереження: «щось не може виникнути з нічого і перетворитись у ніщо»*, та з його наслідків: **«живе може народитись лише з живого», а «розумне – лише з розумного»**. Увесь Всесвіт «живий» і «розумний» на всіх рівнях своєї будови і розвитку. Другим важливим моментом є *«принцип надлишковості»* в будові Всесвіту, згідно з яким *«для створення гармонійної, складної системи потрібна ще «розумніша» і складніша система*. Людина не може повторити навіть сама себе штучно, для цього необхідна більш складна і розумна система (істота, об'єкт ...) з відповідними можливостями. Все навколо нас живе і розумне, і в цьому різноманітті людство займає лише свою життєву нішу з притаманними йому функціями та задачами. І в даному відношенні воно не є чимось винятковим і ізольованим; воно впливає на інші форми життя і розуму так само, як і вони впливають на наше існування.

Виходячи з принципу надлишковості, маємо говорити про ієрархію життя і розуму, про те, що існують системи, об'єкти, цивілізації більш складні і більш розумні за людство. З одної сторони, зважаючи на це, маємо говорити про те, що розвиток людства не може бути безконтрольним, без нагляду з боку більш розвинутих цивілізацій, з іншого – внаслідок обмеженості ресурсів в замкнутій (консервативній чи псевдоконсервативній) системі, завжди має місце конкуренція і боротьба за їх перерозподіл. Необхідно завжди мати на увазі, що є ті, хто наглядає за людством і за планетою в цілому, і є ті, які кожної миті готові поповнити власні ресурси за рахунок чужих. Коли хтось прагне до міжцивілізаційних контактів, до пошуків «розуму» за межами планети, то варто нагадати важливі принципи будови життя і розуму: **«об'єднує спільна задача, роз'єднує розподіл обмеженого ресурсу на власну користь»**. Якщо у людства немає спільної зацікавленості у вирішенні конкретної космічної задачі, то наша планета для інших цивілізацій, подібних Земній, може бути цікавою лише для захоплення її території і її ресурсів.

Існує також ще один варіант міжцивілізаційних стосунків – «бартер», коли має місце обмін необхідними, важливими для зацікавлених сторін ресурсами. Слід зауважити, що це досить поширений варіант, тим більше, що він відповідає, з одної сторони, «космічному морально-етичному кодексу», з іншої – нормам і законам космічної юриспонденції, існуючим на «місцевому» міжцивілізаційному рівні.

Захоплення чужого цивілізаційного простору життєдіяльності може відбуватись на двох рівнях: на рівні суперцивілізацій, де одна з цивілізацій знаходиться на декілька рівнів розвитку вище, ніж друга (наприклад, як людина по відношенню до істот - мешканців того лану, який вона має намір обробляти); і на одному цивілізаційному рівні. Якщо в першому випадку врятувати може лише міграція за межі простору, що трансформується, то в другому ситуація дещо інша. Подібно людині, що навішує замки на двері і ґрати на вікна для убезпечення свого майна від злодія, на планету ні «замки», ні «ґрати» не причешиш. *Єдиним надійним засобом убезпечити свою планету від захоплення інопланетянами є створення на ній таких умов і форм життя, щоб існування представників інших цивілізацій на ній було в принципі неможливим.* Маючи геном людини можна її відтворити штучно, але вона буде нежиттєздатною, оскільки її існування забезпечується міриадами мікростворінь (бактерій, мікробів, вірусів, грибків і т. д.), геноми яких теж потрібно буде розшифрувати і відтворити, так само як і всі інші необхідні умови функціонування людського організму. І це при тому, що ще в утробі матері плід необхідно забезпечити всіма комплектуючими інформаційними і чуттєвими компонентами. Інопланетянин може існувати на Землі лише в земному тілі, в тілі мільярдами років еволюції пристосованого до існуючих на планеті умов. І оскільки ці умови різні в різні епохи розвитку біосфери, то в часи «динозаврів» необхідне тіло краще за все мати від «динозавра», а в наш час – від людини, або іншої наближеної до неї істоти.

Для розвитку «душі», для реалізації її призначення, мають значення не лише структурно-функціональна будова і можливості тіла, а й її «духовно-енергетичні» можливості – ті життєдальні потоки, які дають можливості реалізації її призначення. По своїй суті «душа» є «жіночою» складовою монади, а «чоловічою» - її «дух-енергія». Без енергії життєдального потоку найскладніша, наймасштабніша монада не має шансів на свою реалізацію. І в той же час доволі проста і примітивна душа в сприятливих умовах потужного потоку «духу-енергії» може розбудувати свій життєвий простір до космічних масштабів. Звичайно є природній життєдальний потік від материнського «колеса», але цей потік може як підсилюватись за рахунок інших потоків, так і слабнути аж до повного виснаження при його перехопленні іншими агресивними монадами. І в цьому відношенні все, що відбувається на фізичному плані є лише матеріальним відображенням того, що реалізується в плані «душа-дух» монади – даного «кільця-колеса» живої ланки живого Всесвіту.

В реалізації «Шляху Даного» монадою можуть виникнути ситуації, коли фізичний покрив монади зруйнується і не може виконувати своїх функцій, при тому, що відсутня можливість швидкого його поновлення в силу різних обставин. І тоді в якості «аварійного варіанту» можуть використовуватись варіанти «підселення» до іншого тіла, або «перезапис» на іншу структуру за умови достатнього обсягу придатних структур для «перезапису-переселення» душі. Подібні «переселення» душ у Всесвіті використовуються при необхідності їх покарання, лікування, модифікації, переорієнтації та т. п., а саме в тих випадках, коли мова не йде про знищення монади, а про її відповідність «Шляху Даному», чи при переорієнтацію її на інший «Шлях Даний».

Принцип Троїці

Все у Всесвіті будується з трьох складових – і це є «*принцип Троїці*». Першою складовою є первісна матерія. *Матерія*, що не має ні форм, ні структур, ні «простору-часу», нічого з того, що ми знаємо про її природу, але з якої за задумом «творця-архітектора» можна створити які завгодно світи з різною кількістю координат простору і часу, з різними видами і формами зарядів і взаємодій між ними. Але для втілення «*проекту*», інформаційного образу задуму в матерію, необхідна *енергія*, дух Творця! І то є третя складова в будові «Світу Явленого». Та говорячи про три складових будови в світі Яві, маємо усвідомлювати, що це лише абстрактні поняття, бо не існує ні інформації без матеріальної основи, ні «енергії-руху» без матеріального «творця». *Все, що існує, матеріальне, але воно може перебувати в двох станах: в структурному (потенціальному), незмінному в часі (точніше, за його відсутності при незмінності структури) і в кінетичному, в рухомому, змінному в часі і просторі.* В подальшому під структурною, потенціальною енергією будемо розуміти наявність різниці значень якого завгодно фізичного параметра в двох яких завгодно точках простору; а під кінетичною – різницю, знову таки якого завгодно, фізичного параметра в одній точці простору, але в різні моменти часу. І так само, як всі складові «світу Яві» мають матеріальну основу, так і всім видам матеріальності притаманна структурна - потенціальна, і кінетична енергія змін і руху. Чи в світі фізичному, чи в світі інформації завжди необхідно розглядати ці дві складові в організації і функціонуванні Всесвіту.

Поняття структурної, потенціальної, і рухомої, кінетичної, складових знаходяться в основі «*принципу консервативності*». Розрізняють поняття консервативних і псевдоконсервативних систем. Під «консервативною системою» розуміють систему, в якій один або кілька її параметрів залишаються незмінними впродовж часу функціонування і виконання задач, для яких ця система призначена. Якщо незмінність необхідних параметрів забезпечується самою системою, її будовою, система називається *консервативною*. Якщо ж постійність того чи іншого параметра забезпечується постійним його потоком через систему, то така система носить назву «*псевдоконсервативної*». Необхідно також розрізняти два типи консервативних систем: структурно і функціонально незмінних в часі або в просторі (наприклад, при рухові «пакета» світлових хвиль із записаною на ньому інформацією). Для консервативних систем характерним є запис законів природи у вигляді «тотожності», де всі параметри системи пов'язані між собою, а тому запис законів збереження може бути представлений як через одні параметри, так і через гармонійно пов'язані з ними. Найпростішим прикладом може бути запис числа чотири: $4=2 \times 2=6-2=8:2=...$ і т. д. І все це «чотири». Для відкритих псевдоконсервативних систем це рівність, баланс того, що надходить в систему, і того, що її покидає; а для закритих систем – це рівність зміни доповнюючих складових одного і того ж параметра (при незмінності загальної енергії системи зміна кінетичної дорівнює зміні потенціальної і навпаки).

Закони збереження у Всесвіті

Всі закони збереження в природі (як закони бухгалтерії), записуються лише в двох формах: тотожності і балансу. Від співвідношення між кінетичною і потенціальною складовими (наприклад енергії) залежить «консерватизм» даної системи. Якщо потенціальна енергія системи більша за кінетичну, то зміни можуть

відбуватись лише в середині системи; якщо кінетична енергія більша за потенціальну, то система буде змінюватись назовні, але в рамках системи більш високого порядку, потенціальна енергія якої більша за її кінетичну. При рівності цих двох видів енергії одночасно присутні і потенціальна, і кінетична складові, а їх величина залежить від змін самої системи в просторі і часі. Прикладом можуть бути три стани води у вигляді криги, рідини і пару.

Всі ці *три* вказані стани характерні для всіх рівнів будови світів і Всесвіту в цілому. Опису цих станів відповідають і три типи диференціальних рівнянь в математичній фізиці. В разі переваги потенціальної складової над кінетичною маємо стабільність, незмінність зовнішніх параметрів системи при можливості змін і перерозподілу складових цих параметрів всередині системи. Рівняння, що описують даний стан, називаються «еліптичними». В цих рівняннях зміни значень параметра, що описується, відбуваються по координатах, але сумарне значення даного параметра залишається незмінним. У випадку рівності потенціальної і кінетичної складових змін параметра по координатах відповідають «дифузійні» зміни стану системи, залежні від механізму вирівнювання значень параметра: від швидкості «дифузії», променевого переносу чи тертя. В результаті змін по координатах відповідають зміни в часі в правій частині рівнянь, де з'являється перша похідна зміни даного параметра від часу пропорційно потенціалу, що залишається на даний момент. Вирівнювання значень даного параметра відбувається по експоненті, тому в рішеннях даних, «параболічних» рівнянь завжди буде присутня експонента (число «*e*» - основа натуральних, або природніх логарифмів). Одночасно з експонентою в рішеннях даних «параболічних» рівнянь будуть присутні і структурні складові попереднього потенціального (еліптичного) виду рівнянь, найчастіше хвильових у вигляді рядів тригонометричних функцій синусів і косинусів. При перевищенні кінетичної складової над потенціальною, або ж за наявності лише кінетичної складової, зміни по координатах дорівнюють змін в часі і навпаки (принцип ергодичності в теорії ймовірності). Рівняння «балансу» в цьому випадку називаються «гіперболічними», а їх рішення має вигляд гармонійних функцій з накладеними на них особливостями впливу зовнішніх чинників (наприклад засобів програмної зміни вигляду функції для передачі інформації).

Принцип вміщуваності

Особливим принципом будови системних об'єктів у Всесвіті є *принцип «вміщуваності»*, який можна продемонструвати на прикладі просторово-геометричних конструкцій: лінія складається з безмежної кількості точок, площа – ліній, об'єм – площин. Чотиривимірний простір може вміщувати в собі безмежну кількість тривимірних, а п'ятимірний – чотиримірних. Цей принцип добре ілюструється на прикладі складних живих систем, що розглядався раніше. Для більш глибокого розуміння принцип «вміщення» розглянемо ще одну геометричну модель.

Точка не має меж і не має вимірів. Лінія є одномірним об'єктом і має границі з двох точок. Двомірна площа обмежується одномірною лінією, а тримірний простір обмежується двомірною поверхнею. Розповсюджуючи дану послідовність на просторові конструкції з *n* координат можемо стверджувати, що вони мають поверхні з *n-1* координатного простору. Саме таким чином побудовані основні конструкції

багатьох світів нашого Всесвіту. Можливим підтвердженням даної моделі є «теорема Ньотера», або принцип «відповідності законів збереження в консервативних системах за законом симетрії їх будови». За цим принципом закону збереження енергії відповідає однорідність і рівномірність потоку часу (секунда на вашому годиннику і секунда в «туманності Андромеди» тотожні, інакше б закон збереження енергії не виконувався). Закону збереження кількості «руху-імпульсу» відповідає однорідність простору і «інертність руху», а моменту кількості руху – його ізотропність (однаковість усіх напрямків). За цими законами кожна точка Всесвіту подібна до всіх інших, а сам Всесвіт не має «центру».

З геометрії відомі фігури, точки яких рівноправні в усіх відношеннях: це межа-коло круга, або поверхня сфери, точки якої рівновіддалені від центра. Якби у нашого Всесвіту був «центр вибуху», то згідно з законом збереження моменту кількості руху з віддаленням від центру плече моменту зростало б, а швидкість зменшувалась, чого ми не спостерігаємо. Тож кожную точку нашого тримірного простору Всесвіту можна вважати центром сферичної тримірної поверхні чотиримірної сфери, четвертою координатою якої є координата часу.

Дія законів збереження (енергії, кількості руху, моменту кількості руху, кількості зарядів та інших фізичних параметрів) свідчить про те, що наш Всесвіт є квазіконсервативною системою, замкнутою і обмеженою по внутрішніх параметрах, що зберігаються, і відкритою (в межах системи більш високого порядку) по інших. Якби система була абсолютно консервативною, то завдяки внутрішнім потенціалам і процесам, що ними продукуються, значення всіх параметрів в ній давно вирівнялись би до однорідних по всьому об'єму Всесвіту (ефект відомий під назвою «теплової смерті Всесвіту»), чого ми не спостерігаємо. Підтримка значень деяких параметрів-інваріантів на незмінному рівні за умов взаємодії між елементами системи і перерозподілу енергії можлива лише при наявності потоку через неї.

Таким чином «принцип вміщуваності» реалізується в природі двома шляхами: через «безмежну» вміщуваність $n-1$ координатного простору в n -координатному і «принципу проникності» об'єктів мікросвіту в об'єктах макросвітів, а останніх – в мегасвітах. Принцип вміщуваності надає можливості «безмежної варіативності» і творчості на всіх рівнях будови і функціонування світів (особливо з урахуванням «принципу фрактальності»).

Енерго-інформаційний привід Всесвіту

Кожна квазіконсервативна система може не змінюватись лише за умови наявності потоку енергії через неї. Має бути потік на вході і один або кілька потоків на виході з тим, щоб виконувалась умова «балансу» і незмінності параметрів всередині системи. І коли фізики сперечаються про кінечність чи необмеженість Всесвіту, вони забувають про основні умови існування консервативних і псевдоконсервативних систем, згідно з якими наш Всесвіт є замкнутою, обмеженою, псевдоконсервативною системою. Виникає питання: завдяки якому потоку взаємодіючі (і втрачаючи при цьому енергію) елементарні частки зберігають мільярди років незмінними значення спінів (моментів кількості руху), зарядів та інших констант? Це може бути лише за умови поповнення

втраченого. Через Всесвіт має текти потік енергії чи параметра, складовою якого є енергія, наприклад «дії», який би підкручував і крутив усе, що обертається в ньому (як потік води крутить мельничне колесо, або генератор електроенергії). *Ріка енергії, що тече через наш Всесвіт, є його енергетичним приводом.*

Згідно з другим законом термодинаміки, за яким при відсутності потоків ззовні всі параметри системи мають вирівнятись, всі процеси зупинитись, що веде до стану «спокою-смерті», теж має відбутись і з інформацією в даній системі. *Втрачена енергія на видозміну всіх структур в системі називається «ентропія».* Одночасно з втратою структурності втрачається і інформація, яку несли ці структури, а тому формула кількості втраченої інформації ідентична формулі ентропії. Таку ж ситуацію маємо і у випадку, коли через уже існуючу структуру пропустити потік параметру, відмінного від попереднього потоку, що створив дану структуру, то частина його енергії піде на перебудову попередньої структури під цей потік і ця енергія буде «ентропією». Одночасно з перебудовою структури стирається інформація притаманна попередній структурі і записується нова, відповідаюча новому потоку. Усі структури нашого Всесвіту можна порівняти з «диском» чи з «флешкою» з записаною на них інформацією. Якщо б ця інформація зкалишалась незмінною, то в процесі еволюції вона була б досить швидко використана і еволюція Всесвіту зупинилась би (Всесвіт нагадував би вічнокрутне колесо, або маятник). Наразі спостерігаємо, що розвиток Всесвіту не зупиняється, а його «стани» не залишаються незмінними і не є циклічно-тотожними, однаковими, що можливо лише за умови, коли з енергетичним потоком-приводом до нашого Всесвіту весь час надходить інформація на подальшу його еволюцію. І це є його «інформаційним приводом», а разом будемо називати цей синтетичний потік *«енерго-інформаційним приводом» (ЕІП) Всесвіту.*

Перш ніж перейти до особливостей ЕІП Всесвіту згадаймо основний принцип того розділу фізики, який називають «неврівноваженою термодинамікою»: *якщо через два відмінні, хоча б по одному параметру, середовища пропустити потік фізичного параметра, то в цих середовищах сформується «кільце-потік» іншого (або інших) параметра (потенціали, або сили притаманні їм, породжують потоки, які, в свою чергу, потенціали і потоки нових і нових, іншого змісту, фізичних параметрів)..* Прикладом даного принципу є «колообіг» води в природі, коли на потоці сонячної енергії, що проходить через атмосферу і воду, формується замкнутий потік маси води. Вода з океану випаровується в атмосферу, охолоджується, випадає дощем, стікає ріками в океан, знову випаровується, і так процес повторюється «по колу» доти, доки його продукуватиме потік сонячної енергії. На потоці води в річці можна поставити електрогенератор, який буде «крутити» кільце електричного струму. На потоці електрики можна поставити електродвигун і він буде крутити, наприклад, кільце транспортера, і так далі. Один енергетичний привід породжує інший, той – наступний, і на цьому принципі, а саме на принципі ЕІП побудовано функціонування Всесвіту в цілому. Принцип ЕІП є визначальним в його будові, функціонуванні і еволюції в цілому. І це *«колесо» ЕІП носить назву «свастя – колеса-свастики Сварока».* Інструмента творення світів і всесвітів.

Особливості ЕІП

Але перейдемо до особливостей ЕІП Всесвіту. Чи не дивує фізиків питання: яким чином відкалібровані *основні елементарні частки будови речовини: протони і електрони*? Чому незважаючи на взаємодії між собою вони залишаються стабільними і незмінними в часі? В дивному потоці часу зі стандартним значенням його виміру закладеним в «постійній Планка - кванті дії», однаковим для всіх просторів у Всесвіті? Відповідь на диво проста: ці елементи *«резонансні» до потоку ЕІП*. Частоти їх обертання відповідають частотам народжуючого їх потоку. І потік з частотою (ν , відповідно, одною величиною дії) відображається в спінах кратним, цілим значенням постійної Планка. Усі частки, що народжуються в експериментах фізиків на різного роду прискорювачах, не є «резонансними», стійкими і миттєво розпадаються.

Другою особливістю ЕІП є те, що, розповсюджуючись в просторі $n+1$ координат, він перетинає n -координатний простір його оболонки-поверхні в кожній точці в одну і туж мить. Потік ЕІП з чотиримірному простору нашого Всесвіту заходить в кожну точку його тримірної поверхні і в тій же точці «зникає», переміщуючись по четвертій координаті, по «колу» до свого «джерела». На наступному, геометричному прикладі, це можна уявити наступним чином. Рух від центра круга по радіусу перетинає одновимірне коло його границі в точці. Аналогічно такий же рух по радіусу в тримірній сфері перетинатиме двовірну площину її поверхні в точці, заходячи і виходячи з неї не зачіпаючи інші.

Представлена модель правомірна тоді, коли потік розповсюджується від центра, перетинає поверхню n -простору в точці $n-1$ її виміру. При перетині «поверхні» потоком ЕІП в точці робить цю точку центром розповсюдження і дії нового ЕІП в $n-1$ просторі цієї поверхні (згадайте основну теорему неврівноваженої термодинаміки!). В залежності від «проростання коріння життя» в цьому просторі, дана точка може стати монадою і центром розбудови нового об'єкта з $n-1$ координатної матеріальності, притаманної простору даної «поверхні». Розбудова об'єкта в просторі відбувається за фрактальним принципом: подібне породжує, формує подібне (куди не глянеш – скрізь одне і теж!). Окрім того, потік ЕІП, переходячи з простору в простір іншої мірності, формує в ньому нові ЕІП з потоками енергії іншого фізичного характеру. І в кожному такому просторі це буде центральним першопочатковим потоком, який в нашому, тримірному просторі носить назву *енергії «сі», або «ці»* (в українській мові похідними від цього кореня є «сі-яти», «Сі-ва», воно ж «Ші-ва» і так далі). Виходячи з даної моделі будови Всесвіту можна припустити, що монада Всесвіту (за інформацією Д. Андрєєва, поданій в книзі «Троянда світу») має $2^5=32$ покрови, але ця оцінка не є достовірною.

Ще однією важливою особливістю функціонування ЕІП являються закони, відомі з електрики як *«закони Кіргофа»*. Якщо на обкладинках, межах-координатах простору n координат є потенціал, обумовлений наявністю просторів $(n+1)$ та $(n-1)$ координат, то в просторі $(n-1)$ мірності він може утворити від одного до безлічі паралельних потоків різної потужності (але з одним значенням потенціалу). При переході через цей простір потік ЕІП даного простору може утворити деякий ланцюг похідних, проміжних ЕІП (як потік струму по провіднику з кількома «резисторами»). При цьому «+» на обкладинці n -простору стає «-» на обкладинці простору $(n-1)$ і навпаки.. Даний ефект обумовлений тим, що «кільце» ЕІП в середині материнського, його породжуючого, буде обертатись в тому ж напрямку, що й материнське; а зовнішнє ЕІП в просторі «оболонки» буде

обертатись в протилежному. *Напрямок обертання зумовлює знак «заряду» ЕІП по відношенню до материнського ЕІП.*

Звичайно, розглянуті особливості функціонування ЕІП не є їх повною множиною. Вони є лише деякою доволі спрощеною моделлю будови і функціонування ЕІП; моделлю, яка дає, хоча б в деякій мірі, можливість зрозуміти природу Всесвіту і принципи його функціонування.

Час і стадії колообігу ЕІП

Дещо екзотичною, але теж фундаментальною особливістю ЕІП є її «стадійність» в повному циклі потоку від початку до завершення. Розрізняють *8 стадій розвитку ЕІП, сутність яких виражається гексограмами, складеними з триграм*, що, в свою чергу, складаються з протилежностей: суцільного відрізка прямої лінії – «чоловічої» і розрізаної на дві частини – «жіночої». Ведуча триграма в гексограмі належить материнській ЕІП, друга – дочірній.. За час проходження одної із стадій материнського «кільця» ЕІП дочірня може зробити різну кількість «циклів-обертів», під час яких складаються різні варіанти гексограм з різними наслідками для еволюції дочірніх ЕІП. Цю особливість ЕІП часто використовують для «передбачення» подій майбутнього, для чого використовують значення і зміст гексограм на основі досвіду минулих епох, що викладений у відомій «книзі перемін». Ділення ЕІП на 8 стадій відображено також у *восьмикутній зірці «Покрови»*, в якій сім періодів є періодами «народження-творення» ЕІП і його «згасання-сну-небуття» у восьмому (в місці прив'язки дочірнього «колеса», де дочірній ЕІП впливає на материнський і сам поповнюється новою інформацією на новий оберт «колеса»). Циклічність «обертів» ЕІП дочірнього «колеса» в біосфері нашої планети відображається в «зміні» характерних живих істот в послідовності одного циклу і в зміні ознак цих істот в наступних (п'яти?, за п'ятьма різновидами ознак однієї з «тварин» в 12-ти річному циклі?) циклах впродовж одної стадії материнського «колеса». Ця циклічність змін істот і їх ознак співпадає з числом можливих «варіацій-комбінацій» гексограм – $8 \times 8 = 64$, хоча в силу різних обставин впливаючих на функціональність «колеса» відхилення від змісту гексограм можуть бути досить суттєвими. Прикладами циклічності, хоча й не однозначними, можуть бути зміни поколінь в часі життєдіяльності сукупностей живих істот одного виду: етносів, мурашників, сортів рослин та тому подібне.

Розглядаючи кратне співвідношення між циклами обертання «материнського» і «дочірнього» кілець ЕІП, необхідно звернути увагу на «інваріанти» притаманні кожному із них. До складу інваріантів ЕІП можуть входити як фізичні, так і інформаційні, і духовні. При цьому *час дії даних інваріантів відповідає часу одного оберту ЕІП, при тому що інваріанти материнського кільця діють і в дочірньому, і в наступних, похідних від нього.* Даний ефект формулюється як **принцип «відповідності» часу існування об'єкта з даним інваріантом часу виконання задачі, для виконання якої він призначений.**

В людському суспільстві (як і в біосфері в цілому) теж існують свої «кільця ЕІП» зі своїми «інваріантами». Кожна людина в «дереві кілець ЕІП» суспільства має своє призначення, свої задачі і свій час існування. Іншими словами: «якщо твоє призначення

відповідає часу існування планети, то і ти через відповідне *число «реінкарнацій»* будеш існувати доти, доки не закінчиться задача». І це не залежить від складності самої задачі. Складний об'єкт може використовуватись один раз, а простий – в багатьох циклах конкретного ЕІП. Прикладом часу дії і тривалості задачі, що виконує в тому чи іншому вигляді дана особистість, (на зразок гусениці-лялечки-метелика...), можуть бути навіть яскраві особистості в існуванні етносів і людства, час існування яких на фізичному плані обмежений одним життям, а час впливу на різні за призначенням «кільця-цикли» ЕІП вимірюється періодами від кількох десятків до тисяч років і більше в циклах материнського ЕІП.

Характерним періодом-циклом в історії українського етносу є 360-тирічний. В межах цілочисельності цих періодів час впливу українського етносу на виконання задач призначених йому нині на планетарному рівні становить близько 4320 років (починаючи з часу трансформації його задач під час «хрещення» Київської Русі). Тривалість впливу (і існування на етнічному рівні) окремих творців етносу становить: Тараса Шевченка – близько 3500 років; Святослава Хороброго – 1800 років; Володимира Мономаха – 1500 років; Ярослава Мудрого – 1100 років; Григорія Сковороди – 900 років і так далі (відлік часу від дня народження). Що стосується часу існування «російського конгломерату», то він становить два цикли, тобто близько 700 років. За «пошуковою інформацією» час існування африканської гілки людства в сучасному стані визначається в межах 4-5 місяців Сварока (один місяць Сварока триває близько 2160 років); азійської – 5-6 місяців, а європейської -6-7 місяців Сварока.

Для більш глибокого розуміння природи живих ЕІП необхідно враховувати також ту обставину, що кожному «колесу» притаманний і свій «Бог-наглядач» (для етносів він носить назву «Рід», або «деміург»), інтелектуально-духовна монада, яка існує доти, доки існує кільце ЕІП даного етносу. В монаду етносу входить ядро, в яке закладені задачі етносу, і периферія – пошуковий простір із членів етносу з їх можливостями.

Взаємозв'язок і взаємозалежність між «материнською» і «дочірною» ЕІП в цілочисельному співвідношенні забезпечує притаманний усій архітектурі Всесвіту гармонійність структур і процесів, а з врахуванням варіативності - їх кореляційну залежність. Всесвіт не є абсолютно передбачуваною системою. Він має детерміновану і варіативну складові у співвідношенні «золотого перетину» ($\Phi = a/b = b/c = c/d = \dots = 1.618\dots$). Саме величина детермінованої частини в колообігу ЕІП, що становить 1.0 з 1.618, дозволяє з такою ж ймовірністю прогнозувати-передбачувати події майбутнього розвитку в кожному ЕІП.

Похідні принципи будови Всесвіту

До принципів будови Всесвіту відносяться як фундаментальні, так і похідні від них; при тому, що їх множину можна розділити на дві групи: ті, що покладені в основу структурної будови, та ті, на базі яких будуються всі процеси у Всесвіті. Вище уже зазначалось, що і перші, і другі поєднуються в основному положенні «нерівноважної термодинаміки»: сили породжують потоки фізичних параметрів, які, в свою чергу, формують нові структури, а ті «породжують-генерують» потоки нових фізичних параметрів і т. д.. Кожен потік фізичного параметра переформовує під себе, під свою природу, те матеріальне середовище, через яке він рухається. Цей процес найчастіше є

процесом взаємовпливу, але при наявності двох паралельних потоків більш потужний переформує під себе менш потужний; при взаємодії двох різних структур – енергетично більш потужна переформує менш потужну. Вплив структур і потоків описується коефіцієнтами взаємопереходів, які для прямих і зворотніх процесів в природі мають одну і ту ж величину одного знаку чи при витратах енергії потоком на формування структури під себе, чи при звільненні цієї енергії при поверненні структури до попереднього стану. Виділяються із загальної множини цих коефіцієнтів лише два потоки: магнітного вихрового і обертового механічного рухів. Для повернення до початкового стану в даному випадку необхідне «подвійне відбиття»: два «відзеркалення» чи дві зміни напрямку руху на протилежний. Але, при поєднанні цих двох процесів в один, прямий процес стає тотожним зворотньому. Асиметрія і одного, і другого процесів є наслідком асиметрії обертового руху в асиметричному тримірному просторі. І ця асиметрія є джерелом потенціальності структур. Тож саме асиметрія вихрових магнітних потоків і обертових механічних є джерелом первісної енергії «ці», або «сі» на рівні нашої просторової «поверхні-оболонки» чотиримірної сфери функціонування всіх об'єктів нашого світу «Яві». (Вид енергії «сі» відповідає простору даної оболонки).

Прикладом взаємодії і взаємовпливу структур і потоків є його літературне визначення письменником початку 20-го століття Короленком: «якщо оселити принца в конюшню, то він не заспокоється доки не наведе там хоча б якийсь лад, характерний для людського помешкання; але якщо оселити конюха в палац, то він теж не заспокоїться, доки не перетворить його в конюшню». Існує глибока взаємозалежність між свідомістю людини і оточуючим її середовищем. Найкраще цей взаємозв'язок можна представити однією фразою: *«пустелі земній передує пустеля душі!»*. Принцип взаємовпливу структур і потоків будемо називати принципом «Короленко-Кюрі», бо інший варіант формулювання цього принципу прозвучав дещо пізніше за вислів Короленка в роботі Кюрі, присвяченій електромагнетизму : заряди впливають на середовище, середовище впливає на заряди. За цим принципом визначається стійкість структур і потоків відносно інших за природою (тензорною розмірністю) даних структур і потоків. З цього приводу ще давньогрецький філософ Платон писав: якщо в країні дві мови, або дві релігії, дві різні культури, то сильніша за своїми можливостями складова або переформує слабкішу під себе, або ж знищить її взагалі, як конкурента. Мовна, релігійна чи інша терпимість може спостерігатись коли ресурсів спільного джерела існування вистачає на всіх. Але як тільки починається перерозподіл обмеженого ресурсу, то спільнота або розділиться, або ж сильніша знищить слабкішу.

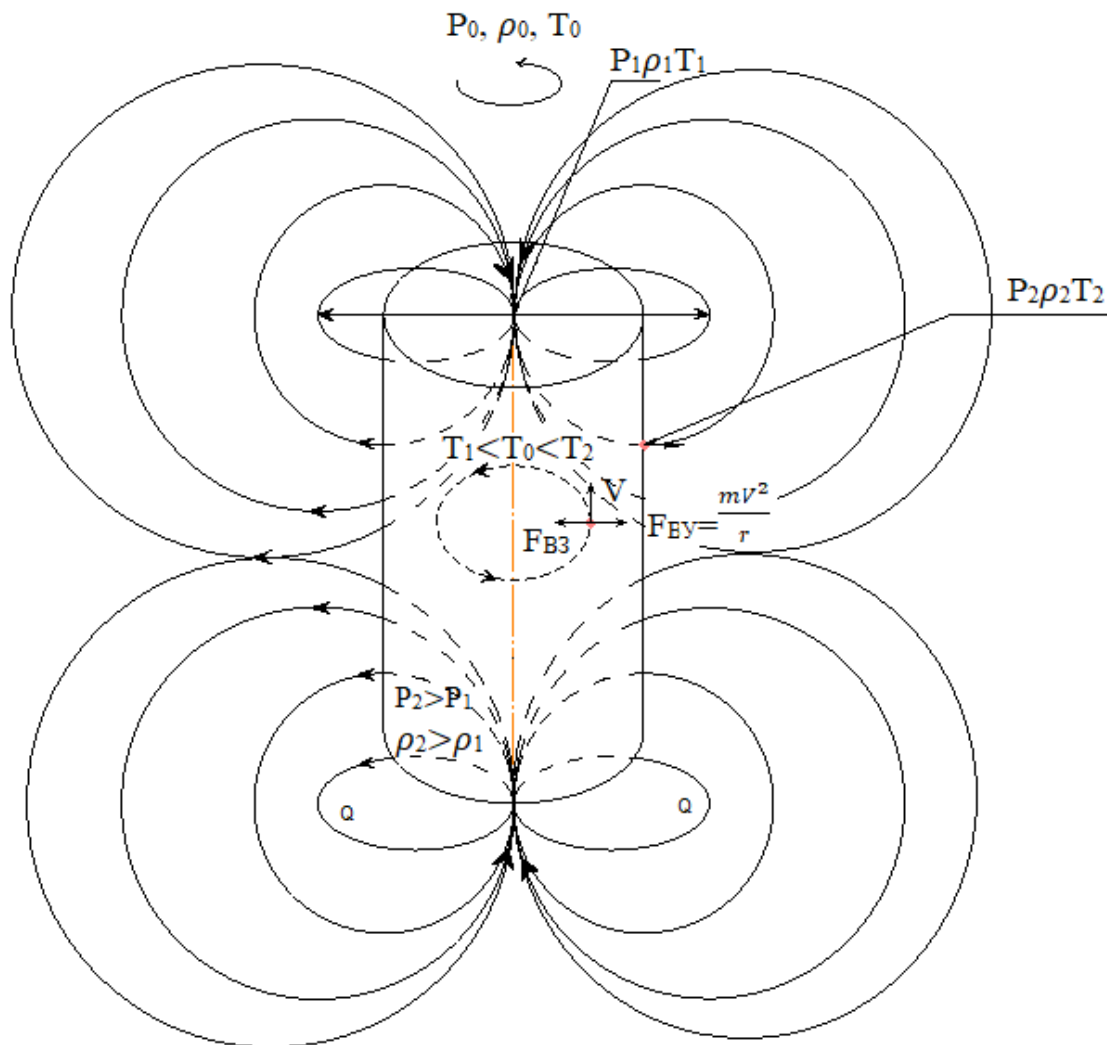
Принцип компенсації в консервативних системах

Взаємопереходи і переформування структур і потоків зумовлюються і відбуваються шляхом компенсації (рівняння балансу): *зміна хоча б одного параметра в замкнутій, консервативній системі має бути компенсована тотожною зміною одного або кількох параметрів*. В фізиці це ще донедавна знаменита «теорема СРТ»: зміна зарядової складової компенсується змінами просторової і часової складових, так само як і зміна просторової чи часової складових викличе зміни в одній або двох інших. Якщо в системі кілька різних складових, то деякі параметри можуть не взаємодіяти (при

їх нейтральності) і не проявляти себе. Це може бути одна чи кілька координат простору чи часу, різні зарядові складові, що присутні, але не проявляють себе на іншому (не їхньому) рівні будови Всесвіту. Проявляють себе лише явища і структури двох останніх, сусідніх «тіл-оболонок», де протікають основні процеси їх розбудови і функціонування. Більш глибокі і складні тіла знаходяться в завершеному стані, які ще називають «згорнутими».

В стані рівноваги який завгодно фізичний параметр, що вирізняється по відношенню до «простору-вакууму», має компенсуватись «відхиленням» одного, а то й кількох параметрів від рівноважного стану. Це може бути просторова чи часова асиметрія (місцева через різну швидкість процесів у різних точках), анізотропія, зміна структури, зміна параметрів процесу, зміна в зарядовій наповненості і т. д. Інакше кажучи, *все несиметричне, нерівноважне має обов'язково компенсуватись до рівноважного, «симетричного» стану.* І в даному відношенні виділяється який завгодно речовинний об'єкт в «просторі-вакуумі». *Наявність заряду, маси, спіна та інших параметрів у елементарних часток має компенсуватись структурами і процесами як у самому об'єкті, так і в навколишньому середовищі.* Теж стосується і макро- і мега-об'єктів. Прикладом може бути об'єкт, що обертається (гіроскоп, вихор...). Під дією відцентрової сили виникає радіальна анізотропія тиску і густини, що приводить до радіальної зміни температури. На периферії тиск зростає і росте температура; поблизу осі – навпаки. Градієнт температури викличе випромінення тепла з периферії і «всмоктування» його по кінцях осі. Утвориться два тороїдальних «вихори» потоків тепла, а при наявності осьового градієнта, наприклад сили тяжіння, вони зливаються в один тороїдальний вихор. І цей «вихор» ми сприймаємо як магнітне поле (?) – поле зміни структури «простору-вакууму» еквівалентне змінам в структурі об'єкта, що

обертається.

Подібний ефект виникає при обертанні суцільної сфери під дією тиску сил тяжіння. Зі зростанням відцентрової сили по радіусу густина зовнішніх шарів зменшується. Більш масивні компоненти «стягуються» до осі і до центру водночас. Вздовж осі густина і тиск призводять до росту температури при її зменшенні на поверхні. Через поверхню енергія «тепла-теплороду» всмоктуватиметься в об'єкт, а вздовж осі випромінюватиметься у вигляді двох пучків, що особливо наочно спостерігається у випадку нейтронних зірок при їх надзвичайно великій швидкості обертання.

І в першому прикладі з газом ($W > U$), і в другому з планетою ($W < U$) спостерігається одна і та ж картина, хоча і зі зміною напрямку обертання в «тороїдальних вихорах». При цьому виникнення тороїдального обертового магнітного потоку (магнітного поля) пов'язано з обертовим моментом тіла, що обертається, і пояснює ефект нерівноважної термодинаміки, де мова йде про те, що при дзеркальній симетрії прямого і зворотнього протікання майже всіх процесів у природі, нерівноважними є обертовий механічний і обертовий магнітний рухи. Але, що важливо, ці два рухи доповнюють один одного і об'єднаний процес роблять також симетричним.

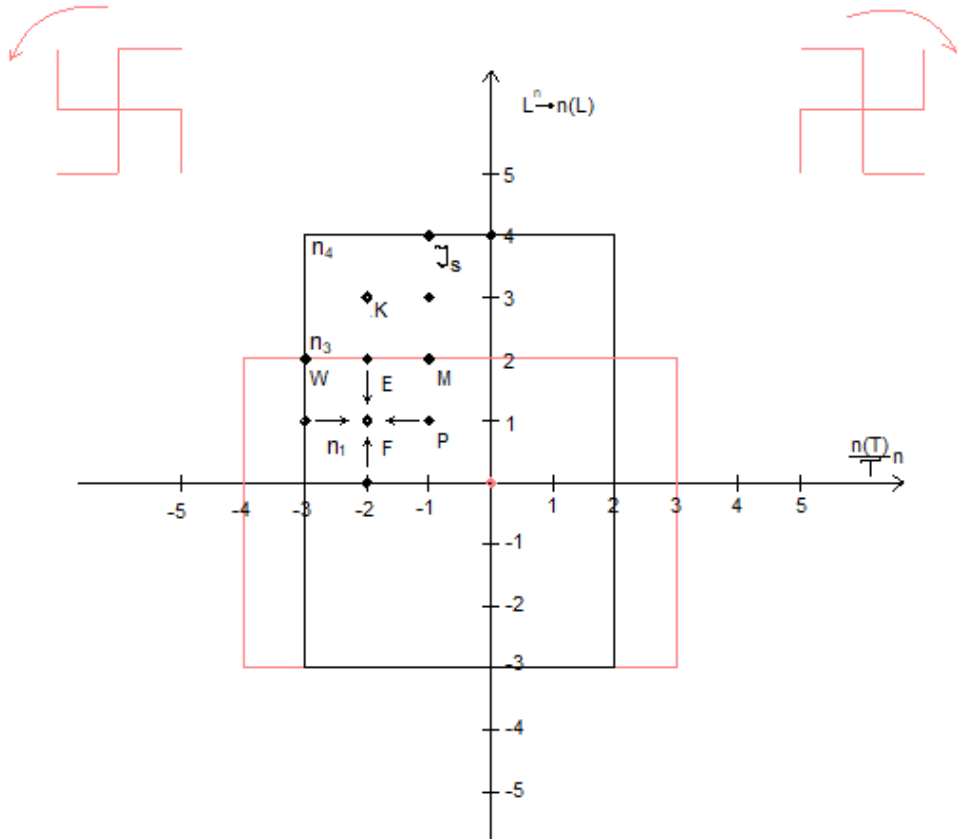
Описаний процес дає розуміння не лише природи магнетизму і електричних зарядів, а й наявності свого роду «компенсатора» речовини по відношенню до присутньої при цьому нерівноважності «простору-вакууму», компенсатора – «фотонного газу» (електричної «рідини»), того, що в сумі з речовиною робить її

нейтральною. Величина і ємність цього компенсатора в одному і тому ж одиничному (за об'ємом) просторі різних речовин буде різною і при з'єднанні двох тіл різної фізичної природи маємо ефект «двох сполучених басейнів з різним рівнем води в них», в результаті чого «вода» з басейну з вищим рівнем перетікатиме в басейн з нижчим. Як наслідок обидва тіла-«басейни» по параметру «компенсатора» стають нерівноважними. «Басейн», з якого «теплород-фотонний газ» витікає буде «всмоктувати» його ззовні, щоб відновити рівноважний стан; а «басейн» в який перетікає «теплород» починає його випромінювати, позбуваючись надлишку.. І в цьому випадку знову утворюється тороїдальний кільцевий потік енергії, характерний для якого завгодно ЕІП і який відповідає основній теоремі нерівноважної термодинаміки: якщо через два різних середовища тече потік фізичного параметра, то він утворює потенціал(и) на «вході-виході», а той, в свою чергу, утворить замкнуте «кільце-контур» потоку (потоків) інших фізичних параметрів.

На основі описаних явищ, або явища, яке називаємо «енерго-інформаційною парою» (ЕІП), побудовані всі структури і процеси в природі, що, в свою чергу, є основою всіх фізико-технічних ефектів, які використовує людство.

Особливо яскраво принцип компенсації взаємозалежних параметрів проявляється в переході механічної структури Всесвіту в електродинамічний і навпаки. Даний ефект нескладно представити на прикладах законів збереження по рівнях будови системи в просторі і часі. Формально закони збереження записуються або у вигляді суми (рідше різниці), або добутку складових тої чи іншої фізичної величини. Прикладом першого вигляду є закон збереження енергії у вигляді суми потенціальної і кінетичної складових: $E = E_{\text{п}} + E_{\text{к}} = \text{const}$; прикладом другого – закон збереження кількості руху: $P = m \cdot V = \text{const}$ (де m – маса, V – швидкість); або роботи $A = F \cdot S = \text{const}$. В останньому випадку зміні одного множника має відповідати зміна другого. При цьому ці зміни відбуваються або в часі, або в просторі, на відміну від

першого варіанту . де зміни можуть відбуваються і по просторовій і по часовій

координатах .

Фундаментальні основи Всесвіту

Щоб представити характер змін – трансформації фізичних величин в просторі і часі, розглянемо їх фізичні формули. Основними фундаментальними вихідними величинами в механіці є маса (М), довжина (L) і час (Т), до яких в електродинаміці додається величина заряду (Q). Для прикладу розглянемо фізичну формулу сили:

$$F = m \cdot \ddot{x} = ma \rightarrow \text{кг} \cdot \frac{\text{м}}{\text{с}^2} \rightarrow M'L'T^{-2} \rightarrow H,$$

де $\ddot{x} = a$ – прискорення руху, Н – одиниця виміру сили «ньютон».

Фізичною формулою сили буде запис через комбінацію масової, просторової і часової компонент у відповідних ступенях. Різні комбінації цих компонент, що в результаті дають «ньютон», теж будуть сили, наприклад:

- сила тяжіння: $F_g = mg \rightarrow \text{кг} \cdot \text{м}/\text{с}^2 \rightarrow M'L'T^{-2} \rightarrow H;$
- сил тяги: $P = \dot{m} \cdot w \rightarrow \text{кг}/\text{с} \cdot \text{м}/\text{с} \rightarrow M'L'T^{-2} \rightarrow H;$
- сила пружини: $F = KX \rightarrow \text{кг}/\text{с}^2 \cdot \text{м} \rightarrow M'L'T^{-2} \rightarrow H;$
- сила Коріоліса: $F = mV \cdot \omega \rightarrow \text{кг} \cdot \text{м}/\text{с} \cdot 1/\text{с} \rightarrow M'L'T^{-2} \rightarrow H, \text{ і т. д.}$

В приведених формулах g – прискорення сили тяжіння; $\dot{m}$ - секундна витрата маси (швидкість витрати маси); ω – кутова швидкість. З рисунку «Т – L» координатної сітки видно, що силу можна отримати множенням-діленням на Т у відповідному ступені відповідних величин зліва і справа по координатах часу, або теж саме «зверху-знизу» по координатах простору, наприклад :

$$F = P/\tau = E/L = (m/c^2) \cdot L \rightarrow H.$$

При зміні по координатах часу бачимо зміни в будові шару простору з даним числом координат, а при змінах по координатах простору – перехід з шару простору n-координат до шару з (n-1) координат (від об'єму до поверхні оболонки) і навпаки.

Відповідно зміна значення якої завгодно величини даного простору може відбуватись лише в часі, а зміна характеру самої величини - при переході з одного простору в інший:

$$P_1 - P_2 = F \cdot \tau = I; \quad E_1 - E_2 = N \cdot \tau; \quad L_1 - L_2 = E \cdot \tau = P \cdot r = D; \quad E/X = F;$$

де P- кількість руху; E-енергія; N – потужність; L – момент кількості руху; D – дія; τ – час, V – швидкість.

Розглядаючи переходи між паралельними просторовими шарами в порядку зменшення їх кількості координат, нескладно помітити, що в нашому просторі з трьома координатами найбільш фундаментальною величиною є дія, величина, що співпадає за розмірністю з моментом кількості руху : $\text{кг} \cdot \text{м}^2 / \text{с}$. Ця величина може розкладатись на енергію і час та на кількість руху і плече-координату. В ланцюжках по зміні кількості координат

$$(L \rightarrow P \rightarrow \frac{P}{X} \rightarrow, \quad \text{або: } \text{кг} \cdot \frac{\text{м}^2}{\text{с}} \rightarrow \text{кг} \cdot \text{м} / \text{с} \rightarrow \text{кг} / \text{с})$$

уже присутня причина дії в нашому просторі. Для нашого тримірнього простору це дія, для двовимірнього – туж роль буде відігравати кількість руху, для одновимірнього – маса на кутову швидкість обертання, або, уявивши секунду за метр, – можемо говорити про розподіл маси ($\text{кг} \backslash \text{с}$) в часі. Цікаво, що в можливих розкладах основних фундаментальних співмножників з'являються кутова швидкість і кутове прискорення, а із координатного графіка «L – T» починає промальовуватись величина, яку називають постійною планети K ($\text{км}^3 / \text{с}^2$), яка має розмірність параметра чотиримірнього простору і яка є стандартною для даної планети. Як висновок можна стверджувати, що після закінчення формування даного шару простору-часу процеси і структури, що формуються в просторі її оболонки переноситься в наступний простір наступної оболонки закінченого простору. Простори монади більш високого ступеню немов би «згортаються» зі збереженням величин характерних для цього простору. Мається на увазі, що принцип компенсації теж діє лише в місцях даного шару простору-часу.

Відслідковуючи множину фізичних параметрів в нашому шарі простору-часу, в розділах механіка, термодинаміка і електродинаміка за координатними межами, складаємо наступну таблицю:

		M	Q	T	L		M+T	L+Q	E=U+W
$\partial^2 u / \partial x^2 = f(x)$	Mex.	3	1	6	8	$\Sigma 18$	0	9	U>W
$\partial^2 u / \partial x^2 = f(x, \tau) \cdot \partial u / \partial \tau$	TD	3	3	4+3	7	$\Sigma 20$	10	10	U=W
$\partial^2 u / \partial x^2 = f(x, \tau) \cdot \partial^2 u / \partial \tau^2$	ED	3	5	8	6	$\Sigma 22$	11	11	U<W

З даної таблиці дуже добре видно, що маса і час пов'язані між собою, що маса є «структурою у часі, свого роду зарядом» часу. Так само пов'язані між собою простір і електричні заряди, але на відміну від одновимірнього часу з «однорядною» масою, для тіла, що обертається навколо осі, маємо два полюси і, відповідно, два заряди в залежності від напрямку обертання в просторі. Також добре видно, що при перевищенні

кінетичної енергії W над потенціальною U зростає число часових похідних і зарядових проявів в процесах, що відбуваються у відкритій системі, та на перехід просторових (потенціальних) координат в часові (кінетичні).

Хочеться звернути увагу читача на зміну положення просторово-часового каркасу в механіці та електродинаміці. Геометрично на рисунку і фізично в реальності вони тотожні, але проявляють себе по різному. «Поворот» L-T на 90° переводє механічний світ в електродинамічний і навпаки. При повороті по годинниковій стрілці електродинамічна картина змінюється потенціально механічною, а при повороті проти годинникової стрілки - отримаємо зворотну картину. В космічній символіці ці переходи зображуються «сваргою-савстям», «зламаним» світловим-вихором, який при повороті по годинниковій стрілці є символом Сонця, життя, еволюції; а при повороті проти – символом смерті, згасання, руйнації, птьми.. В кольорах «свастика» Сонця золота на фоні блакитного неба і води; свастика «птьми» - догораючого червоного кольору на коричневому або чорному фоні. В залежності від виду свастики можна судити про цивілізацію, яка використовує даний символ. Коли націонал-соціалісти Гітлера привезли свастику від махатм Шамбали, то це було ознакою того, що вона, шукаючи свої перспективи в земному світі, налаштовувала і використовувала нацистів в якості свого знаряддя.

Завершуючи розгляд «принципу компенсації» і дії на його основі принципу ЕІП, необхідно звернути ще раз увагу на обертовий рух, рух в замкнутому просторі консервативної системи. Особливістю обертового руху в просторі n - координат є те, що обертання відбувається навколо $n-2$ координатного простору: лінія не може обертатись, бо не має ні ширини, ні висоти; площина ($n=2$) може обертатись навколо точки ($n=0$); сфера, чи об'ємне тіло, ($n=3$) може обертатись навколо точки і навколо осі ($n=1$). Відповідно, чотиримірна сфера може обертатись навколо точки, осі і площини ($n=0,1,2$). Указана особливість обертового руху важлива для розуміння природи процесів і структур, що відбуваються в просторах з різною кількістю координат і на межах між ними, в тому числі і в «просторах-оболонках» монад об'єктів різної просторової будови у Всесвіті. І в цьому відношенні особливої ваги набувають «інформаційні простори» та «інформаційні моделі» об'єктів притаманних цим просторам, об'єктам «втілення» даних моделей в фізичні простори різної мірності.

В своїй розумово-інформаційній діяльності, в процесі мислення, ми користуємось двомірною логікою: «так» і «ні» («+» і «-»). Природа нашої логіки має відповідати логіці законів і принципів будови нашого Всесвіту з $n=3+1$ координатним простором-часом, в якому має бути закладена основа цієї логіки. В асиметричному тримірному просторі, в якому «відбиття» не співпадає з реальним (для цього його необхідно «відбити» в дзеркалі ще раз), подібна ситуація має місце і в обертовому русі, а тому «розрізняють» обертання «за» і «проти» годинникової стрілки відносно напрямку руху, і, відповідно, наявність двох полюсів у осі обертання «N» і «S», двох типів зарядів «+» і «-»; «лівого» і «правого» та т. п. Все це витікає з обертання навколо осі в тримірному просторі. Якщо ж обертання відбувається навколо площини в чотиримірному просторі, то і логіка має бути чотиримірною, бо в площини не одна, а дві осі з двома полюсами у кожній. Приймаючи подібну основу логічних операцій, виходимо за межі всяких можливостей нашого мозку, всі структури якого, як і наше мислення, побудовані на «так» і «ні».

Заряди в структурах Всесвіту

Ведучи розмову про швидкість світла, ми торкнулись лише однієї сторони того явища, яке ми називаємо рухом електромагнітних структур (хвиль в тому числі). Чому не говоримо про рух «електронів» чи електричних та магнітних хвиль(?), а вживаємо поняття «структури»? Тому, що жоден фізик не уявляє «що таке електрон?», тим більше «що таке заряд?». Щоб хоча б якимось, хоча б модельно зрозуміти природу електрона, спробуємо більш детально розглянути природу «квантів-порцій» світла. Ще Макс Планк ввів поняття «цеглинок» структурної будови речовини – найменшої природної величини моменту кількості руху (кванта дії, спіна), $h = \text{const}$, або енергії «запакованій» в найменший інтервал часу (в стандартну частоту ЕІП приводу Всесвіту – в «енергію «ці»»), умовно одного оберту елементарного речовинного «об'єкта-частки». В залежності від частоти коливань в потоці енергетичного приводу Всесвіту (електромагнітної хвилі?) отримуємо енергію фотона, маючи на увазі, що на «одне коливання» приходить дія, що дорівнює постійній Планка – h . По суті промінь світла є «ланцюгом» не то хвиль, не то «вихорів-гіроскопів» з моментом обертання кратним h . При тому, що в залежності від «фотона-кванта» при «ударі» о «перепону» утворюється пара елементарних часток, що обертаються в протилежних напрямках відносно руху фотона з електричними зарядами «+» і «-» та спінами, що в сумі складають спін фотона. (Щось подібне спостерігається при рухові хвилі по поверхні води, коли при ударі об перепону частина хвилі відривається, забираючи з собою частину, чи повністю, масу і момент кількості руху, на відміну від хвильового руху, де енергія і імпульс передаються, а маса середовища залишається на попередньому місці). Інакше кажучи, фотон є «порцією коливання того середовища, яке називаємо «простором-вакуумом». І тут виникає проблема розповсюдження «хвилі-фотона» без втрат енергії за мільярди років мандрів в просторі метagalактики. В просторі, чи на площині, яка завгодно хвиля розповзається швидко втрачаючи енергію. Щоб хвиля зберігала незмінними частоту і енергію, необхідно щоб вона була одномірним «об'єктом-солітоном», що рухається в однокоординатному (обмеженому) просторі, як по «струні-нитці» (в якійсь мірі це нагадує теорію одномірних струн в будові Всесвіту в рамках одної із моделей квантової механіки). В однорідному просторі нашого всесвіту подібний рух неможливий. Тож та структура, яку називаємо «фотоном», не є хвилею в звичайному розумінні; вона є або «одномірною пружиною», або «гіроскопом-вихором» організованим на принципі ЕІП. Та навіть представляючи фотон у вигляді консервативної «об'єкт-системи» ми не можемо обійти проблему втрати енергії фотоном при руху в матеріальності «простору-вакууму». Який завгодно об'єкт рухаючись в матеріальному середовищі взаємодітиме з ним втрачаючи енергію. Окрім того, зі зміною положення в просторі потенціальна енергія даного об'єкта теж весь час буде змінюватись. Яким же чином фотони зберігають енергію і інформацію, яку переносять? Відповідь маємо шукати в ЕІП нашого Всесвіту, в несучій його частоті. Що ж стосується збереження інформації в світі «оболонки-поверхні», що розвивається і змінюється, то це можливо лише на стабільних структурах характерних для замкнутих «шарів-оболонок, на поверхні яких іде розвиток і розбудова чи перебудова.

Ще більш непроста задача виникає в спробі розібратись з будовою найпростішої зарядженої елементарної частки «електрона». В різних моделях це і «хмара-хвиля» на «орбітах» з кратним числом «стячих» хвиль навколо ядра, і «рідка оболонка мінус-заряду» навколо плюс заряду протона в будові нейтронів в ядрах атомів; і «кульки-хвилі» у вільному польоті. Подібні речі спостерігаються в багатьох випадках в залежності від співвідношення між кінетичною і потенціальною енергіями. «Уламок-половинка» «фотона-кванта» в залежності від цього співвідношення може перебувати теж в трьох станах. І коли людина уявляє електрон як «кульку-гіроскоп», то це досить спрощена модель дійсності. Електрон по своїй будові є непростим об'єктом і може бути і «газом», і «рідиною» (наприклад в кристалах металу з «вільними електронами»), і «твердою кулькою-вихором?». Теж стосується і протона, в моделюванні якого появляются складові «кварки», «партони» та інші, чисто теоретичні частки. На те, що в даних моделях не все є «правдою», говорить закон взаємодії між кварками. Взагалі сила тяжіння обернено-пропорційна відстані між об'єктами «взаємодії-тяжіння» в ступені $(n-1)$ координат простору цих об'єктів. «Неможливість» відірвати кварки один від одного пояснюють тим, що сила взаємодії зростає з відстанню, або вона відповідає (-1) координаті. Або ж простір в масштабі нуклонів відсутній, або ж маємо ефект не «розширення», а його «згортання». Без розуміння взаємоперетворень-переходів між M, L, T і Q не можна розраховувати на розуміння природи і будови речовини.

Для читача, не фахівця-фізика, можливість переходів часу (T) в масу (M), або простору (L) в заряди (Q), чи простору (L) в час (T) звучить дещо «дико», але природа побудована на єдності, на принципі «одне в усьому і все в одному»! Коли говоримо про електричний заряд, то це не «вода в плящі» і не «ядро горіха в оболонці». Якби можна було «розрізати» електрон, то там ніякого заряду ніхто б не знайшов. По суті маємо справу з особливостями тої структури, яку називаємо «електрон» і яка якимось чином взаємодіє з іншими подібними структурами. Коли говорять про «дефект маси» в ядерних реакціях, наприклад при злитті двох атомів дейтерію в атом гелію, то сума протонів і нейтронів не змінилась, як і маса кожного з них, а маса атому гелію стала меншою за масу атомів дейтерію. Змінилась конфігурація розташування цих часток в ядрі і об'єм, який вони займають. Змінилась площа поверхні між речовиною і простором-вакуумом і інтенсивність взаємодії як всередині, так і назовні, що і призвело до «зменшення, до дефекту маси». Маса не є «консервативним» параметром на зразок «заряду». Це «розрив, або зміна темпу?» координати часу. Теж стосується і простору електричних зарядів, як конструкцій з матеріальності тримірного простору нашого світу.

Фізико-технічні ефекти нерівноважної термодинаміки

Види взаємопереходів між основними структурами (відповідно, потенціалами) і процесами та між процесами і структурами можна відслідкувати на основі співвідношень Онзагера і принципів ЕІП та компенсації. Але, для повноти взаємопереходів, в подальшому фізико-технічних ефектів, їх необхідно доповнити інформаційними складовими. На разі всю множину фізико-технічних ефектів, хоча і дещо наближено, можна розділити на кілька груп:

Генерація структурою (потенціалом) потоку; прикладом генерації потоку електрики є акумулятор.

Перебудова структури під потік, або потоку під впливом структури; прикладом перебудови структури під дією потоку тепла є «розплави».

Утворення нової ЕІП при проходженні потоку через дві різних структури; прикладом перебудови структури під потік є намагнічення деяких металів під дією електричного струму, або магнітного потоку.

Взаємодії і взаємовплив потоків різної фізичної природи; прикладом утворення нової ЕІП при проходженні потоку сонячного світла через два різних середовища: атмосферу і воду, є кругообіг води в природі.

Взаємодія структур різної фізичної природи і прояви структур у взаємодіях; прикладом взаємодії потоків може бути генерація тепла під дією електричного струму і потоку тепла на потік електричного струму. Прикладом взаємовпливу структур буде намагнічення деяких матеріалів під дією магніта.

Ефекти обертового руху; прикладом ефектів обертового руху є сепарація газів і рідин.

Польові ефекти; прикладом взаємодії польових структур є взаємодія електричного і магнітного полів.

Ефекти енерго-інформаційного обміну, види енерго-інформаційних пар; прикладом енерго-інформаційного обміну в природі є симбіоз деяких рослин і грибів.

Ефекти передачі енергії і інформації; прикладом передачі інформації є електромагнітний потік змодульований згідно інформації, яку він переносить, та її вплив на різні фізичні і біологічні процеси.

Переглядаючи множину фізико-технічних ефектів, нескладно дійти висновку про те, що їх об'єднує енергія: енергія закумульована в структурах, потенціальна енергія, і енергія потоків, кінетична енергія, енергія змін. Усі існуючі структури речовини, як по рівнях її будови (... елементарні частки – атоми – молекули – речовинні макрооб'єкти – мегаоб'єкти (астрономічні) ...), так і на кожному рівні різноманіття їх структур є акумуляторами і носіями енергії. Але в усіх фізико-технічних ефектах і, відповідно, в усіх явищах природи маємо їх обмежену енергетичну ємність. В усіх спробах побудувати на цих ефектах «вічний двигун» матимемо один і той же результат – негативний. Є лише один-єдиний потік, який розгалужуючись (як дерево) по рівнях будови матеріальних структур і об'єктів дає життя нашому Всесвіту в рамках його існування: енергія «ці» (вона ж «сі») однієї і тієї ж частоти впродовж всього часу його буття. Маючи на увазі, що зміна хоча б на найменшу частку значення хоча б одної із фундаментальних величин-констант (зарядів, швидкості світла у вакуумі, постійної Планка та інших) зробить неможливим існування Всесвіту тої архітектури, завдяки якій ми існуємо в ньому. Лише приєднавшись до цього потоку, потоку «сі», матимемо «вічний двигун» до кінця існування самого Всесвіту. Звичайно, не до першопочаткового, майже безмежної потужності, а до тої дочірньої його ланки розгалуження, що діє в нашому просторі-часі, на переході від чотиримірності простору до тримірності його «поверхні».

Енергії і структури у Всесвіті

Стосовно видів енергії, що застосовуються для переміщення в просторі різними цивілізаціями, інтерес представляє класифікація приведена за даними «контактерів» з

екіпажами некласифікованих літальних об'єктів (НЛО) з інтерпретацією в поняттях сучасної фізики:

- енергія «втілення» інформаційної моделі в матерію;

- енергія зміни кількості координат при переході із n -координатного простору в $n-1$ координатний простір його поверхні;

- енергія переходу між різними можливими варіантами розгалуження шляхів реалізації дійсного варіанту;

- енергія взаємодії і взаємозв'язку інформаційного і матеріального світів (тринітарна енергія);

- енергія часу-хроносу шляхом переведу «закумульованого часу» в масі речовини в енергію;

- енергія «потoku –духу», потоку енергії «сі», даючого і підтримуючого життя;

- енергія сингулярностей, особливостей в просторі-часі, в структурах і процесах;

- енергія анігіляції;

- енергія зміни взаємодії структур за рахунок зміни розташування елементів структур (наприклад енергія «дефекту маси»);

- енергія різниці між прямим і зворотнім рухом процесів у часі;

- енергія перебудови-переходу структур і потоків з n -координатного простору $n-1$ простір його поверхні;

- енергія «симфонії сфер» дії планет при їх взаємодії;

- енергія топологічного замикання між рівнями організації речовини (між мікро і макро-світами, між макро і мега-світами);

- енергія «пакетів-дхарм» інформації у Всесвіті;

- енергія регенерації пам'яті (пам'ять форми і структури при їх поверненні до початкових умов);

- енергія магнітних та інших аномалій (в тому числі і з обертовим рухом).

Приведену класифікацію не варто сприймати як реально-існуючу, особливо зважаючи на її деяку довільну інтерпретацію-розшифровку автором. Важливо в ній те, що вона, хоча б в деякій мірі, дає напрямок пошуку джерел енергії руху майбутніх НЛО і стимулює пошукову думку на основі більш глибокого розуміння будови і функціонування Всесвіту. В цій класифікації також не згадуються уже відомі види енергії, що уже використовуються: механічна, теплова, хімічна, електрична, магнітна, ядерна розпаду важких і синтезу легких хімічних елементів. Не згадуються і види енергії, що іноді класифікуються як різновиди «психічної», притаманної тому простору «поверхні-оболонки» в будові об'єктів живого Всесвіту, який формує поняття «духу-душі».

Подібно до класифікації «структур-процесів» в фізико-технічних ефектах і видів енергії в них, можна класифікувати всі види існуючих в природі структур і об'єктів за їх призначенням і функціями. Згідно своїм функціям «об'єкти-структури» діляться на:

- аккумулятори і генератори енергії і інформації;

- трансформатори структур;

- трансформатори потоків;

- регулятори стану структур;

- регулятори стану потоків;

- компенсатори потоків і структур.

Різновидів в кожній множині функціонально-відмінних «об'єктів-структур» надзвичайно багато. Наприклад, «накопичувачів-акумуляторів» і генераторів енергії велика кількість не лише в цілому, а й по кожному виду енергії. Не вдаючись в подробиці будови і принципів дії кожного з них, зупинимось на деяких, до кінця нез'ясованих особливостях функціонування «акумуляторів-накопичувачів» електричної енергії та генераторів її потоків. Якщо акумулятор є ємкістю, в яку «наливаємо» електрику, ізолюємо ємкість на деякий час, а потім, при необхідності, дамо їй стікати в іншу ємкість чи в навколишнє середовище із задіяним на шляху стоку трансформатором для переводу енергії даного потоку в енергію іншого фізичного потоку, то це буде акумулятор; якщо ж об'єкт знаходиться на потоці, то його роль зводиться до ролі генератора електроенергії на потоці «води в річці». Саме на принципі дії акумулятора виникає питання: чи можна скинути електроенергію в іншу «ємкість» по одному каналу-провіднику?

Принцип моделювання в пізнанні Всесвіту

Взаємопереходи і взаємокомпенсація ще і ще раз підтверджують єдність Всесвіту і пов'язаність всього з усім. Усе побудовано на єдиних принципах і все свідчить не лише про будову і функціонування, а й про його призначення. Хоча, як це не дивно звучить, ми всі розуміємо, що у Всесвіті немає нічого зайвого, непризначеного для чогось, як і сам Всесвіт. Ми моделюємо все, що відбувається в ньому, і учимось у нього. І це ми можемо робити завдяки універсальності і подібності структур і процесів, що існують, що відбуваються навколо нас. Вивчаючи і розуміючи одні явища на основі інших, через подібність структур і процесів, можна застосовувати і їх аналітичні моделі для вивчення, дослідження і розуміння подібних до них. Так, незважаючи на різну фізичну природу процесів передачі, переміщення і розсіювання різних фізичних параметрів, а саме в процесах дифузії, теплопередачі, тертя, променевого переносу, для їх опису використовуються параболічні диференційні рівняння. Більше того, ми уже наперед знаємо, що в їх рішенні обов'язково буде присутня «експонента». Якщо маємо справу з тертям води в трубопроводі, і «опір» протіканню струму в провіднику, то через подібність фізичних явищ можемо говорити і про подібність їх аналітичних моделей, а тому при вивченні одного процесу можемо скористатись аналітичною моделлю іншого. По своїй суті *«принцип моделювання!» є універсальним інструментом дослідження яких завгодно природних явищ і технологією навчання людства водночас.*

Прикладом модельних уявлень може бути «принцип блоковості» в будові Всесвіту. Ми звикли до тої «класичної?» моделі, згідно з якою елементарні частки складаються з «кварків», «партонів» та інших екзотичних «теоретичних» часток; атоми – з елементарних часток; молекули – з атомів і т. д. Але можлива інша модель – модель у вигляді *n*-мірного «дерева»

Вище уже йшла розмова про «простори-покриття» *n*-мірних об'єктів, що в просторі самого покриття мають на одну координату менше. Так «покриттям» одновимірного простору є точки без координат; двовимірну площину може обмежувати одновимірна лінія границі; тривимірний об'єкт – двовимірна поверхня і т. д. Ця модель годиться і до перетинів якого завгодно об'єкта: кількість координат перетину буде на одну менша, ніж кількість координат самого об'єкта. Перетином лінії є точка, поверхні

– лінія, об'єму – площа. Якщо об'єкт розбудовується від «центру» монади, то перетином, наприклад, чотиримірної сфери буде тримірна «куля». І не лише чотиримірної сфери, а й чотиримірного циліндра. Перетинаючи тримірне дерево площиною, отримаємо «кружочки-перетини» різної форми і величини, притому що в часі вони змінюватимуть своє положення, бо в тримірному просторі дерево коливається від вітру, але мешканці двомірного простору перетину про це навіть не здогадуються, сприймаючи «перетини» як самостійні об'єкти. Подібним «деревом» можна представити і нашу Сонячну систему в чотиримірному просторі, перетинами гілок якої в дану мить будуть тримірні кулі планет. Ці кулі за нашими уявленнями є «обмеженими консервативними системами», що розростаються завдяки однорічним пагонам з «листя», за рахунок яких відбувається розростання попередніх гілочок з їх «ЕІП», що «крутять колеса ЕІП» гілзок ще раніших, попередніх років, аж до «стовбура» включно.

Звичайно, подібна модель буде лише деяким, дуже наближеним уявленням про оточуючий нас світ, але вона надає можливості хоча б якось зрозуміти будову нашого багатовимірного світу. При цьому ні в якому разі не слід представляти наш Всесвіт у вигляді «кулі» в просторі, маючи на увазі, що кожна «монада» n -мірного простору має «покриття» з $(n-1)$ -мірного простору, а той з $(n-2)$ мірного аж до окремих зародків простору нульового виміру. *Монада Землі* сформувала одне із своїх «покриттів» у вигляді тримірного простору, і в цьому просторі народжуються монади розмірності цього простору, формуючи всі структури і процеси в ньому як продовження і розростання простору монади Сонячної системи. Важливо також усвідомити, що монада «душі» знаходиться в просторі оболонки планети $(3+1)$ –координат, але самі «душі» є «гілочками» «монади» Роду, що знаходиться в просторі $(3+1+1)$ і т. д.

В плані будови Всесвіту, розростання його «дерева», діє принцип необхідного для нього «простору життєдіяльності». Кожній монаді для своєї розбудови необхідний ресурс з матерії, енергії і інформації в просторі функціонування. Коли ми питаємо «чому зоряні системи розташовані так далеко в просторі?», то забуваємо, що для підтримки функціонування кожної з них необхідний для її життєдіяльності ресурсний простір. Цей простір може бути невеликим, але надзвичайно насиченим ресурсами, і навпаки (одна справа жити в джунглях, інша в напівпустелі). Для стабільного функціонування якого завгодно об'єкта необхідно мати баланс ресурсних потоків на «вході» і «виході», що забезпечується не лише ресурсним наповненням простору, а й можливістю ним скористатись шляхом руху. Вільного руху в просторі, в якому сформувалась дана монада, але який є простором-покриттям більш високої розмірності. Елементарні частки за відсутності взаємодії можуть вільно, практично не натикаючись на інші частки речовини, рухатись в об'ємі атомів; атоми в просторі макрооб'єктів; макрооб'єкти – в просторі планет, планети – в просторі Сонячної системи і т. д.. Вважається, що частка «нейтріно» може пролетіти крізь свинцеву плиту розміром від Сонця до Юпітера не «помітивши» її. Для дії принципу необхідного простору життєдіяльності необхідний «принцип блоковості» в будові природи, а «принцип блоковості» вимагає наявності «принципу проникності» для руху і споживання необхідного ресурсу.. При тому, що ресурси завжди обмежені, тому і простір життєдіяльності теж обмежений, і при його «освоєнні» ресурси, без відповідного поповнення, швидко вичерпуються. Тож даний

простір втрачає функцію життєздатного до відновлення необхідного ресурсу в критично необхідному обсязі.

Інформаційно просторова структура Всесвіту

Кожне кільце ЕІП в консервативній, чи псевдоконсервативній системі, в своїй матеріальній реалізації є структурним, потенціальним елементом даного n -координатного простору. Закінченість, цілісність кілець ЕІП робить їх «цілочисельними» і відповідаючими потужності рахункової множини, в той час як хвильовим процесам притаманна безперервність точок, відповідаючи потужності «континуум-множини». І в даному відношенні кількість інформації, яку можна записати на рахунковій множині, безмежно менша тої множини, яку можна записати на безперервній. Одна біда: запис інформації в просторі навіть обмеженої континуум-множини може зайняти і безмежний інтервал часу; тоді як запис на обмеженій рахунковій множині завжди може бути реалізований впродовж конкретного часу.

Серед особливостей n -мірних просторів є ще одна, на яку варто звернути увагу, а саме на те, що об'єм в них пропорційний x^n , а об'єм їх простору-оболонки лише x^{n-1} . При зменшенні x ($x < 1$) об'єм буде зменшуватись швидше, ніж поверхня, а при збільшенні x ($x > 1$) – навпаки. Взявши радіус нашого тримірного світу $x=1$, отримаємо швидке зменшення об'єму в мікросвіті і, відповідно, його зростання з n в меґасвіті. Завдяки цьому ефекту переходи з одної точки простору «поверхні» в іншу буде набагато коротшим за умови переміщення в просторах з більшим числом координат. В першу чергу це стосується «сферичних» світів, які в декартовому просторі з ростом числа координат займатимуть все менший об'єм в кубі декартового простору тої ж чисельності координат. І тут варто згадати ще один важливий принцип в архітектурі Всесвіту: так само як кожній події, кожному процесу відповідає час його циклу, так і масштабу простору задіяного в даному процесі відповідає своя швидкість розповсюдження сигналу (інформації) в матеріальності даного простору (подібно швидкості розповсюдження світла (електромагнітної хвилі- фотонів) в електромагнітному середовищі-просторі нашого світу. Бажано уявити те, чого не «помічають» фізики-теоретики: швидкість розповсюдження хвилі в середовищі з незмінними параметрами є $const$ і залежить лише від параметрів середовища, але це ніяк не впливає на рух об'єктів в даному середовищі. Швидкість руху джерела світла не впливає на швидкість світла: вона лиш «стискує пружину» частот або «розтягує» її по відношенню до приймача хвилі, що рухаються назустріч джерелу світла, чи від нього.

Збільшення прийнятої частоти збільшує зафіксовану енергію від швидкості, що пропорційно збільшує «інертну масу», а зменшення частоти при руху від джерела світла зменшує енергію, але збільшує час прийому сигналу. Усі ефекти «спеціальної теорії відносності» (СТО) є ефектами передачі «енергії-імпульсу» хвильовим процесом в середовищі розповсюдження хвилі між джерелом світла –хвилі і його приймачем, що рухається відносно джерела світла зі швидкістю v . Для електромагнітного вакуум-простору нашого світу характерною є, відповідно, електрична і магнітна взаємодія, як породження електричної зарядової структури. І як тут не згадати «*принцип взаємодії*» в природі: *взаємодіють між собою лише об'єкти і процеси однієї тензорної розмірності*. Одномірні вектори з одномірними векторами тої ж природи; двомірні

скалярні – зі скалярами; тримірні тензори – з подібними їм; «ротори-вихори» - з іншими подібними «роторами» і «вихорами» тої ж природи. Як бачимо, об'єкти n -координатного простору можуть взаємодіяти з об'єктами $n-1$ координатного простору лише на рівні координатних об'єктів цього простору. Останні не маючи n -структур ніяк не можуть впливати на об'єкти n -простору на рівні n координат. Взаємодія двох яких завгодно об'єктів відбувається через відповідні, однакові, за кількістю координат, простори їх будови. Прикладами такої дії можуть бути «гіпнози», «інформаційне програмування» живих об'єктів, «телепатія» і «телекене́з» та т. п. Можливо саме цим ефектом пояснюється «не розпливання» одномірних фотонів світла, що розповсюджуються в «оболонці-покритті» з $n=1$ в нашому просторі.

Інформація і принцип фрактальності

Обговорюючи принципи будови Всесвіту, ми ледь-ледь торкнулись світу інформації. Згадали, що структурам і потокам відповідають потенціальна і кінетична форми інформації, розглянули притаманні їм дискретну (цифрову) та безперервну (аналогову) технології їх запису-відображення на носіях. В тім наша задача не зводиться до обговорення «інформаційних технологій»; наша мета подивитись дещо під іншим кутом зору на ті питання і проблеми світу інформації, які майже не стоять на порядку денному. І першим же питанням буде «яким чином інформаційні структури зберігають свою цілісність в просторі і в часі?», маючи на увазі те, що під час руху потоку енергії-інформації останній має втрачати енергію і форму в результаті взаємодії із зовнішнім середовищем? Як і в схожій ситуації зі збереженням параметрів елементарних часток відповідь подібна. Кожен квант інформації має бути чимось подібним до гіроскопа (зі спіном постійної Планка) і «підкручуватись» енергетичним приводом Всесвіту. В якійсь мірі це може пояснити ще один феномен – феномен нашого бачення оточуючого середовища. Ідеальних дзеркал в природі не існує і фотони мають відбиватись «хаотично» від якої завгодно "не ідеально-геометричної поверхні" з наступною інтерференцією і втратою інформації. Тим не менше, під яким би кутом ми не дивились на один і той же елемент структури, він має однакові, чіткі форми. Складається враження, що само світло має подвійну природу: це хвиля «простору», в якій є структурні об'єкти, відповідаючи за інформацію, не речовинної матеріальності, а, тої, що є основою світу інформації; тоїскладової «світу явленого», яка відповідає в складі «триглава-трисила» за інформацію. Особливістю цього потоку енергії інформації є те, що, розповсюджуючись від джерела інформації, він, втрачаючи щільність, не втрачає форми і параметрів складових самого потоку. А це можливо за умови «фрактального» відтворення форми в однорідному (!) просторі і в однорідному (!) часі (теорема Ньотер).

З глибинним явищем «фрактальної» відтворюваності інформації пов'язані всі процеси і структури у Всесвіті: від структур простору і часу до структур в просторі і часі. На принципі фрактальності будується не лише інформація і її самовідтворення, а й «мозок»-структура відповідаюча за роботу з інформацією. Ми звикли до того, що окремим органом в нашому організмі (як і в організмах інших живих істот) є мозок. Мозок складається з нейронів, які утворюють мережу подібну до комп'ютерних мереж, але з одною цікавою особливістю. В залежності від задач, які вирішує людина, змінюється і структура цієї «мережі». Змінюється рід занять і починає змінюватись

структура «мозку»: одні синапси «втягуються» в ядро нейрона, натомість з'являються інші до нейронів відповідаючих новій задачі. Це може бути за умови зміни якихось «знаків-зарядів» на поверхні нейронів, або ж фрактальної зміни середовища простору під задачу, що вирішується.

Ще одним феноменом роботи «мозку-процесора» є збереження інформації. Яким чином в клітинках мозку, в яких безперервно протікають десятки і сотні різних біохімічних реакцій обміну речовин можна записати інформацію та ще й забезпечити її зберігання роками і десятиліттями? Це теж саме, що писати текст фарбою на воді. Маємо визнати, що мозок виконує лише функції процесора, а сама інформація зберігається на зовсім інших структурах не речовинної матеріальності.

Розбудова Всесвіту в просторі і часі

Розбудова системи з «точки-центру» перетину ЕІП поверхні-простору наступного рівня знаходить своє відображення в *принципі «сферичності»* і в числі «пі». Вирівнювання значень параметрів в обмеженій системі, чи їх розсіювання-розширення у відкритих відбувається зі швидкістю пропорційною потенціалу процесу, що залишається на даний момент і відбувається за *принципом «експоненти»* - числа «е», основи натуральних логарифмів. Про роль числа «е» свідчить те, що похідна від e^x знову e^x . Третім фундаментальним принципом в будові Всесвіту є *«принцип золотого перетину»*. Цей принцип тісно пов'язаний з *принципом «критичної маси»*, необхідного критичного запасу всього необхідного для рішення поставленої задачі, чи з переходом одного фізичного стану в інший (з принципом «переходу якості в кількість і навпаки – кількості в якість»). В кібернетиці цей принцип представлений теоремою, згідно з якою для рішення задачі необхідно мати хоча б мінімальний критичний запас інформації, матеріальних ресурсів, технологій, інструментарію, виконавців – всього, що необхідно для досягнення необхідного результату. Якщо цей ресурс недостатній хоча б по одному параметру, система ніколи не виконає поставлену задачу. Прикладами можуть бути «критична маса» ядерного заряду, температура переходу твердого стану речовини в рідкий і так далі.

Детермінована частина задає детерміновану послідовність, або, як її називають, «механістичну», виконання задачі і, як наслідок, неможливість пошуку найкращого, оптимального варіанту її рішення, перш за все при зміні зовнішніх параметрів в просторі рішення задачі. Для тримірного простору нашого Всесвіту знадобилась варіативна добавка до критичного ресурсу в розмірі 1-фі. Якщо для стабільного функціонування системи потрібно мати обов'язковий критичний запас фі, то для розбудови цієї системи можна витратити не більше ніж (1-фі), і на функціонування ЕІП в дочірньому процесі теж.

З іншої сторони число фі є основою ряду Фібоначчі, особливістю якого є те, що різниці між двома сусідніми членами ряду теж утворюють похідний ряд Фібоначчі. Якщо похідна від «експоненти» знову «експонента», то ситуація з рядами Фібоначчі відображає аналогічну властивість для просторових структур, що будуються за фрактальним принципом – принципом самовідтворюваності – копіювання самих себе до повного використання доступного для цього ресурсу. І в даному відношенні виділяється ефект голографічності, коли в кожній «точці» фрактальної, голографічної структури існує повна інформація про структуру в цілому. Ефект голографічності, як і

принцип фрактального самовідтворення в цілому, присутній на всіх рівнях будови Всесвіту. Все починається з «першозразка», свого роду ДНК майбутньої структури, майбутніх копій цього першозразка. Всесвіт будується таким чином, щоб усі структури і процеси в ньому мали універсальний характер і використовувались на всіх рівнях його будови.

Мова вже йшла про «принцип експоненти», про пропорційність швидкості процесів наявному потенціалу на дану мить. На цій, надзвичайно важливій і геніально простій властивості експоненти будується найбільш розтиражований в фізиці «*принцип найменшої (оптимальної) дії*» - ПНД . Всі процеси в природі протікають за цим принципом, або за одною з його численних модифікацій. Майже всі відомі фізики так чи інакше старались зрозуміти природу цього унікального принципу, але питання залишалось без відповіді, хоча відповідь знаходиться на самій поверхні: феномен ПНД є похідною, наслідком феномена «експоненти». Зрозуміти сутність ПНД легко на законі збереження енергії консервативної системи: Величина «енергії» системи дорівнює сумі кінетичної і потенціальної енергій і є const. Так при руху маятника на висоті H потенціальна енергія максимальна і зі зниженням висоти швидкість її зміни буде зменшуватись по експоненті. Одночасно по експоненті буде зростати швидкість руху за рахунок зростання кінетичної енергії. Після проходження точки максимуму кінетичної енергії і мінімуму потенціальної процес повторюється в зворотньому порядку. В сумі ці два процеси і сформулюють оптимум функції за принципом мінімальної дії.

За подібним сценарієм, в основі якого лежить «експонента», відбувається рух речовинного тіла в полі тяжіння планети чи зірки, в усіх механічних, електричних та термодинамічних явищах. І не лише на макрорівні, а й на мікро- і на мегарівнях. З ПНД витікають усі відомі нам закони збереження: енергії, кількості руху і моменту кількості руху; закони, що дали поштовх для доведення знаменитої теореми Ньотер: кожному закону збереження відповідає свій вид симетрії в природі і навпаки – кожному виду симетрії відповідає свій закон збереження. Так закону збереження енергії відповідає однорідність часу у Всесвіті: секунді на Землі тотожна секунда в якій завгодно точці його простору, бо інакше мали б порушення закону збереження енергії; закону збереження кількості руху – однорідність простору – метр скрізь і завжди залишається метром; моменту кількості руху – ізоτροпність простору (тотожність всіх напрямків руху в просторі). Наприклад, якщо б наш Всесвіт мав «центр вибуху», то віддаляючись від нього тіло мало б зростання відстані до вектора швидкості, що привело б до його зменшення, чого ми не спостерігаємо. А тому, як уже зазначалось вище, наш Всесвіт не має «центру», всі його точки рівноправні, як рівноправні точки «оболонки-поверхні» сферичного тіла. Подібну «рівноправність» мають і точки евклідового простору, але, на відміну від сферичного простору поверхні n -мірної сфери, декартів простір необмежений, а сфера є замкнутою і обмеженою консервативною системою, тож саме модель «сферичної» будови Всесвіту ближча до реальності.

Життя і розум у Всесвіті

Розум у Всесвіті

Знайомство з основними принципами будови Всесвіту відкриває шлях до тої сторони його буття, яку, дещо умовно, будемо називати «цивілізаційною». Про «всюдиприсутність» розумних форм буття матерії Всесвіту вже говорилося вище. А ось про існування форм розуму подібних людському в науковому світі весь час точаться суперечки. Вважаючи себе ледь не «вершиною» розуму у Всесвіті, людство весь час запитує: де ви брати по розуму? Чи може ми самотні у фізичному «нерозумному» Всесвіті?, бо ніхто до нас «в гості» не поспішає, не пропонує дружбу і не прагне поділитись своїми цивілізаційними здобутками-надбаннями з нами. Тож давайте розберемось в даній ситуації, а заодно спробуємо уявити ситуацію «з розумом» у Всесвіті в цілому. В аналізі, що будемо робити, будемо відштовхуватись від принципів будови Всесвіту. Це не значить, що моделі обрані для обговорення стовідсотково відповідають дійсності, бо «обмеженим елементарно мозком можна сприймати, аналізувати, зберігати і обмінюватись з іншими системами лише обмеженою інформацією». Відповідно всі модельні уявлення про оточуючу нас природу є і будуть обмеженими в рамках можливостей нашого мозку. Для того щоб вийти за межі його можливостей необхідно скористатись «інтернетом» систем більш високого ступеню організації, що проявляється в нас як «інтуїція» на стадії «готовності» сприйняття позасистемної для мозку інформації.

Усе існуюче має свій час народження, становлення, функціонування, старіння і згасання. І не існує у Всесвіті нічого не призначеного для чогось. Навіть атоми того чи іншого хімічного елемента, які з точки зору фізиків є абсолютно ідентичними і безликими, не є такими, бо теж мають різне призначення і, в залежності від нього, різне «інформаційно-емоційне» наповнення. Цю «призначеність» атомів помітив ще В. Вернадський досліджуючи залишки органіки в нашаруваннях ґрунту впродовж мільярдів років. Вернадський зробив висновок, що «життя на планеті «спалахнуло» водночас і в повному обсязі, коли Земля була готова, не змінюючись до цього часу». Не змінюється і кількість атомів вуглецю, що приймають участь в організації біологічної форми життя на Землі, незважаючи на набагато більшу їх кількість на планеті і достатні ресурси для збільшення обсягу життя, для розростання біосфери.

Ієрархія життя і розуму у Всесвіті.

Ієрархія ЕІП у Всесвіті, згідно з основними законами нерівноваженої термодинаміки, породжує ієрархію систем і їх структур. В цій ієрархії в архітектурі Всесвіту важливу роль відіграє «принцип надлишковості». Фізичний його зміст в тому, що в процесі переходу потенціальної енергії структур в кінетичну руху і навпаки завжди присутній хоча б якийсь перерозподіл енергії в інші потоки і структури, оскільки все пов'язано з усім. Про втрати енергії при її трансформації і перерозподілі відомо ще з початкового курсу фізики під назвою «коефіцієнта корисної дії», за яким не існує жодного варіанту стовідсотковості перетворення одного виду енергії в інший. Принцип «надлишковості» знаходить відображення не лише в усіх розділах фізики, а й в інших

галузях природничих наук. Найбільш відомими серед них є «теорема Гьоделя» в математиці та «теорема Ешбі» в кібернетиці (точніше в її розділі по «автономному керуванню функціонуванням літальних апаратів»). Вирішуючи одну з проблем Гільберта, інженер за фахом Курт Гьодель довів надзвичайно важливу теорему, яка в зрозумілому для всіх вигляді звучить наступним чином: «засобами системи неможливо довести непротирічність даної системи». Засобами математики неможливо довести «непротирічність» її будови і висновків. Для підтвердження «непротирічності» необхідно використати засоби іншої, доповнюючої системи, наприклад, фізики. Але як тільки ми об'єднаємо ці дві системи в одну, як знову, уже для об'єднаної системи виникає та ж проблема «непротирічності». В рамках «теореми Ешбі» формулювання «принципу надлишковості» звучить наступним чином: для керування безпілотним літальним апаратом необхідно мати систему керування складнішу ніж об'єкт керування.

В усіх розглянутих випадках мова про запас «надлишковості» в усьому, що необхідно для рішення поставленої задачі. З даного принципу слідують важливі для розуміння будови і функціонування Всесвіту наслідки, а саме: для створення якої завгодно системи чи об'єкта необхідно мати систему більш високого рівня в інформаційному і організаційному плані, а для неї – ще більш високого рівня і так аж до організації непротирічного Всесвіту в цілому. Для його непротирічності також необхідно мати систему ще вищого порядку, систему, в яку сам Всесвіт входить як її складова. Варто згадати вислів: «Творець, створюючи Всесвіт, жертвує собою, розчиняючись в ньому», як насінина жертвує собою перетворюючись в рослину.. При цьому доповнюючою системою до непротирічності виступає само середовище, в якому народжується і ровивається Всесвіт. Окрім того, кожен рівень ієрархічної будови Всесвіту передбачає і його «бога-творця». Природніх «богів» у Всесвіті надзвичайно багато і в кожній системі їх кількість визначається будовою і задачами даного рівня ієрархії.

На відміну від природніх «богів» існують так звані «рукотворні боги». Рукотворний бог представляє собою «енерго-інформаційне утворення» (на зразок «домовика», «егрегора та т. п.), часто з вагомим емоційним доповненням, що формується деякою множиною живих істот в прагненні сумісного рішення задач свого існування і життєдіяльності. Кожний такий егрегор має свою точку чи об'єкт прив'язки в фізичному світі, а якщо це суперегрегор – то багато центрів своєї прив'язки: споруд, книг, символів і т. д. Якщо такий егрегор утворюється навколо конкретної людини, то вона стає «пророком», «святим» і навіть «сином божим».. На планетарному рівні такими богами були Будда, Заратуштра, Мойсей, Христос, Мухаммед та інші, менш відомі особистості, які водночас були або «трансляторами», розбудовою богів більш високого рівня в нашому земному просторі, або виконували їх функції в «колесах ЕІП» нижчих порядків. Не зважаючи на планетарний рівень вище згаданих постатей, час їх впливу обмежений одним місяцем «кола Сварока», або середнім часом існування суперетносів, а саме близько 2200 років, та в деяких випадках до двох місяців Сварока. Як наслідок функціонування «циклів-обертів в життєдіяльності людства, в найближчі століття маємо очікувати не лише на зміну релігійної парадигми, а й світогляду людства в цілому.

Монади у Всесвіті

Призначення кожного об'єкта, кожної структури, відповідає «інформаційному обліку», що закладений в будову майбутнього Всесвіту, в його «проект-монаду». Монада Всесвіту «розбудовує-народжує», по рівнях власної розбудови «покровів-просторів оболонки», дочірні монади тої ж розмірності, що і покрови в яких вони формуються. Дочірні монади, уже в своїх покривах меншої розмірності, «народжують» свої монади, і так до покровів лінійної мірності. В шарі-покрові монади Всесвіту, який Д. Андреев в своїй відомій книзі «Роза мира» називає «Енроф», народжуються і проростають монади зоряних систем.

Оскільки усе, що є в живому, розумному Всесвіті народжується і існує за законами життя, то монада Сонця також починає свій цикл з росту, з обростання матеріальностями шарів відповідних її рівню і нижчих мірностей «оболонки-покриттів». Спочатку це «утворення», обростаючи матеріальністю Енрофа речовиною, проходить стадії планетарних рівнів з перетворенням в «дорослу особу» - в зірку. Своє тіло зірка формує подібно «теляті», що спочатку живе за рахунок мами (Сонячного вітру, а згодом, поступово, переходячи до споживання «трави» (міжзоряного газу на шляху її руху). Для здобуття необхідного ресурсу життя зірка повинна мати свого роду «рот» - гравітаційне поле. Ще зі школи всі знають, що без затрат енергії жоден процес і жодна взаємодія неможливі. На що ж витрачає свою енергію зірка? Згідно з принципом «золотого перетину» близько 62% іде на функціонування самої зірки, а саме: на функціонування свого «організму» близько 42% та близько 20 % на споживання і на підтримку свого «руху» та поїдання «трави»-водню, на підтримку свого гравітаційного поля. Додаткова, вільна енергія, витрачається на розбудову і функціонування своєї «сім'ї» з планет (близько 10% , на захист свого простору життєдіяльності (теж близько 10%) та на взаємодію з іншими зоряними системами (близько 15%).

В першому покрові монади Сонця зароджуються монади планет (як продовження і розширення монади Сонця). Монади планет формують свої світи-покрови спочатку за рахунок матеріальностей «мами-зірки» та на рівні матеріальності покриву Енрофа, яку ми сприймаємо і називаємо «речовиною». Цей процес має наступний вигляд. Невидима для нас і приладів речовинної матеріальності, монада планети формується з матеріальності покриву монади Сонця і формує свої власні покрови стадіально аж до рівня речовинного з продуктів життєдіяльності зірки-«мами». На початковій стадії формування речовинного покриву використовується залізо – кінцевий продукт ланцюга реакцій ядерного синтезу («травлення»), що накопичується всередині зірки і після відокремлення від зірки стає «ядром» майбутньої планети в сприйнятному для нас вигляді . Поступово «обростаючи» матеріалом «сонячного вітру» планета утворює власне гравітаційне поле і потроху починає «споживати» «ресурси», що надходять з оточуючого простору-космосу (в основному завдяки полю тяжіння зірки). Зростаючи в просторі і часі, планета під дією «сонячного вітру» поступово віддаляється від «мами-зірки». З часом, набуваючи все більшої маси, вона може утримувати не лише все легші хімічні елементи, а й елементи, що утворюють атмосферу. Планета трансформує свої «старі» покрови і «обростає» новими в залежності від свого призначення в «організмі» даної зоряної системи, зберігаючи при цьому, як і все живе, свої функції

«самовідтворення», коли в нових покривах почнуть зароджуватись і зростати монади її супутників.

Кожен об'єкт, кожна складова Всесвіту, має своє призначення і відповідне для цього інформаційне забезпечення. Але щоб даний об'єкт, чи система, виконали своє призначення, вони повинні мати набір систем їх життєзабезпечення. Так усе живе на нашій планеті має в своєму спорядженні сім основних систем життєзабезпечення: систему збору, обробки, зберігання і використання інформації, необхідної для виконання задач цього об'єкта; систему енергозабезпечення; систему «травлення» - «переробки-трансформації» елементів зовнішнього середовища в необхідні для «організму» об'єкта в цілому; транспортну систему – свого роду «кровеносну» систему для доставки необхідних ресурсів до кожної точки «організму» та видалення відпрацьованих складових; систему «самозбереження-самозахисту» - імунну систему; систему «самовідтворення» і систему «руху» в оточуючому середовищі та взаємодії з ним. Всі перераховані системи в тому чи іншому структурному вигляді притаманні всім «живим» об'єктам від мікроорганізмів до макро- і мегасистем.. І в цьому відношенні, наприклад, наша планета мало відрізняється від інших живих систем-об'єктів. Роль інформаційної системи відіграє магнітне поле Землі (планетарний «інтернет» і «бібліотека-нірвана» водночас), що функціонує на тих же частотах альфа-, бета- і гамма-ритмів, та інших, характерних для всього живого, для біосфери в цілому. Роль системи «травлення» відіграє «магма», в яку періодично пірнають материки літосфери з накопиченими з космосу та від взаємодії з ним ресурсами на поверхні, і в якій «переварюються» до стану необхідного для подальшого функціонування і розбудови Землі.. Роль імунної системи відіграє та ж магнітосфера з озоновим шаром, іоносферою і атмосферою; роль «транспортної» системи – колообіг води і атмосфери; системи «енергоживлення» - потоки «трансформованого сонячного вітру» і привід ЕІП від Сонця через ядро планети; роль системи «руху» і взаємодії з іншими об'єктами космічного простору – гравітаційне поле; роль системи «самовідтворення» - монади, що формуються і народжуються планетою з її матеріальностей.

Всі системи життєзабезпечення, їх ЕІП, крутяться на зовнішньому, по відношенню до них, материнському ЕІП, яка, наприклад, в організмі людини утворює свій «колообіг» на зразок «артерій і вен» кровообігу нашого організму, і який, в свою чергу, приєднаний до монади Роду, а той до до «дерева» етносу, останнє до ЕІП людства, те – до ЕІП біосфери і т. д.. В своєму життєвому циклі планета проходить як всі стадії росту в усіх просторах свого буття, так і в процесі згасання. І кожна монада вже в просторі буття планети і, в залежності від задач призначення, свого циклу існування, обростає-одягається в необхідні матеріальності притаманні її покривам із специфічним для даного покриву енерго-інформаційним забезпеченням.

Розбудова життя і розуму в кожному з покриттів, в залежності від складності задач, часу і умов функціонування, може набувати самих несподіваних форм і їх проявів, зберігаючи при тому основні фундаментальні інваріанти даного простору. Той же розум структурно може бути оформлений як у вигляді «моноліту» (розумний океан, магнітосфера та т. п.), так і у вигляді окремих індивідуальних «мізків» з кінцевою множиною складових елементів, як у людини чи «вільної», жорстко незв'язаної множини «елементів-нейронів» на зразок рою бджіл чи мурашника, де кожний

окремий «нейрон»-бджола укомплектований своїми необхідними системами життєзабезпечення. В деякій мірі це нагадує поділ на суперкомп'ютери, окремі системи комп'ютерів і індивідуальні комп'ютери, пов'язані між собою електромагнітними потоками інформації в просторі.

Світи у Всесвіті

Зрозуміти щось в будові інформаційних структур неземних світів, як і «логіки», що використовується в їх будові і функціонуванні, з людськими можливостями безпосередньо, неможливо. Тим не менше всі світи гармонійно пов'язані між собою, як різні музикальні інструменти в оркестрі, чи різні органи в нашому організмі. Можна вірити чи не вірити, довіряти чи ні інформації, що викладена в «Троянді світу» Д. Андрєєва, але згідно з тим, з чим його знайомили духовні постаті високого рангу нашої планети (в першу чергу Серафимом Саровським), в будівлі нашої планети знаходиться 242 «світи-квартири», що, теж умовно, діляться за принципами призначення, будови і функціонування на дві протилежні частини, як магнітні полюси, електричні заряди, «добро» і «зло» та т. п. (світи спокути і очищення, пекельні світи, райські світи по рівнях сходження до найвищих рівнів розуму і духовності і т. д.).

Зауваження. Чи можна уявити поняття «добра», якщо ти не знаєш, що таке «зло»? Чи може людина, яка ніколи не плакала, зрозуміти людину, що плаче? В устах Д. Андрєєва це звучить досить дивно, бо «світи-очищення» та інші «пекельні світи» він описує до дрібниць, на відміну від «райських», поданих туманно і розмито. Тим більше, що всі відомі форми життя організовані на принципі ЕІП, де кожна попередня ланка є «джерелом» життя для наступної (свого роду «їжею»?). А «поїдання» життя, за людським каноном «добра», є «гріхом» і «злом»? Тож як, за якими канонами побудовані «райські» світи?

Подібні, «паралельні» світи-квартири мають у своїй будові усі планети. Чим старша планета і чим довший шлях вона пройшла в своєму розвитку, тим більш могутні цивілізації можуть існувати в її світах. Найбільше «квартир» мають вищі планети, що уже обзавелися власними сімействами супутників: Юпітер, Сатурн, Уран і Нептун. Є світи і на деяких супутниках цих планет, але їх розвинутість обмежується матеріальністю просторів, в яких сформувались і існують їх монади. Найбільше «паралельних» світів існує в просторі нашого світила Сонця – більше тисячі, що обумовлено доступністю необхідних матеріальностей і енергій в кожному із просторів «оболонки-покриттів». Ми сприймаємо Сонце як розпечену газову кулю, а в дійсності це великий «мегаполіс», в якому «опалювальні» функції відіграють спеціалізовані оболонки на зразок фотосфери фізичного Сонця. Звідти, з його світів, і приходить, з «модульованим» світлом, «насіння» життя на Землі.

І в кожному з цих світів є свої полярні сторони. Прикладом такого світу є «тонкий» світ, про який Іоан Кассіан Римлянин говорить: провидіння боже для користі людини скрило світ невидимий від зору людського, щоб той не був прикладом зла, розпусти і самознищення людства. В іншому місці, в розповідях махатм (учителів) сходу знаходимо ще одне визначення тонкого світу: Світ «тонкий» - це світ наслідків світу земного . В «тонкому» світі кожний пожирає те, що посіяв у земному. Тонкий світ (астральний, променевий) самоосвічуваний. В ньому мешканці є самі джерелами світла

і освічують простір свого помешкання. Він побудований так, що кожен мешканець може відвідувати більш низькі світи, але без відповідного розвитку вище піднятися він не може. Найбільш важке місце в Тонкому світі – Маракара...

Цивілізації в космосі

Між світами-цивілізаціями постійно точиться боротьба за простори життєдіяльності, за ресурси в них. Ця боротьба багатоаспектна і набуває свого вигляду в залежності від розвинутості світів і їх можливостей. Крайнім варіантом є війни фізичні, подібні до тих, що ведуть між собою етноси за розширення-збереження свого простору життєдіяльності. Але за нормами космічної юриспонденції жодна з цивілізацій не може безкарно втручатись в становлення і розвиток іншої. Тож ті війни, що нерідко відбуваються на нашій планеті, ведуться іншими цивілізаціями руками самих же людей, що виступають знаряддям цих цивілізацій. Прикладом такої війни була «війна богів» в третьому тисячолітті (за іншими свідченнями на початку четвертого тисячоліття) до нашої доби. Боги між собою не воювали, вони давали космічну зброю (ядерну, лазерну, кліматичну, літальні апарати «вімани», засоби психічного впливу, засоби використання природніх феноменів і т. д.) для очищення території від мешканців конкурентного впливу (про що йде мова в індуських манускриптах тих часів). Але й такі дії «небесних богів» не залишаються непоміченими, бо «не лише по справах їх, а й по їх наслідках пізнаєш їх». І тоді виникає питання : як так сталося, що буквально за зовсім незначний час в природніх вимірах величезні території, найбільш розвинуті і заселені, виявились засипаними потужними нашаруваннями піску? Чи не сліди війни і можливого радіаційного зараження було скрито таким чином? Особливо маючи на увазі, що вцілілі люди на цих і сусідніх територіях перебрались в підземні помешкання?, що на ці часи приходяться значні «потопи» і що це часи народження і становлення багатьох богів?!

Які ж цивілізації вели битву під Сонцем на Землі?. Існує багато легенд і переказів на цю тему. Це і пришельці з Сіріуса за міфами догонів; і боги «чорного сонця Бон-по», і мешканці планети «Нібіру» (вона ж Дайя, Фаетон, Німізіда), що покинула з незрозумілих причин свою орбіту між Юпітером і Марсом; марсіани, які після руйнації атмосфери, гідросфери і біосфери перейшли на підземний рівень життя; «луняни-солуняни» - мешканці нашого супутника Місяця; мешканці інших планет Сонячної системи та представники інших світів на нашій планеті . Найчастіше мова йде про «богів» – представників сонячної і місячної ієрархії. Якщо в одних народів завжди в пошані були сонячні боги, то в інших – місячні. І, що цікаво, культи місячних в більшості співпадають з територіями «війни богів», з територіями, що сповідують «іслам» і його предтечу «іудаїзм». Сонячні культи розвинулись в цілому за межами територій «війни богів» . Між цими територіями знаходяться осередки змішаних культів. Так в Україні за часів «Трипілля» сповідувались культи богів «Ра» і «Ола» (від сонячного диску- кола), які пізніше змінились на богів місячного культу Нана, Енліля, Ліліт-лелі та інших, в тому числі відомої від греків Артеміді (іда – донька, Артеміда – донька Арти). Але тодіж шанувався і культ сонячного бога Ола –Полеля, брата місячної богині Лелі. Обох народила богиня Апі, звідки ім'я грецького сонячного бога Аполона – Ола народженого Апі.

Нині місячним богам поклоняється більша частина людства, в першу чергу китайці (мешканці країни «чайни» – «чану - півмісяця-молодика», що сповідують культ водяного дракона Луня. «Погоду» на Землі «продукують» місячні центри «міфічної (?) Шамбали». За словами махатм (учителів) представники Шамбали знаходяться в усіх містах, де через «кров і революції» твориться «історія людства». Під великими містами закладені «магніти» («веб-центри» місячного інтернету?), а з космосу людство контролюється «діамантовою сіткою» Індри). Довіряти даній інформації, чи не довіряти – залежатиме від реальної дійсності, перевіреної досвідом і знаннями людства. Але як перевірити те, що знаходиться за межами доступними людству? Особливо, коли люди дивляться і не бачать, слухають і не чують, знають і не розуміють?, не думають і не хочуть (чи не можуть?)...

Впродовж останніх століть людство ділило матерію на живу, в біологічній формі, і неживу, в фізичній формі. Відповідно всі розділи природознавства, окрім біології, вивчали оточуючу природу як мертву, інертну фізичну матерію, що підкоряється строго детермінованим законам. За виключенням «принципу найменшої дії» (ПНД) та його варіацій, інші принципи не лише не систематизовані, але й не мають статусу загальноосвітніх, хоча закони збереження в природі є лише законами «бухгалтерії, а сама природа будується на принципах, про які мова піде дещо пізніше. Почнемо ж, для розуміння природи будови Всесвіту, із загального закону збереження, згідно з яким «щось» не може виникнути з нічого, як і перетворитись в «ніщо». З цього закону слідують два важливих наслідки: «живе» може народитись лише з «живого», а «розумне» лише з «розумного». Не може живе народитись, утворитись із «мертвих», «неживих» атомів. Якщо ми вважаємо себе живими, то й те, з чого ми побудовані, має бути живим. Живим не в звичному для людини розумінні, а в тому, що всі види матеріальності на всіх рівнях її будови (не лише на рівні речовини) є живими. Теж стосується і розумності природи: не може розумне народитись із нерозумного, з того, чого не існувало, а тому весь Всесвіт живий і розумний.

Простір життєдіяльності зоряних систем подібний до просторів життєдіяльності людини, сім'ї, роду, етносу, людства і має забезпечувати ресурсами не лише сьогодення, а й перспективу рішення задач майбутнього. Кожен об'єкт Всесвіту має визначений для нього, для рішення його задач простір. Межі цього простору залежать від величини ресурсів, що знаходяться в ньому. Відстань між зірками обернено пропорційна щільності ресурсів в просторі між ними. Кожна зоряна система має свої межі-кордони з іншими зоряними системами і ці межі визначаються космічними законами співіснування між цивілізаціями цих систем. Як і на Землі, в космосі діють свої «морально-етичні «кодекси, закони співпраці між цивілізаціями одного рівня і міжрівневого обміну, діє «космічна юрипонденція. Але в цьому відношенні космос не є закостенілою, абсолютно замкнутою, консервативною системою. Все тече, все змінюється; періоди співпраці змінюються періодами протистояння і конфронтації, нерідко міжзоряними і міжпланетними війнами, після яких змінюються межі світів і впроваджуються нові правила і закони співпраці. Прикладом подібної війни була «війна богів» в четвертому (за іншими ознаками в третьому) тисячолітті до нашої ери, яка охопила території Австралії, Індостану, Середньої Азії, Аравії і північної Африки.. Ця війна велась «чужими руками». «Боги», щоб не нести відповідальності за розв'язаний

конфлікт на Землі. в боротьбі за планетарні ресурси і території впливу, використовували в якості свого знаряддя народи Землі, даючи їм засоби і зброю космічних масштабів. А для того щоб скрити сліди «зłodіянь». «засипали» місця злочинних дій піском, перетворивши квітучі райони планети в пустелі.

За тими ж законами космічної юриспонденції жодна цивілізація без «запрошення» іншої не може посягати на її територію і її ресурси, не може заходити в її простір ні в якості «вчителів», ні в якості «переселенців», так само як і втручатись яким би то не було чином в її розвиток і становлення (подібно тому, як не може людина «з вулиці» зайти в дитячий садок чи в школу без дозволу і запрошення). Зважаючи на юридичні аспекти міжцивілізаційних відносин та на неможливість існування тої чи іншої форми розуму на Землі без «трансформи» біотіла (чи іншого тіла людини) під земні умови, ми не спостерігаємо прибульців – «братів по розуму» з космосу. Ті ж випадки появи НЛО і їх екіпажів свідчать про «незаконність» їх появи в просторі нашої планети «аж ніяк не з добрими намірами». Це можуть бути «зłodії», «бракон'єри», «шпигуни-розвідники», «втікачі-переселенці» та тому подібні «прибульці».

Європа живе за статутом «римського права», основним принципом якого було правило: якщо ти не знаєш, хто винуватий – спитай, хто в цьому зацікавлений. Якщо якась цивілізація не зацікавлена в співпраці заради якоїсь мети, рішення однаково важливих спільних задач, вона просто так, ради «спортивного інтересу», нічого доброго робити не буде. Тим більше вона не буде порушувати закони космосу. Що стосується міжцивілізаційних контактів і відносин, то для людства все це ще попереду, як для учня початкових класів доросле життя за межами школи.

І ще одне зауваження відносно «пошуку» позаземних цивілізацій. За законами фізики природа передавача і приймача інформації має бути однієї і тої ж природи. При розробці проектів пошуку позаземних цивілізацій фізики звернули увагу на довжину хвилі випромінення найбільш поширеного хімічного елемента у Всесвіті – водню (гідрогену), вважаючи, що той, хто хоче дати про себе знати, вибере для контакту саме цю хвилю. Кращого приймача ніж океани, де в кожній молекулі води два атоми водню, важко знайти чи сконструювати. Але подібну роль, до ролі водню, можуть відігравати вуглець, кисень, кремній та інші широко розповсюджені на поверхні планети елементи. І якщо органічна форма життя побудована на вуглецеві, то в основі інших форм життя можуть знаходитись і інші елементи, наприклад, кремній, якого надзвичайно багато, особливо в пустелях.

Розглядаючи будову Сонячної системи, не можна не звернути увагу на супутник Землі Місяць. На тій стадії розвитку нашої планети, на якій вона перебуває нині, вона не повинна мати «дітей-супутників». Місяць не є «продовженням-гілкою» нашої планети. Він швидше нагадує «прививку», яка має змінити «сорт» плодового «дерева». Найбільш ймовірною версією походження Місяця є «міжзоряна»; в крайньому випадку його необхідно розглядати в якості «міжзоряного корабля» з переселенцями іншої цивілізації, яка в пошуках нової території життєдіяльності була «прищеплена» в простір нашої планети, кардинально змінивши зачну частину процесів на Землі. Серед можливих наслідків такого прищеплення може бути «відторгнення прищепи від підвоя» і загибель в разі якщо Місяць виявиться «раковою пухлиною», змінивши вектор розвитку людської цивілізації на негативний з її руйнацією і заміною представників

земного людства на інопланетних. Особливо необхідно звернути увагу на наслідки діяльності «модифікованого» людства, яке перестало бути органічною ланкою біоценозу біосфери буквально знищуючи її, як «попелиця» знищує рослину. Про те, що ситуація складається саме таким чином, свідчать міфи і легенди багатьох народів, перекази махатм Індії і Тибету, стародавні рукописи і артефакти «рукотворного» походження. «Війна богів», «боги «місячних культів», місячна символіка, «магніти-ретранслятори» в основі великих міст (за словами махатм) із впливом на їх мешканців; конфлікти в міжконфесійних відносинах, поклоніння «водяному дракону Луню в «Чайні-Китаї (чайна, або чан – ще одна назва Місяця-молодика) та місячні символи магометанства – все це є свідченнями нейтралізації імунного захисту планети. Так це чи ні – сказати важко, потрібні додаткові докази і свідчення, але будемо сподіватись, що ситуація на рівні космосу знаходиться під контролем і людство обов'язково повернеться до свого «Шляху Даного».

Проблема цивілізаційних контактів людства

Але якщо в будові самої планети стільки рівнів життя і розуму та, відповідно, цивілізацій різного рівня розвитку, в тому числі і набагато вищого ніж у людства, то знову виникає вічне питання: де представники цих цивілізацій, де їх послы, де контакти, де прояви їх життєдіяльності в нашому світі? З цього приводу давайте подивимось на проблему «контакту» дещо з іншої точки зору. Все живе має властивість експансії, вроджене прагнення до розширення власної території життєдіяльності, до заволодіння якомога більшими ресурсами для покращення власної життєздатності і життєздатності свого потомства. Але не зважаючи на здавалось би майже безмежний простір нашого Всесвіту, він кінцевий, замкнутий і обмежений ресурсно. І в умовах такої системи, за законами збереження, маємо ситуацію: «якщо комусь більше, то комусь менше». У Всесвіті відбувається безперервна конкурентна боротьба за ресурси, за простір життєдіяльності, яка іноді виливається в ситуації із «знищенням конкурента-ворога». Яка завгодно цивілізація може розвиватись лише в межах тої «території», яка їй доступна. Досягнення межі веде до виродження, старіння, загнивання і руйнації. Кожна цивілізація прагне до розширення меж своєї території життєдіяльності (ТЖД), не зупиняючись часом ні перед чим. Як запобігти захопленню свого житла й свого джерела живлення? На своєму помешканні людина може поставити ґрати, на двері повісити замок, та навіть це не гарантує «недоторканість» житла від зазіхань зловмисників. А як бути з планетою – «помешканням» людства? На планету замки не повісиш...

Але завжди існує вихід навіть із безнадійної ситуації. Необхідно створити планету такою, щоб в її світах не могли існувати представники жодної цивілізації, окрім спеціально обладнаних і вкрай обмежених «світів дипломатичних відносин» з іншими цивілізаціями. Теж стосується і будови світів в межах самої планети. Людина не просто біологічна істота, а продовження і органічна частинка її біосфери. Щоб вона могла жити в умовах біосфери Землі їй необхідні «помічники-симбіоти»: різні мікроорганізми, без яких людина перетворюється в безпомічний «шмат» органіки. Любий організм, сформований в іншому світі буде інорідним тілом нашої планети і без спеціального

скафандра не зможе перебувати в земних умовах. І на цю тему мова вже йшла в розділі «будова Всесвіту».

Розглянутий аспект буття багаторівневих за будовою об'єктів є одним із багатьох можливих, тому зупинимось ще на деяких інших. У Всесвіті людина асоціюється, в нашій свідомості, з її біологічним обліком. Але це є лише «простір-покриття» інформаційно-розумового тіла, яке, в свою чергу, є покриттям «духовного» і так далі. Мова про те, що ці тіла теж мають, хоча і невидимі для нас, контури-межі, і ці межі не співпадають з біологічними, часто перевищуючими потужність і можливості подібних тіл у більшості людей. Даний ефект притаманний не лише людям і є таким же буденним явищем, яке, наприклад, можемо спостерігати у деяких рослин: одна буйно росте і квітне, а плодів майже не дає, а інша, непримітна ззовні, плодоносить рясно і кожного року. Даний приклад не зовсім відповідає реальності моделі, яку обговорюємо, але дає хоча б якісь уявлення про будову рівнів оболонки планети. Фізична «сфера-куля» планети в інших просторах свого буття виглядає зовсім не так і має можливості, про які не те що говорити, а навіть уявити собі не можемо. Так, якщо говорити про гравітаційне тіло планети, то воно в межах Сонячної системи простирається на мільйони кілометрів, вписуючись в простір її життєдіяльності.

Природа людини.

За своєю будовою людина нагадує сучасну машину, в якій поєднані-переплетені механічні, електричні, гідравлічні, пневматичні, інформаційні системи. Різниця в тому, що на відміну від машин людина окрім фізичної, побудованої на речовині електромагнітної природи, має від трьох і більше тіл різноматеріальної природи. Основою будови людини є монада, мірність простору якої передбачає кількість і мірність покривів на ній. По своїй суті монада є «насіниною», «проектом» майбутньої істоти», об'єкта, системи. На відміну від «проекта», що виконується більш складною «системою» по відношенню до більш простої, «монада-насінина» відтворює материнську, а тому від бога – богонароджена монада, від біоістот – біонароджені. Найпростішими біооб'єктами є об'єкти, що мають в своєму складі не менше трьох тіл: інформаційної складової біомонади, «біополя-біоматриці» і фізичного тіла – конструкції існування в фізичному тілі планети. Кожне з цих тіл має свою матеріальну основу різної мірності і кожне є немов би «оболонкою» іншого, на ступінь більшої мірності, ніж воно само. Біологічне, фізичне тіло, побудоване на основі тримірної речовини, є «оболонкою» біоенергетичної матриці, на якій воно будується. Чотиримірна біоматриця є оболонкою перехідної «тканини» між біополем і манутілом, що має чотири виміри і є програмним життєвим забезпеченням. Чотиримірне манутіло, тіло розуму, через свою «оболонку-тканину» поєднується з п'ятимірним духовним тілом. Ці два тіла утворюють разом те, що ми розуміємо як «душу» людини. Душа людини є покривом її п'ятимірної монади.

Більшість людей на планеті мають саме таку будову. Втім, близько двох відсотків населення має в своєму складі п'яте тіло – «інтуїтивне», пов'язане з п'ятимірним енергоінформаційним полем – «інтернетом» планети, що, в свою чергу, є оболонкою шестимірної монади нашої планети. Тіл більшого масштабу Земля «утворити-народити» не може через відсутність в її будові необхідних матеріальностей. Наступні тіла можуть

бути розбудовані за можливості отримання необхідної матеріальності від вищих планет: Юпітера, Сатурна, Урана, Нептуна, що мають власних «дітей-супутників», а на деяких з них навіть розвинені власні «світи-цивілізації». За всю історію нинішньої людської цивілізації шосте тіло, тіло налаштування етнічної множини на єдину «хвилю», на спільну частоту, мали всього кілька сотень осіб; сьоме тіло – засновників-реформаторів егрегорів етносів і суперетносів – 24 особи, і восьме тіло, здатне реформувати-модифікувати тіло людства в тілі планети – всього чотири, восьме тіло яких формувалось завдяки матеріальності притаманній в нашій зоряній системі лише Сонцю.

Незважаючи на казалось би дуже складну будову живих, розумних об'єктів Всесвіту, на кожному рівні присутні три основних складових: інформаційна, матеріальна і «дух-енергія» (те, що втілює, відображає інформаційно-розумову складову в матеріальній реалізації). І на кожному рівні в залежності від необхідної матеріальності і її мірності існують всі першоеlementи, на яких будується свого роду «ДНК». «ДНК», про які свого часу говорив Будда: «..у Всесвіті присутні вічно-існуючі «дхарми-модулі» інформації, яким підкоряються навіть боги...». При цьому необхідно мати на увазі, що під «богом» людина розуміє живу, розумну сутність більшої складності і розумності, з більшими, незрозумілими для людини можливостями, які вона сприймає як «чудо». Перехід з одного рівня будови на наступний надає можливості, які об'єкт попереднього рівня уявити не може в силу необхідної комплектації. Найскладніший і найдосконаліший фаєтон (карета) не маючи двигуна не може конкурувати з найпростішою, примітивною «автомашиною», як і радіоприймач-«супергетеродин» не має можливостей самого примітивного телеприймача обладнаного «монітором». При цьому на кожному рівні кожна складова «системи-об'єкта», живої розумної сутності може мати різний рівень складності будови як по складових так і в цілому.

Переселення душ

Розуміючи будову природніх складних систем, в тому числі і біооб'єктів, можна, хоча б наближено, представити можливість втілення інопланетян на Землі, чи переселення душ.. Щоб інопланетна істота (вірніше істота іншого світу, як і іншого земного теж) могла існувати в земних умовах, вона повинна «одягнути» земне тіло прилаштувавши його під себе. Для цього треба змінити в будові інопланетянина те, що не стикується з архітектурою земного, або навпаки. Подібна ситуація спостерігалась приблизно за дві з половиною тисячі років до нашої ери в Едемі, де шляхом модифікації геному земних істот терміново шукався варіант надбання необхідного тіла «прибульцям» з іншого світу. Для рішення поставленої задачі використовувались найбільш розвинуті істоти біосфери як наземних, так і підводних, і підземних видів. Отримані гібриди, відомі нам нині як «водяні», «гноми», «кентаври», «русалки» та т. п., були не зовсім досконалими, але схоже час на експерименти був надто обмежений. Тому із отриманого було обране людське тіло з багатьма «недоробками», що проявляють себе при порівнянні людини і тварин від запліднення і до набуття статусу зрілої особи в рамках «самостійності» і «життєздатності». І справа не лише в генетичній модифікації біотіла, а й «пробілах-недоробках» на рівні «манутіла» (інформаційного). Подібну ситуацію можна спостерігати при спробі модифікації системи «віндовс» під

«андроїд» чи навпаки, де для хоч якоїсь «стиківки-використання» залишають подібні структури і видаляють несумісні без заміни на необхідні, сумісні.

Звичайно, при пристосуванні земних тіл до «інопланетних» душ бажано зберегти хоча б в якійсь мірі те, що притаманне інопланетянам в їхньому світі і що можна помітити в характерних рисах персонажів казок, легенд і переказів різних рас і народів. Якщо представники іншої цивілізації «земноводні», то і модифікована людина в деякій мірі теж буде «земноводною». Даний посил підтверджується обліком «богів», що впливали на формування різних народів. В жовтій расі – це драконоподібні (чи змієподібні) істоти, яким поклонялись представники монголоїдної раси. Шумерів і вавілонян навчала істота, що виходила вранці з води і на заході сонця поверталась в океан; індіців Америки навчав «пернатий змій-птах Каоцетакль; з собачими і пташиними головами зображались боги єгиптян. Цілком можливо, що різні цивілізації, що творили собі тіла на основі людського, причетні не лише до «народження» різних рас, а й багатьох народів в межах самих рас. Генетичні експерименти можна проводити як на рівні генетичного матеріалу, так і шляхом штучного запліднення. Про останній варіант говориться в міфах про запліднення від «Духу святого» та в розповіді Іова (Біблія) про синів небесних, що взяли собі за дружин дочок земних і запліднили їх. І, як результат, в міфології греків від таких шлюбів народжуються напівбоги.

Існують різні варіанти завоювання чужих територій життєдіяльності. Можна знищити тих, кому вони належать, а можна їх перетворити в свій додатковий ресурс не захоплюючи фізичну територію, а модифікуючи і контролюючи її ж мешканців. Ось тут в нагоді і стають «пророки», «святі», «провидці», а то й просто царі, фараони та їм подібні особи. Достатньо модифікувати звичайну істоту свого світу, одягнувши її в земне вбрання і надавши їй не властиві звичайній людині властивості і можливості, доукомплектувавши її «оболонками-тілами» свого світу. І «людина- бог» буде повністю діяти за планами перебудови-модифікації людства за планами зацікавленої сторони. Мойсей мав водити свій народ за наказом бога Ягве сорок років по пустелі, поки не повмирали носії старої свідомості і не були «запрограмовані їх нащадки». Подібну роль відігравали Будда, Один, Мухаммед, Орій, Христос та інші величні постаті в історії людства. Це монади надзвичайно високого рівня переналагоджені під особливі місії і задачі в життєдіяльності людства, невідомі для нього. Бо ж казав Христос: «не по словах, а по справах і їх наслідках пізнаєш їх».

Важливо при цьому усвідомити ще одну річ. На кожному рівні будови природнього об'єкта існує єдина тканина матеріальності даного рівня, в якій зароджуються-формується монади тої ж матеріальності і того ж рівня. І як тут не згадати слова Христа: «ненароджений згори не зможе ввійти в «Царство небесне», або ж «від духу - дух, від земного, людського –людське». Всі монади одного рівня через тканину-матеріальність даного тіла-оболонки поєднані між собою і, відповідно, можуть впливати через цю матеріальність на інші монади і їх покрови (щось подібне можна спостерігати, в грубому фізичному варіанті, на прикладі всесвітньої мережі інтернету. Саме цією можливістю впливу монади на оболонку, що її сформувала, і через неї на інші монади можна пояснити феномени гіпнозу, масових психічних захворювань і збочень, алогічним процесам (з точки зору людини), а також явища «бачення і передбачення» ситуацій монадами інших істот (їх очима) і так далі, та тому подібне. Самі ж «оболонки-

тіла» отримали назви «біополя», «інформаційного поля», «психічного поля нірвани»... Пояснення набувають і «душі-привиди» - людські монади, що втратили біологічну складову, але продовжують існувати в просторі світу «оболонки всесвітньої душі» планети, чекаючи свого втілення за умови, що її функції в фізичному світі не закінчились. В протилежному випадку вона має «розпастись-розчинитись», або ж видозмінитись до рівня монади іншої будови і інших задач.

«Пакети» техноологій мислення

І якщо мова зайшла про загадки мислення, то на відміну від стандартної будови комп'ютерів, не важко бачити, що мислення різних людей, особливо різних професій, суттєво відрізняється як по формі, так і по змісту. Не торкаючись детального розгляду «пакетів мислення», а лише спостерігаючи «результати» їх функціонування, уже можна говорити про наступні види мислення: модельно-образне, асоціативне, логічно-аналітичне, системно-узгоджене, фрактально-екстрополяційне, алгоритмічно-технологічне, варіативно-комбінаційне, інваріантно-цільове, вибірково-сітчатє, підсвідомо-інтуїтивне, творчо-пошукове, інтегрально-космічне, парадоксально-катастрофічне, системно-блокове, ієрогліфічне, детально-диференційне та інші (зважаючи на деяку умовність приведеної класифікації). В залежності від «Шляху Даного», від призначення людини, вона від народження уже отримує той «пакет» того виду мислення, який їй необхідний для рішення задач призначення. Цікаво, що відповідні задачам види мислення притаманні не лише окремим людям, а й окремим етносам і, навіть, расам людства. Давайте запитаємо, як так сталося, що від примітивних, символічних зображень на стінах печер чи на камінні розвинулись різні форми писемності? Чому «монголоїдній» (жовтій) расі характерне ієрогліфічне письмо; відгалуженню жовтої раси червоній – малюнкове, семітським народностям – клинописне, з трансформацією в білої раси – в фонетично-буквенне? У кожного виду письма є свої вади і свої переваги. Ієрогліфічне дає можливість блокового сприйняття інформації і швидкого сприйняття великих її обсягів. Але формалізм ієрогліфів і неможливість вивчити і користуватись значною кількістю ієрогліфів формалізує мислення, робить його консервативним, мало пристосованим до пошуку нових можливостей і варіантів розвитку, еволюції. В той же час знакове письмо потребує більше часу для засвоєння інформації, зате надає більші можливості в варіативному пошуку нових шляхів і варіантів прогресу, у винахідливості. Взагалі дане питання є перспективним для окремого напрямку досліджень, при тому, що уже з першого погляду, воно свідчить про різне призначення і різні задачі, що стоять перед етносами і расами в цілому. Бо якою мовою користуємось (і пишемо), такою і мислимо, такі й результати мислення.

Варіативністю мислення забезпечується швидкість пошуку нових шляхів і нових засобів рішень поставленої задачі. В цьому відношенні перебудова мережі нейронів під нові задачі є досить повільною. Можливо в дещо іншій формі структури мозку природа знайшла варіант прискорення пристосування до умов існування при швидких змінах оточуючого середовища. На відміну від мономозку, як окремо організованого, цілісного об'єкту, що обслуговується кількома спеціалізованими, цілісними системами життєзабезпечення, існує «множинний» мозок рою бджіл, мурашника та тому подібній

множині біоістот. Кожна окрема бджола є, по суті, окремим нейроном із власним набором систем життєзабезпечення. Сам по собі такий «нейрон» не дозволяє бджолі існувати за межами рою, тим більше виконувати самотійно його задачі. Але є «центр» рою – «матка», навколо якої крутиться все життя рою. Об'єднані бджоли-«нейрони» утворюють «множинний» розум, що вирішує задачі рою. Обмін потоками інформації між бджолами-«нейронами» відбувається різними комунікаційними засобами, серед яких біологи виділяють «хімічні». Але лише «хімічними» практично неможливо пояснити яким чином одна комаха знаходить іншу на відстані в кілометри і, навіть, в десятки кілометрів? І тут ми знову повертаємось до невидимого процесу фрактального відтворення інформації, притаманного всім «покровам-просторам» монад живого Всесвіту. Як тут не згадати вислови на зразок: «у краплині води уже весь Всесвіт», «пізнавши людину – пізнаєш світ», «в кожній точці Всесвіту уже існує інформація про весь Всесвіт» та тому подібне.

Інформація, як різновид матеріальності, поєднується з енергією. З її всіма різновидами, і не лише. В живому Всесвіті інформація супроводжується практично завжди емоціями, складовою того «світу-простору», який називаємо «духовним», чи духовним простором нашого буття. Для прийняття якого завгодно рішення ми маємо сказати «так», або «ні». Якщо представити рішення у вигляді одиничного «радіус-вектора» кола прийняття рішення, в якому по осі абсцис відкладаємо кількість інформації, а по осі ординат – величину емоцій, то отримаємо різні варіанти прийняття рішення, в тому числі такі, як відповідають «негативній інформації», але при цьому «коли дуже хочеться» приймається позитивне рішення і навпаки.

Дія ЕІП. Егрегори.

Великий інтерес для досліджень представляє дія об'єданого потоку енергії і інформації. Коли такий потік попадаючи в споріднену структуру (мається на увазі «принцип Кюрі», згідно з яким взаємодіють між собою структури і потоки одної фізичної природи), або, перетинаючи цю структуру, ініціює перебудову даної структури (як сірник запалює вогнище). Відомо багато явищ, коли магнітні чи електромагнітні потоки, перетинаючи структуру ліків набували лікувальних властивостей і лікували вражені органи так, наче ліки були присутні в місці враження (лікують не атоми, а інформаційні структури в потоках), та тому подібні. Таким же чином можна інформацію від здорової тканини «накладати» на хвору чи пошкоджену і лікувати її. І тут знову свою роль відіграє не лише інформація, а й емоції поєднані з нею. Включаючи дуже гарну, але мінорну музику на тривалий час біля рослини, отримуємо негативний вплив на неї, а мажорна навпаки є сприятливою і життєдалою.

Вплив енерго-емоційно-інформаційних (можливо краще сказати «енерго-психо-інформаційних») потоків на життя людини, громади і людства в цілому проявляється в феномені формування штучних («рукотворних»), «псевдоживих» структур відомих як «егрегори». Щоб зрозуміти про що йде мова, візьмемо за приклад такі носії інформації, як флешки і диски. Для запису інформації на них необхідно мати енерго-інформаційний потік стабільної частоти. Для зчитування інформації на них необхідно пропустити потік тої ж частоти без інформації, який при проходженні структури з записом трансформується в потік аналогічний потоку запису. Подібний механізм запису

інформації є повсюдним за двох умов: масив запису за своєю природою має відповідати потоку, а енергія потоку достатньою для формування, або переформування структур у відповідності до енерго-інформаційного потоку.

Коли в одному і тому ж місці збирається множина людей і емоційно обговорює конкретну тему, то мають місце сплески емоцій, енергія яких буде достатньою для запису інформації. В оточуючих структурах (наприклад, на кухні це стіни, меблі, посуд, комунікації - все, що там є) виникають спочатку розрізнені «острівці» нових структур, які з часом поглиблюватимуться, розширюватимуться, утворюючи структуру відповідаючу енерго-інформаційному потоку і його змісту. На тій же кухні розмова завжди відбувається на теми спільного інтересу сім'ї: дітей, бізнесу, навчання, дачі, роботи, дозвілля та т. п. Нарешті настає момент, коли структура сформувалась в єдину систему, що починає «інстинктивно» (на принципі «зворотнього зв'язку») відчувати залежність свого існування від тих, хто збирається на кухні, від їх емоційного стану. Тепер уже вона при наявності хоча б невеликого потоку енергії на «зворотньому зв'язку» може впливати на сім'ю з метою заохочення підтримки сприятливого для її існування і розвитку стану. Енергія системи, що виникла, невелика і ефекти, які вона може згенерувати, не перевищують її можливості. Сформована таким чином в оселі енерго-інформаційна система носить назву «домовик», «домовушка», «домовий» та т. п. Подібні «домовики» утворюються скрізь, де є потужні потоки психічної енергії і інформації: в церквах, на стадіонах, в офісах різних закладів і навіть в середовищі «об'єднаних однією метою множини людей». Називають їх в узагальненому вигляді «егрегорами». А якщо егрегор охоплює етнос чи цілу країну, то отримує назву «деміурга – водія народу». Не в усіх сім'ях, і не в усіх країнах є свої «домовики» і «деміурги». Як показують дослідження, нині лише в третини сімей в Україні існує «домовик», система ЕІП, що зміцнює сім'ю. За відсутності «домовика» сім'я є нестійкою, оскільки відсутній сильний психологічний стан єдиної мети, єдиних прагнень в рішенні спільних задач. А без цього сім'я нагадує «вокзал», де кожний член сім'ї живе своїм життям.. Такі сім'ї нестійкі і при перших же зовнішніх впливах, сильніших за внутрішні зв'язки, вони руйнуються. Нестійкі і етноси, як і країни з кількома різними етносами, не об'єднаними задачами досягнення спільної мети, або спільного виживання. Коли говорять, що різні етноси можуть існувати у вигляді єдиного народу, то це можливо лише на етапі рішення спільної задачі, або ж якщо ресурсна база країни достатня для безпроблемного спільного існування в межах даної країни. Але коли відсутній загальнодержавний егрегор, коли починають ділити обмежений за запасами і можливостями ресурс, то об'єднати чи утримувати, хоча б тимчасово, різні етноси в рамках єдиної держави можна лише утримуючи підпорядковані етноси за «колючим дротом», або ж за умови спільного отримання необхідних ресурсів шляхом їх захоплення в тих країнах, де вони є. Кожен «егрегор-домовик» має свою «точку прив'язки». Це може бути конкретна споруда або ансамбль споруд символічного призначення, це етнічні і державні символи, це окремі непересічні особистості, вічні книги, деякі природні феномени. І кожен егрегор, найчастіше, існує доти, доки не зруйновані і не знищені точки прив'язки і джерела їх енерго-психічно-інформаційного живлення.

Етноси

Генетика людства

Свій екскурс в минуле українського етносу почнемо з генетичної історії. Розрізняють три раси: жовту (монголоїдну або азійську), чорну (африканську) та білу (європейську). Відгалуженням монголоїдної, жовтої раси вважають «червону» (американську). Про походження людства і рас існує багато теорій, але сподіваючись на те, що майбутнє все розставить по своїх місцях, спробуємо розташувати їх по географічних зонах їхнього походження. Монголоїдна, найстарша за визначенням генетиків, розташувалась навколо двох океанів: Тихого і Льодовитого, займаючи ареал Азії і Америки. Африканська, чорна раса, генетично дещо молодша (хоча згідно більшості теорій людство зародилось і розійшлося по планеті саме з Африканського континенту), заселила береги Індійського та Атлантичного океанів (Африку і Цейлон, що ще в прадавні часи відколовся від Африки і доплив до Азії; притому, що «плив» доволі швидко – всього з за час існування людства?). Наймолодша, біла або європейська раса, найменша за чисельністю, (можливо через територіальну і ресурсну обмеженість і тому безперервно воюючи за них із сусідами) займає Європейський континент, що омивається Атлантичним і Льодовитим океанами. Жовта раса найбільше пристосована до різноманітних і часто несприятливих для життя умов, є і найбільш формалізованою, структурно-детермінованою, тому, зважаючи на свою «родову пристосованість» найбільш повільно реагуючою на зміни в оточуючому середовищі.

Можливо внаслідок стрімких планетарних змін, можливо через окреме розташування материків та різні кліматичні умови на них, розвинулось три великих гілки людства незалежно одна від одної. Але, на відміну від жовтої, чорна набагато «рухливіша» і набагато швидше реагуюча на зовнішні чинники, на зміни кліматично-географічного середовища, що можна помітити хоча б у великому різноманітті форм і розмірів тіла та деяких фізіологічних та інтелектуальних особливостей, що, наприклад, відстежується по типу мислення і його відображенню в структурі писемності, в ритмі і швидкості життєдіяльності. Можливо внаслідок того, що інформаційно-інтелектуальні «технології свідомості» не завжди встигають за змінами в фізіологічному пристосуванні, в багатьох ситуаціях, у представників чорної раси «ноги бігають попереду голови». Натомість між жовтою і чорною з'явилась біла раса, що зайняла за своєю функціональністю проміжне становище. Зміни генетичні мають відповідати інформаційно-інтелектуальному забезпеченню, тож спостерігаючи за фізичними відмінностями і відмінностями в «пакетах мислення» можна знайти як причини кліматично-географічного впливу на еволюцію рас, так і штучної корекції свідомості людства.

Походження і еволюція етносів.

Етнос – це генетично одна спільнота, одне генетичне дерево – Рід, що має одне спільне джерело живлення, займає одну і ту ж територію життєдіяльності (фізичну,

інформаційну, духовну, чи комбінацію з них), користується однією й тою ж мовою (оптимальною, даною для рішення задач етносу), має один і той же морально-етичний кодекс, об'єднуючий спільноту на шляху руху до мети, до виконання задач Шляху Даного.

Первісні етноси зароджувались по басейнах великих рік, бо без води, як кажуть. – «а ні туди, а ні сюди». Не маючи засобів «докопатись» до води в глибинах землі, люди могли жити лише біля її джерел. Одним із первісних планетарних суперетносів був суперетнос білої людності, що зародився і розвинувся в басейнах рік впадаючих у Чорне море, що на той час існувало як Тритонське (?) озеро. Центром, родовим місцем білої раси було «Семиріччя», до складу якого входили Дунай, Дністер, Буг, Дніпро, Інд (ліве русло Дніпра, що від порогів несло свої води в бік Керченської протоки), Дон і Кубань (вона ж Кубена, вона ж Ру-Дана). Після Дардано-Азовського потопу в шостому тисячолітті до нашої доби, під час якого територія навколо прісноводного Тритонського озера опустилась майже на 150 метрів, утворилось Азовське море, а Чорне море збільшило свою площу майже вдвічі, затопивши величезні території батьківщини наших предків, що носила назву Арта (Аратта, Агартта). Тоді ж, біла раса, втікаючи від потопу і рухаючись в напрямку відступаючого льодовика, розділилась на кілька суперетносів. По ріках, що впадали в Чорне море, розселились слов'яни. Про спільне походження слов'ян говорять назви рік, що отримали їх від імені прадавньої богині води і життя Дани. Дунай в давнину називався Данай, Дністер - строката Дана, («Дана-стра» чи «Дана-зірка»), Дніпро – «Дана-Ра», Дон – Дана (грецьке Тана, Танаїс), Кубань – «РУ-Дана», або гірська Дана (інша інтерпретація – руська Дана). Пізніше слов'яни заселили також території по басейнах рік, що впадають у Венедське, воно ж Балтійське море: Ельби (Лаби, Либеді), Вісли, Одера (річки, що тече на північ «од Ра» чи від Ра) та Немана. По ріках, що впадають в Каспійське (Хвалинське) море, а саме по Волзі, Уралу, Амудар'ї, Сирдар'ї і Араксу – розташувались тюрки; по ріках, що впадають в Льодовитий океан і, частково, в Балтійське море – «угро-фіни», по узбережжях рік Балтійського моря – германські племена, по берегах Середземного моря – романці (часто германців і романців об'єднують в один суперетнос – романо-германський); по ріках Кавказу і узбережжю Індійського океану – ірано-кавказька гілка білої раси.

За легендами різних народів білої раси та переказами «Велесової книги» велике переселення відзначилось виникненням Трипільської культури по Дунаю, Дніпру і Дону, рухом племен «асів» у північно-західному напрямку під проводом бога-лицаря Одіна та під проводом «бога Арти – могутнього Бгарті» частини мешканців Арти через Кавказ та Ірано-кавказьке нагір'я до «п'ятиріччя Індії», про що йде мова в «МагаБгараті» - Махабхараті, в розповіді про могутнього бога Арти. Про цей відхід в бік Індії, точніше про один із історичних моментів цього відходу, розповідається в «Бхават-гіті» - «Пісні бога», про битву між землеробами-пандавами і кочівниками-куравами на річці Аракс.

Царем Арти під час потопу був, за «Велесовою книгою», Богумир (бог миру), що володів «семиріччям» і мав з дружиною Славою п'ятеро дітей: Руса, Сіву (сіючого-сяючого, трансформованого в Індії в Шіву), Полеву, Скреву (кревну-кровинку) та Древу. Після потопу і обезлюднення землі племена дітей з часом заселили території на північ і схід від Чорного та Азовського морів. По середньому Подніпров'ю розселились поляни Полеви, по Прип'яті - древляни від Древи; по верхів'ях Березини і Дніпра – кривичі від

Скреви; від Сиви – сіверяни по Сожу, Десні, Сулі і Ворсклі; по Дону з притоками і по Рудані-Кубані – «руси-аси».

Корінь «ру» на санскриті (сенсарі – «мові богів» і нашій прадавній мові) несе ознаку висоти, гір, тому руси може бути скороченим від «ру-аси». Руси, або русини, при зміні фонемі «с» на фонему «з», стали «грузини» (гірські русини), Асія перетворилась в Азію, Асійське море в Азійське, або Азовське; Кавкас- в Кавказ, «аскінаси» (аси-кінні аси) в «ашкенази» та тому подібне. Про спільне походження, про витoki білої раси, говорять такі імена як Атл-ас (кінний ас), брат Прометея (обидва народжені на Кавказі), бог війни Марс, він же Арес чи слов'янський Ор-ас та чисто український Спас.

Про «асів» і їх сусідів «ванів», про войовничих «кочівників» асів та про чарівників-землеробів пандавів, йде розповідь в епосах північно- західних народів Європи, найбільше в переповіданнях шведів і германців. Аси мешкали на схід від ванів, тож це були племена пониззя Волги і північного Кавказу, що рухались по Волзі, по Оці через нинішню Біло-русію, П-русію до країв «роусі-русів» шведів та гори русів – Русенборга в Норвегії. (Цікаво, що римський історик Тацит називав германців «русами»). По Дону, Дніпру і в Приазов'ї мешкали вани (вони ж «пан-де-ва», або пандави), землероби-чарівники. Міфологія германських народів розпочинається з Асгарду, столиці асів, де цвіли сади з дерев із червоним листям (кавказької аличі?, чи персиків?), і де царем був бог-лицар Одін, який, залишивши племена братів Ві і Велле на батьківщині, повів свої до чарівної країни «Швета-Двіпи», де розташована гора богів «Меру». Нащадки тих асів, що залишились після відходу Одіна, відомі нині історично як царі УрАрти (Урарту) Рус I, Рус II, Рус III – гірської частини країни Арти.

Про дещо інше, народне, міфологічне уявлення про історію білих народів йдеться в легенді про трьох синів Роду від Тата-Сонця і Нені-Землі: Аса, Вана і Анта. Після потопу брати звернулись до Тата-Сонця з проханням розповісти їм про те, як вони мають жити далі. І, коли Сонце встало на сході, то скинуло Асу меч, спис і лук зі стрілами. І сказало: бути тобі і нащадкам твоїм воями, захисниками Роду і землі нашої! Коли ж воно піднялось до полудня, то скинуло руни, плуг, серп і жорна Вану зі словами: бути тобі і твоїм дітям вчителями людей, навчати землеробству та різним таїнствам людство, і будете ви як чарівники! А на заході для Анта скинуло Сонце молот і сокиру. Бути тобі і твоїм нащадкам великими майстрами-будівничими,-промовило Сонце і закотилось за небокрай. Відтоді заселили анти «захід» Сонця, вани отаборились в центрі-полудні, а аси зайняли східні території, бо найбільша небезпека на нашу Батьківщину майже завжди чатує зі сходу.

Розглядаючи останню версію, варто звернути увагу на «символи-інваріанти» цих трьох гілок білої людності. Дійсно, Західна Європа розвинула фізичну сторону цивілізаційного буття; центральна (в складі ванів-«чарівників») – технології перетворення зовнішніх ресурсів в продукти споживання, в першу чергу через землеробство та освоєння в майбутньому технологій інформаційного світу (руни!); східна – мала бути «імунною системою» білої раси (хоча в останні тисячоліття стала, навпаки, основним чинником її нищення).

Ще одну версію розселення слов'ян знаходимо в легенді про заснування Києва Києм, його братами Щеком і Хоривом та сестрою Либідь. Племена Кия куючи освоїли Середнє Подніпров'я та частково в складі великих і малих полян, поморів і ляхів стали

основою майбутньої Польщі. Хорвати-горвати заселили Карпати і східні Альпи по Дунаю, а племена Щека – Чехію і Словаччину. Либідь зі своїм людом зайняла території по Ельбі (вона ж Лаба-Либідь) та Одеру (по річці, що тече від Сонця – «Од-Ра», від РА). Племена Либіді, лужські серби, були асимільовані готами, та, частково, витіснені на Балкани, де мешкають і донині. Легенда про трьох братів, за «Велесовою книгою» бере свій початок ще з «п'ятиріччя» Пінджабу. Після страшного землетрусу, що відбувся там, нащадки білої людності, які пішли в Індію ще на початку четвертого тисячоліття до нашої доби, вирішили повернутись на Прабатьківщину. Обігнувши Чорне море з півдня, вони вийшли на Дунай, звідки розселились по всій центральній Європі. Може тому в українській пісні, як у ніякій іншій, стільки пісень про Дунай!

Етнічні Інваріанти

За загальними принципами будови і буття Всесвіту в ньому немає нічого такого, що не мало б призначення і часу свого існування. На рівні будови Всесвіту час існування етносів становить від кількох сотень до кількох тисяч років і визначається рівнем задач призначених для них.. Призначення етносу можна визначити за його характерними інваріантами, особливими рисами, що відрізняють його від інших етносів і які мають зберігатись незмінними впродовж існування етносу, бо інакше він не виконає свого призначення в житті і еволюції людства.

До інваріантних рис українського етносу відносяться: 1) першопрохідництво при освоєнні нових територій життєдіяльності людства; 2) універсалізм з притаманними йому творчістю і винахідливістю; 3) гармонія в мисленні і, відповідно, в мові та в дії; 4) вчительство. Впродовж часу свого існування, від трипільських часів і до нині, українці ніколи не були завойовниками-загарбниками. Вони завжди були першопрохідцями-першовідкривачами в пошуках і в освоєнні нових територій і джерел свого існування. Якщо впродовж тисячоліть це було землеробство, то на початку третього тисячоліття спостерігається тренд в бік освоєння територій інформаційного світу. Але на новій, неосвоєній території, де відсутній необхідний для життєдіяльності ресурс і цивілізаційний простір, все необхідне для життя треба створити за допомогою тих ресурсів, що є в наявності. Освоєння і розбудова нової території життєдіяльності потребує творчості, винахідливості і універсалізму, рис притаманних українському етносу.

Універсалізм потребує системності, а системність – гармонії в усіх аспектах буття етносу. Гармонія, в свою чергу, забезпечується гармонією мислення і його відображенням – мовою. Якою мовою говоримо – такою мовою мислимо, такі й результати роботи нашої думки. Українська мова є однією з найгармонійніших мов світу, а українці одними з найталановитіших винахідників, творцями нового на незвіданих територіях життєдіяльності. Та для того, щоб зберегти нові технології життєдіяльності і передати їх майбутнім поколінням, необхідні риси вчительства, тому українські педагогічні школи відомі в усьому світі і являються зразками виховання і освіти паростків майбутнього в Україні і в світі.

Територія життєдіяльності. Типи етносів.

В двадцятому сторіччі практично закінчилось освоєння фізичного простору життєдіяльності людства на макрорівні, тож в двадцять першому нові тертиорії життєдіяльності очікують українців у мікросвіті і в космосі, а також в світі інформації та інформаційних технологій. Нині, на початку третього тисячоліття відбувається трансформація не лише українського етносу, а й більшості планетарних етносів. Український етнос, як першопрохідник за своєю сутністю, має безцінний космічний дарунок – «руни»!, за допомогою яких може змінити і доповнити «чорноземну» територію життєдіяльності на синтетичну «фізично-інформаційну». Має змінитись сама стратегія розвитку етносу і зміст задач призначених йому.

Останній аспект надзвичайно важливий для розвитку і еволюції білої раси в цілому. Дерево білої раси зійшло і розрослося на території Причорномор'я, в основному на території України, де його початкова, найбільша концентрація знаходилась в районі нинішнього Азовського моря. Це «дерево» має чотири могутніх бокових гілки: романо-германську на заході, угро-фінську на півночі, тюркську на сході та ірано-кавказьку на півдні. Але центральною частиною, її стовбуром була і залишається слов'янська, в якій «точкою» росту була, є і залишається українська. І від того як розвиватиметься українська гілка залежить розвиток і майбутнє всієї білої раси.

Розглядаючи людство як єдиний цілісний організм, маємо розрізняти різні етноси так, як розрізняємо «спеціалізовані комплектуючі системи» якого завгодно живого «суб'єкта» за їх призначенням на кожному етапі життєдіяльності. Так, на першому етапі розвитку людства, виникають і формуються «етноси-споживачі», джерелом існування яких є ресурси конкретної території, а саме окремі види фауни і флори. Ці етноси подібні «хижакам», які живуть за рахунок своєї території, захищають її від подібних собі і люблять її любов'ю «споживача». Прикладом такого етносу є «тартарсько-російський», який і в умовах сучасного етапу розвитку людства існує за рахунок природних ресурсів загарбаної за тисячоліття території інших етносів разом з їх мешканцями.

За відсутності незайнятої території чи необхідних для подальшого розвитку ресурсів, необхідно освоювати території іншого змісту і нову ресурсну базу в якості джерела існування. Таким ресурсом стало тваринництво. Табун годує, одягає, лікує; табун – це нова «територія» життєздатності і новий ресурс, але табун там, де трава, а трава де йдуть дощі. Дощі йдуть нерівномірно: то біля Карпат, то десь біля Алтаю. Мігрують табуни – мігрують племена етносу, члени якого люблять не географічну територію, а «територію-табун», захищаючи його і піклуючись про нього. Кочові племена не турбуються про конкретну територію, вони дбають про табун, який їх годує. На сучасному етапі до представників «кочових» етносів відносяться ті, хто «пасе» фінанси, а також ті, хто якимось чином «прив'язані» до інформаційних потоків. Якщо перших об'єднує спільна фінансова «територія», то других спільна територія в інформаційному просторі. Останні етноси не є класичними, вони є лише зачатками утворення нових «органів» в організмі майбутнього людства.

Але коли й «тваринництво» не може прогодувати зростаюче населення, тоді відбувається перехід до «землеробства» з включенням елементів попередніх етапів еволюції етносів. Це етап виробництва і планування майбутнього, це цивілізаційний перехід. На цьому етапі розбудовується не лише територія життєдіяльності, а й сама

людина. Замість рук – лопата чи екскаватор, замість ніг – колеса і крила, замість очей – мікроскоп і телескоп, замість мозку в природньому вигляді - модифікований під комп'ютер і інтернет, і так далі. Розумна природа змінює людину, людина змінює структуру середовища свого існування, утворюючи нову «неприродню», штучну оболонку Землі «ноосферу». В цьому прогрес і регрес людства водночас, бо яка завгодно руйнація штучного помешкання призведе до руйнування людства існуючого в ньому.

З проблемою життєздатності «ноосфери» тісно пов'язана інша – проблема еволюції і розвитку людства в цілому. З давніх давен архітектура людства представлялась у вигляді «чотириповерхової піраміди». Перший поверх і її основу складають «землероби» і «ремісники» - виробники необхідних ресурсів споживання людством. На другому поверсі розташувались купці і менеджери-управлінці – всі ті, хто об'єднує людство в єдину цілісну систему, подібно системі кровообігу, нервовій системі та іншим в нашому організмі. На третьому поверсі розташувались воїни-захисники – імунна система людства. І на четвертому поверсі знаходяться мудреці: науковці, робітники інформаційного і духовного простору, ті, хто завдяки «крокам за обрій» уже відомих знань і уявлень розбудовують простір і перспективи розвитку людства. Але, одночасно з розбудовою людства й людини, як елемента ноосфери, з розвитком автоматизовано-роботизованого виробництва, автомати і роботи змінюють і заміщують людей-виробників. Останні стають непотрібними, а все, що не використовується, згідно принципам будови Всесвіту, має «зруйнуватись», «розпастись» до рівня блоків придатних для розбудови інших, нових об'єктів і структур природи. Частина виробників переміститься на другий «рівень», але й там, в найближчому часі, основними складовими стануть електронні системи та обслуговуючі і програмуючі їх працівники. І цей рівень буде поступово вироджуватись, так само, як і наступний, третій, слідом за ним, де «воїнів» замінять засоби і технології машинно–енергетично–інформаційного захисту. Залишаться «мудреці» з майже необмеженими можливостями творчості у виродженому світі людства.

Наступним етапом в розвитку людства має стати його трансформація на зразок «метелик-гусениця-метелик», або ж «посів» нового людства на інших придатних для цього територіях, можливо зі зміною фізичного обліку, в залежності від середовища нового помешкання, разом зі зміною і трансформацією під нові умови.

Стратегія і тактика на «Шляху Даному» етносу.

В функціонуванні етносу необхідно розрізняти «стратегію» і «тактику». Стратегія обумовлена задачами етносу в процесі еволюції людства і має відповідати збереженню і покращенню інструментарію рішення цих задач – інваріантам етносу, що мають залишатись незмінними впродовж існування етносу і виконання задач призначення. Стратегія буття етносу практично ніколи не відображається в формалізованому, у вигляді конституції, документі. По суті вона існує майже на рівні підсвідомості і проявляє себе в морально-етичних нормах етносу, в його світогляді, в його міфі. На відміну від стратегічних задач, в конкретних умовах існування етносу виникають проблеми і задачі повсякденного існування. Рішення подібних проблем займається держава, в рамках якої існує даний етнос. І це є його тактикою в рамках державної конституції. Тип держави

при цьому визначається цивілізаційною ланкою і її освоєністю. При переході з одного цивілізаційного рівня на наступний необхідно змінити структуру влади, форми власності, наявність і належність необхідних ресурсів. Даному процесу чинить шалений опір існуюча ланка і для подолання цього опору необхідна «диктатура-тиранія» в тій чи іншій формі. Після перерозподілу і видозміни людського і матеріального ресурсу більш оптимальною формою держави стає «республіка», де реалізуються прагнення і можливості нового ступеню розвитку етносу. При повному освоєнні даної ланки і неможливості її подальшої еволюції починається пошук нових варіантів, нової ланки розвитку, що можливо при ослабленні формальних структур в тому устрої країни, який називають «демократією». Після визначення і початку структуризації шляхів реалізації переходу на наступний цивілізаційний рівень знову необхідна «тиранія-диктатура» і т. д.

Головне: якщо тактичні задачі етносу формуються, вирішуються і діють тимчасово, то для життєздатності етносу необхідно ні за яких обставин не забувати про стратегію, про його призначення в еволюції людства.

Розглядаючи типи держав, необхідно розрізняти ступені детермінованості і жорсткості в їх будові. Для загальної надійності системи важлива як надійність її «елементів», так і зв'язків між ними. Якщо в більшості членів етносу «ноги бігають попереду голови» - їх надійність зменшується і для збереження загальної функціональності необхідні більш жорсткі і надійні зв'язки, необхідна «диктатура». Якщо ж елементи надійні, можна послабити зв'язки між ними і тоді більш оптимальною є форма «республіки» з парламентом на чолі. В даному аспекті найгіршою формою є «демократія», але вона надає більше можливостей в пошуку оптимальних шляхів подальшого розвитку етносу.

При рішенні задач стратегії розвитку етносу, його Шляху Даного, у вимірі часу існування етносу, чи при рішенні тактичних задач в умовах державності, що склались на даний момент, маємо виходити з загальних принципів і законів будови і розвитку людського суспільства. Людське суспільство, як складна система, розвивається згідно із законами, що визначаються біологічним і соціальним аспектами. Цільовою функцією існування людини, як і суспільства в цілому, є виживання за всяку ціну і продовження себе в своїх дітях в межах часу Шляху Даного етносу.

Істота, яка в боротьбі “за місце під сонцем” не має ніяких обмежень в засобах успішної дії, є біологічно ідеальною. Для досягнення мети біологічно ідеальна людина може користуватись всім тим, що дозволяє досягти бажаного без моральних і етичних обмежень. Для тих, хто слабкіший, більш оптимальним є шлях колективної дії, коли слабкі сторони одного компенсуються сильними якостями інших, але водночас, з'являється необхідність впровадження обмежень на взаємовідносини між членами колективної дії. В залежності від внеску тої чи іншої особи розподіляється і спільно добутий продукт, впроваджуються норми взаємовідносин, що отримують назву морального (по відношенню до себе) і етичного (по відношенню до інших) кодексів.

Колектив (сім'я, рід, плем'я) зацікавлені в максимально можливому використанні сильних сторін своїх членів, що в конкретних умовах і на конкретній території веде до спеціалізації даної множини людей. Хтось краще вирощує хліб, хтось краще виготовляє речі вжитку; з'являється необхідність в обміні продуктами діяльності, а з ним і

необхідність в загальноприйнятому еквіваленті обміну – в грошах, з'являється ринок. Інтуїтивно людина сприймає гроші як еквівалент власно затраченої праці, як її вартість.

З одного боку різні колективи зацікавлені у взаємодоповнюючій співпраці, що дозволяє досягти кращого спільного результату, з іншого – з'являється конкуренція між колективами, що використовують один і той же обмежений предмет праці, одні й ті ж засоби виробництва, один і той же ринок обміну (продажі) виробленого продукту. Біологічний принцип виживання (боротьба за місце під сонцем) веде до конфліктності. По відношенню до конкурента не існує ні моралі, ні етики. Конкурент – це загроза твоєму існуванню, він має бути обмеженим, або взагалі знищеним. А якщо у тебе нічого обміняти, то при наявності сили, розуму, інших гарних і не дуже якостей, можна виробника (і власника) бажаного продукту просто завоювати, обікрати, обдурити, включити з вигодою для себе в процес виробництва продуктів життєдіяльності. Тож у взаємовідносинах між різними спільнотами людей весь час присутні дві тенденції: взаємодоповнюючої співпраці, що об'єднує, і конкуренції за простір життєдіяльності в умовах обмежених потоків енергії, речовини, інформації, території, змінних у просторі і часі.

Не існує стовідсотково біологічно і соціально ідеальних людей і колективів. Біологічне і соціальне, індивідуальне і колективне завжди знаходяться в співвідношенні, наближеному до оптимального в конкретних умовах. Зміна умов існування і діяльності призводить до втрати оптимальності і конкурентноздатності (ідеальний трактор для землеробства не є ідеальним засобом пересування в повітрі). Успішна вчора людина, могутній і чисельний народ нині завтра можуть стати не конкурентноздатними, втратити свої переваги і свою могутність. Чому одні (люди, колективи, народи) процвітають і стають багатими, сильнішими, а інші – навпаки, все втрачають і зникають з теренів історії? Це питання завжди викликало підвищений інтерес дослідників життєдіяльності і розвитку суспільства.

На кінець XVII століття сформувалось дві концепції успішного розвитку суспільства, виразниками яких стали А.Сміт в Англії і Ф.Кене в Франції. Згідно з вченням А.Сміта людина виробляє більше, ніж може спожити сама. Додатковий продукт (надлишковий) є еквівалентом додаткової вартості, базою розширеного виробництва, прогресу суспільства. Іншими словами – чим більше працює людина, тим більше додаткової вартості, тим динамічніше розвивається суспільство, тим багатіша і успішніша країна.

Інший погляд на проблему мав придворний лікар Людовіка XIV Ф.Кене. Спостерігаючи за працею хліборобів, він бачив, що ті, працюючи все більше на виснаженій землі, отримують все менший результат. Результат залежить не лише від праці людини, а ще від чогось іншого. Аналізуючи процес життєдіяльності суспільства, Ф.Кене приходив до висновку, що додатковий продукт створюється лише в біосфері (в землеробстві за Кене). Все інше лише модифікується, змінює форму, але не внутрішні якості (шматок заліза залишиться залізом і в цвяху, і в молотку). Та для того, щоб біосфера (поле) “створювала” додатковий продукт, необхідно відновити її продуктивність. Якщо все, що виросло на полі, розділити на п'ять умовних хлібин, то три із них необхідно “повернути” полю для відновлення родючості (п'ять хлібин для забезпечення життєдіяльності хлібороба, свійських тварин, коваля (промисловця), влади; різних надбудов суспільства (діячів мистецтва, літератури, духовенства та т.п.).

Розвиваючи ідеї А.Сміта, К.Маркс у своїй фундаментальній праці “Капітал” декілька разів повертається до схеми розподілу п’яти хлібин Кене, критикує його, але інтуїтивно відчуває, що Кене в чомусь правий, але не може зрозуміти в чому.

Завершити “Капітал” К.Марксу помішала зустріч з українським вченим С.Подолінським. Не будучи знайомим з працями Ф.Кене, С.Подолінський приходить до тих же висновків, але переносить акцент з поля, як джерела додаткової вартості у Кене, на енергію Сонця. Додаткова вартість – це додаткова енергія Сонця, яку людство використовує для свого прогресу. Якщо Маркс виводить додаткову вартість виключно з людських м’язів, відриваючи людину від оточуючої природи і від сонячного джерела енергії, то С.Подолінський говорить, що лише завдяки енергії Сонця існує життя, виробнича діяльність Людини і виробництво додаткового продукту, додаткової вартості. Додаткова вартість – це додаткова енергія Сонця до того значення, яке людина розумно використала раніше (все можна використати і на користь, і на шкоду). На додаткову вартість необхідно дивитись як на приріст використаної енергії, що зрештою стає живими організмами, заводами, комунікаціями.

Наприкінці життя Маркс зрозумів свою основну помилку. Він пише: “Є природна родючість землі, природи, тоді як відносна додаткова вартість заснована на розвитку суспільних продуктивних сил”. К.Маркс погоджується з С.Подолінським, що людська праця є лише провідником і трансформатором сонячної енергії.

Та повернемося до “п’яти хлібин” Ф.Кене. Інтуїтивно - дослідним шляхом Кене прийшов до висновку, що коли полю повернути менше “трьох хлібин” (залишки органіки, органічні і мінеральні добрива, організація структури ґрунту), воно виснажуватиметься і деградуватиме. Навпаки, повернення більше “трьох хлібин” призведе до зростання родючості і отримання додаткового продукту. На жаль Ф.Кене не знав, що $3/5$ наближене до фундаментального в будові і розвитку природи числа “золотого перетину” ϕ , яке дорівнює $0,618\dots$, і яке лежить в основі логарифмічної спіралі еволюції та в рядах Фібоначчі розмноження всього живого. Так само, як число π лежить в фундаменті архітектури простору, а число e в основі протікання процесів у часі, число ϕ визначає “архітектуру” і розвиток живого Всесвіту. Чим же варте уваги, в чому особливість числа ϕ ?

Якщо побудувати прямокутник із співвідношенням сторін $a : b = b : c$ (рис. 1),

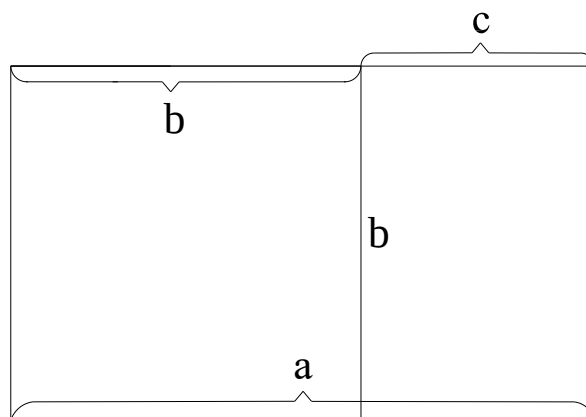

Рис. 1 Ілюстрація геометричного змісту золотого перетину

і відокремити від нього квадрат з стороною b , то в залишку отримаємо прямокутник, подібний до початкового. В ньому теж можна відрізати квадрат і отримати ще один подібний до попередніх прямокутник. Проведемо в квадратах діагоналі так, щоб кінці їх з'єднались в безперервну ламану лінію (рис.2). Отримаємо спіраль Фібоначчі, що в граничному переході дає логарифмічну спіраль $\rho = A \cdot e^{k\alpha}$,

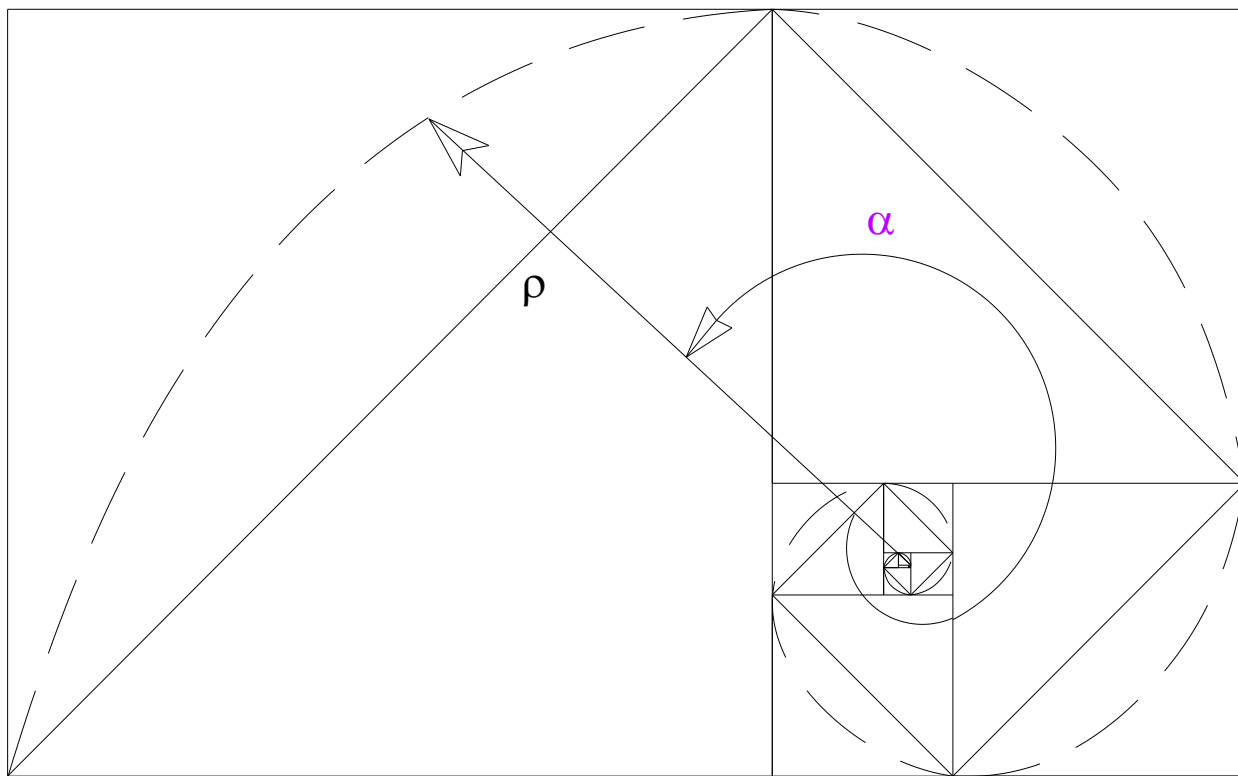

Рис.2 Спіраль Фібоначчі

за законами якої будується архітектура багатьох видів живих істот, протікають життєві процеси на всіх рівнях від молекулярного до біопланетарного. В залежності від значення k ($-\infty < k < +\infty$) і напрямку відліку α (на збільшення чи зменшення), маємо моделі процесів, що розвиваються, стаціонарних (при $k = 0$) і затухаючих.

Якщо процес розвивається в умовах обмежених ресурсів (простору, речовини, енергії, інформації і т.п.), то k не залишається постійною величиною, а змінюється в залежності від обмежуючого параметру (координати, часу, густини ...). Наприклад, при фазовому переході металу з рідкого стану в кристалічний процес розвивається спочатку з наростанням (ріст дендритних, фрактальних структур, в утворенні яких фундаментальну роль відіграє число ϕ), а в подальшому, по мірі заповнення об'єму, з затуханням. Ще одним прикладом є відомий всім фізикам і математикам (і не тільки) нормальний розподіл випадкової величини

$$f(x) = \frac{1}{\sigma\sqrt{2\pi}} \cdot e^{-\frac{(x-A)^2}{2\sigma^2}},$$

де A – математичне очікування випадкової величини x ;

σ – середньоквадратичне відхилення x ;

$f(x)$ – щільність ймовірності випадкової величини в точці x .

Обмежуючим параметром даної функції є площа під кривою, що дорівнює 1 (сумарна ймовірність не може бути більшою за одиницю).

Серед різновидів логарифмічних спіралей особлива роль належить спіралі гармонічного зростання. Якщо в логарифмічній спіралі з центром 0 (рис.3) провести пряму, то відрізки, що знаходяться між точками її перетину з спіраллю утворюють геометричну прогресію: $\frac{OA}{AB} = \frac{AB}{BC} = \frac{BC}{CD} = \dots = n$, що при $n = \Phi = 1,618$ і є кривою гармонійного зростання, або спіраллю Фібоначчі.

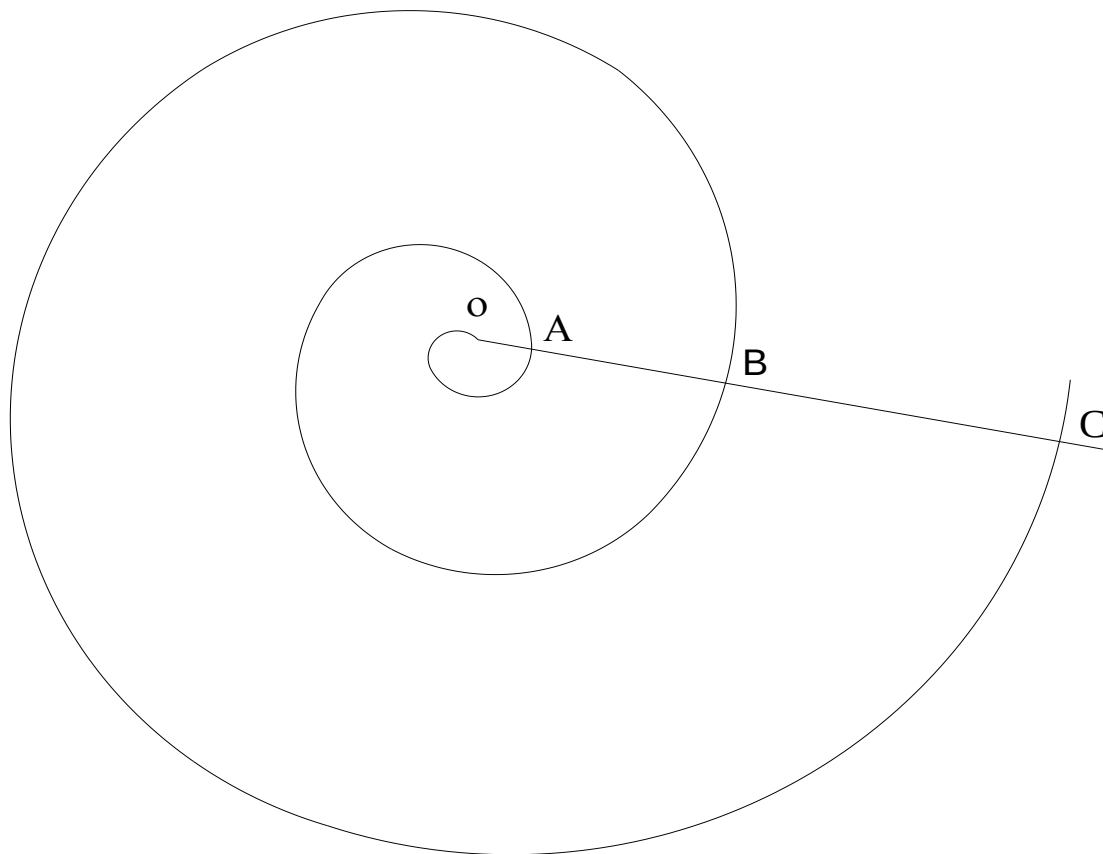

Рис.3. Логарифмічна спіраль

Повертаючись до наочної інтерпретації змістовності числа Φ , як в “п’яти хлібинах” Кене, необхідно відзначити наявність у загальному обсягу результату дії двох складових: ядра (квадрат, у Кене трьох хлібин) і периферії (додаткового результату, додаткового товару, додаткової вартості), необхідної для розвитку стабільної частини; іншими словами – стохастичної, пошукової, оптимізаційної, що визначає подальший розвиток системи. В фізиці перша складова може бути визначена як поріг протікання, утворення кластера (грона), перехід процесу на новий якісний рівень, критична маса; в той час, як друга, відома з теорії інформації під назвою коефіцієнта стохастичності. Значення цього коефіцієнта залежить від значення необхідної інформації, при якій існує ймовірність не лише позитивного, але й оптимального рішення задачі. При значенні коефіцієнта стохастичності менше оптимального ($K < K^*$) зменшується можливість пошуку більш оптимального шляху вирішення задачі, при $K > K^*$ кількість варіантів зростає, а з нею і ймовірність блукання в пошуку рішення і невиконання задачі.

Різні автори подають відмінні співвідношення між стабільною (консервативною) і стохастичною (рухомою) частинами суспільного продукту. Найбільш відоме серед них – 4 : 1 (закон Паретто) і, навіть, 5 : 1. Невідповідність запропонованих співвідношень

оптимальному пояснюється часткою «проїдання», що відносять не до рухомої частини, а до консервативної.

Графічна інтерпретація числа ϕ на рис. 2, 3 наочно показує важливість числа ϕ в економіці, де ядро процесу ототожнюється з абсолютним багатством, абсолютним капіталом, необхідним для стійкості і розвитку товарного виробництва (0,618 від 1, або 1 від 1,618), а додаткова частина відповідає додатковому товару, додатковій вартості, отриманій на протязі одного циклу виробництва.

Завершаючи огляд загальних принципів, що лежать в основі товарного виробництва і впливають на формування соціальних структур, необхідність зупинитись ще на одному фундаментальному принципі в будові Всесвіту, на принципі енерго-динамічної пари (ЕДП). В дещо спрощеному вигляді цей принцип можна сформулювати наступним чином: якщо через два різномірних провідники одного і того ж фізичного потоку, що знаходяться в контакті, пропустити потік указанного фізичного параметру, то в цих провідниках виникають потенціали (і сили), що формують замкнуті потоки одного, або кількох інших фізичних параметрів.

В якості прикладу розглянемо потік енергії Сонця через Землю. На цьому потоці формується замкнутий ланцюг кругообігу води в природі. Якщо на річці (потіку води) спорудити греблю, можна поставити електрогенератор і створити ще один замкнутий контур електроенергії; на ньому утворити наступний – і так далі. Всесвіт побудований так, що завдяки ЕДП на потоках фізичних параметрів утворюються нові контури різних фізичних параметрів, на них свої ЕДП і нові потоки. Велике колесо крутить менші, а ті ще менші, хоча можливий і зворотній варіант, коли малі “колеса” розкручують одне велике.

Застосовуючи принцип ЕДП до суспільних процесів можна побудувати кілька важливих контурів, що дають розуміння економічного життя і розвитку планетарного суспільства.

Першим і найважливішим контуром є контур життєдіяльності (КЖ) суспільства (рис. 4). В результаті праці людини на шляху сонячної енергії E_0

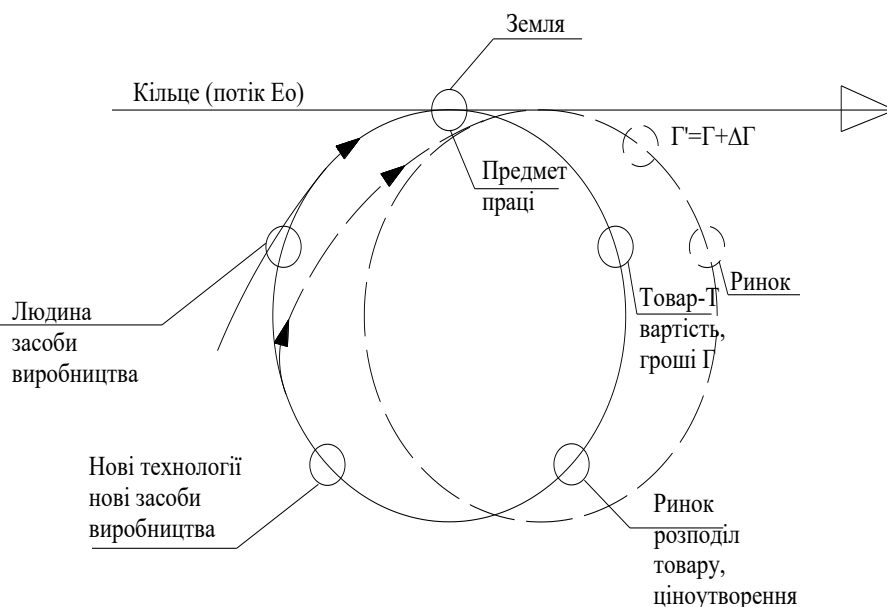

Рис.4. Контур життєдіяльності суспільства

утворюються нові структури, що залучають додаткову енергію на виробництво додаткового продукту. На контурі життєдіяльності утворюється новий контур праці (КПр). Отриманий в результаті праці продукт має вартість еквівалентну кількості затраченої праці, затрачених засобів виробництва (і людського існування) і впровадження нових технологій для виготовлення товару. Товар поступає на ринок, де йде його розподіл по каналах споживання. Та перед цим до вартості товару додаються не відтворювані в новому циклі виробництва накладні, або паразитичні додаткові витрати. Утворюється ринкова ціна продукту, її грошовий еквівалент і ще один контур – контур руху грошей (КГ). Характерною рисою ринку є, як уже було сказано, розподіл грошового еквіваленту товару в залежності від структури суспільства. Мова не йде про пропорційний до затраченої праці розподіл, а про суспільний, в якому стихійно оптимізуються біологічні, егоїстичні, хижацькі особливості людини і соціальні, спрямовані на функціонування системи як цілого. Саме біологічні особливості, що формуються прагненням до захоплення, привласнення як можна більшого життєвого простору під Сонцем (грошей, засобів виробництва, всього, що впливає на виробництво і розподіл продуктів життєдіяльності) формують ще один контур – контур привласнення (КП), а на ньому контур споживання (КС). З іншого боку соціальна сторона ринку формує необхідність дбати про товаровиробника, про розширення виробництва товарів і їх якості, бо без цього неможливий розвиток суспільства в цілому. Тож так само, як у кожній людині оптимізується відношення егоїстичного (особистого) і суспільного, так і в суспільстві завжди оптимізуються ті ж два рушійних потенціали.

Формування каналів розподілу і сам розподіл товару може бути чисто ринковим (стохастично - оптимізаційним) і жорстко детермінованим; та найчастіше, в залежності від уже існуючої структури суспільства, знаходиться між цими двома крайніми точками. Розділ знань, що займається вивченням розподілу і перерозподілу товару в суспільстві і його вплив на життєдіяльність і еволюцію суспільства отримав назву політичної, або соціальної економіки. Та, перш ніж говорити про вплив економіки на структури і організацію суспільства, більш детально розглянемо вище згадані контури праці, грошей, власності і споживання та їх вплив на функціонування контуру життєдіяльності.

Контур праці утворюється на тій ділянці КЖ, де дія праці на предмет праці створює продукт (товар) життєдіяльності людини.

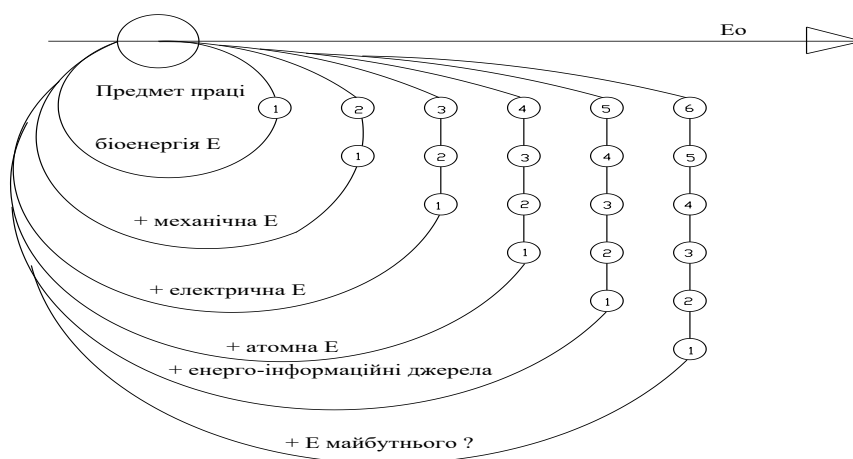

Рис.5. Контур праці
де: 1 – виробник товару (селянин), живлення людини (біопродукт);

- 2 – виробник засобів виробництва (коваль); спеціалізація;
- 3 – інженер, проєктант і конструктор засобів виробництва, механізація;
- 4 – технолог, розробник нових технологій, під які створюються нові засоби виробництва, автоматизація;
- 5 – програміст – технолог, розробка інформаційних модулів (технологій) для розробки інженерних технологій, інформатизація;
- 6 – вчений дослідник; дослідження нових законів, ефектів, структур і їх використання для створення нових технологій, інтелектизація.

Як видно із схеми кругообігу праці людини в процесі розвитку суспільства ускладнюється контур праці, відбувається диференціація суспільства і спеціалізація його членів з одночасним розширенням використання джерел енергії, збільшенням їх питомої ваги і ефективності використання, що дозволяє швидкими темпами нарощувати виробництво товарів споживання.

Порівнюючи суміжні контури праці можна отримати коефіцієнти вагомості внеску нової ланки в виробництво додаткового продукту по відношенню до попереднього контуру. При цьому необхідно говорити і про отримання співвідношення по зайнятості кількості робітників у кожній з ланок контуру. В якості критерію ефективності кожного з контурів в цілому може бути правило золотого перетину: якщо споживання більше ніж $(1 - \phi)$ від кінцевого продукту, то з самого початку контур споживання не тільки не ефективний, але й гальмуватиме, розвалюватиме процес виробництва.

Звичайно, якби суспільство складалось з самих виробників, то контур праці функціонував би майже бездоганно. На жаль суспільство розмежоване на багато державних утворень, що конкурують між собою за “місце під сонцем”, за життєвий простір і еволюційні перспективи. Кожна держава – це державні інститути плюс виробники. До державних інститутів відносяться влада, армія, поліція, суди, органи юстиції, податкові і митні структури, духовенство, робітники різних галузей мистецтв, робітники ринку праці і товарообігу, банківські установи, безліч явних і неявних “паразитів” на “тілі” виробника. Якась частина перерахованих членів суспільства в тій чи іншій мірі позитивно впливає на регуляцію взаємовідносин в суспільстві і на ефективне функціонування контуру життєдіяльності. В своїй же більшості службовці перерахованих інститутів і служб імітують трудову діяльність, не виробляючи ніякого корисного продукту і є паразитами суспільства. За своїм призначенням влада має турбуватись про створення оптимальних умов функціонування контуру життєдіяльності, регулюючи структури і взаємовідносини в суспільстві та створюючи оптимальні умови для праці виробника. Влада має турбуватись про захист свого виробника від конкурента, від зазіхань інших держав на ресурси власного КЖ. Та в більшості випадків влада турбується не про свій народ, а про особисті інтереси. Маючи значні важелі на розподіл продукту виробництва, влада перерозподіляє їх на свою користь (біологічне его), не забуваючи тих, хто захищає інтереси влади від власного народу (за словами давньогрецького філософа Платона, всі державні інститути, в тому числі армія, поліція, суди, прокуратура і, навіть, духовенство, служать не народові, а тим, хто їх годує – владі, охороняючи і захищаючи її). Звичайно, всі ці державні інститути необхідні для дієвого функціонування системи в умовах впливу внутрішніх і зовнішніх чинників, але при суворих обмеженнях на споживання виробленого додаткового продукту. Як би не розподілявся додатковий

продукт, проїдання не може перевищувати значення $(1 - \varphi)$ від значення додаткового продукту (“дві хлібини” Ф.Кене).

Таким чином, вартість спожитого не виробниками і витраченого не на виробництво (предмети розкоші, речі без застосування в КЖ) додається до вартості праці виробників і утворює ціну товару. Ринок розподілу товару формує на контурі життєдіяльності контур обігу грошей.

Все, в що вкладена праця людини і що споживається суспільством, має вартість. Це абсолютний капітал суспільства на даний момент. Абсолютний капітал ділиться на капітал КЖ і капітал споживання. Абсолютний капітал має складати не менше $\varphi = 0,618...$ і є основою розширеного виробництва, виробництва додаткового продукту. Для відновлення і забезпечення стійкого функціонування КЖ необхідно повернути в нього $0,618$ від кількості виробленого продукту. Решта (додатковий продукт) обслуговує невиробничі структури через систему податків і йде на потреби розширення і перебудови виробництва. Регулятором розподілу грошового еквіваленту товару є банківська система, що може друкувати гроші, але в кількості, що не перевищує вартість додаткового продукту. В дійсності акцентований перерозподіл суспільного продукту в бік влади і паразитуючих навколо неї структур веде до зростання ціни і грошової маси для її обслуговування. Можливість безконтрольного друку грошей, часто під виглядом обслуговування і кредитування нових, перспективних технологій і засобів виробництва, дозволяє владі і банкам додатково обкрадати виробника і веде до інфляції грошей. Інфляція є показником надмірного проїдання суспільного продукту (рис.6).

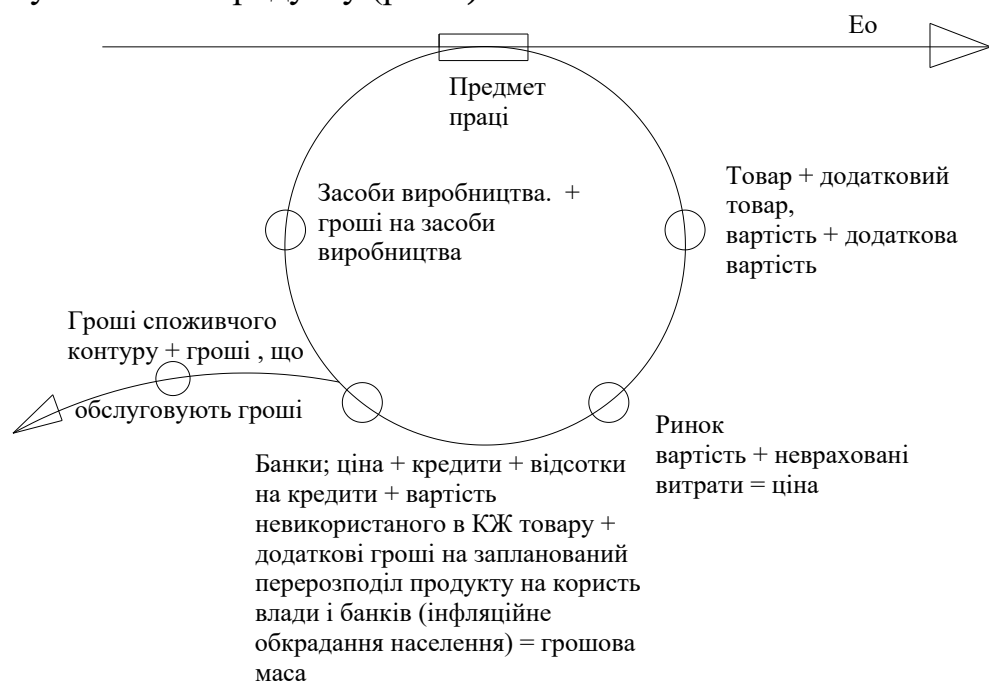

Рис.6. Контур кругообігу грошей

Важливим висновком вище проведеного аналізу є те, що в контурі життєдіяльності весь час протидіють дві тенденції: біологічного привласнення і соціального розвитку. Конкретний член суспільства більше думає про власну кишеню ніж про суспільну користь, а тому всіма можливими засобами привласнює все, що тим чим іншим чином впливає на розподіл суспільного продукту. На контурі життєдіяльності формується ще один контур – контур привласнення (рис.7).

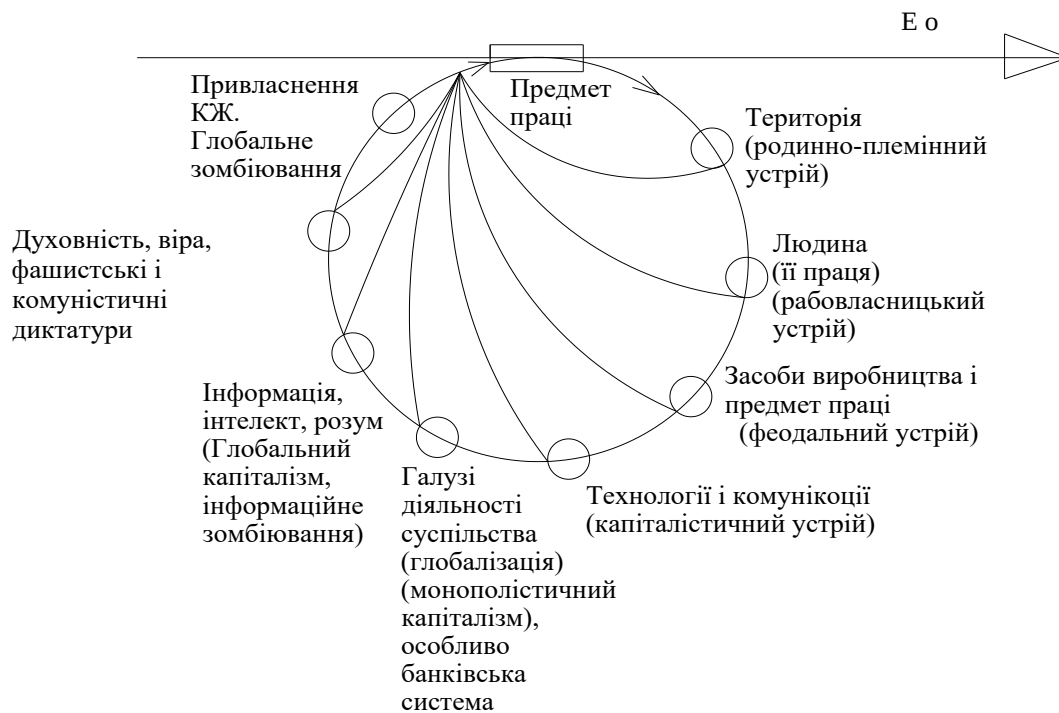

Рис.7. Контур привласнення

Як видно з схеми послідовності привласнення, послідовно в процесі еволюції людства і еволюції контуру праці привласнюються всі складові ланки контуру життєдіяльності людства.

Ускладнення контуру праці дозволяє збільшувати кількість і якість додаткового продукту, що в свою чергу дозволяє привласнювати все більшу частку цього продукту владою і власниками, залишаючи практично незмінним рівень споживання виробника (виробника необхідно забезпечити лише тим, що необхідно для виробничої діяльності: їжею, одягом, засобами пересування, житлом, інформацією, що зомбує виробника, орієнтує на користь власника).

Важливою особливістю контуру привласнення є досягнення максимальної ефективності привласнення. Максимальної ефективності привласнення можна досягнути привласнюючи наступну, вищу ланку контуру життєдіяльності і віддаючи попередні у власність виробника. Навіщо забирати у селянина землю, коли привласнені засоби виробництва; нехай селянин думає, що він власник землі, тоді у нього виникає ілюзія праці на себе, відповідно зростає і ефективність його праці, яку згодом привласнює той, хто володіє засобами виробництва. Навіщо забирати у виробника засоби виробництва, коли вже інший власник, володіючи суперсучасними технологіями, на заключній стадії виробництва привласнить практично всі результати попередніх ланок (що і роблять нині держави світової сімки).

Ще однією важливою особливістю контуру привласнення є те, що форми привласнення формують структуру свідомості власника і виробника та зміст соціального устрою. Щоб уявити дієвість впливу форм привласнення на свідомість людини, необхідно згадати вчення В. Вернадського про ноосферу. В.Вернадський говорив: «Все, що створює людина, є продовженням самої людини». Лопата, трактор, екскаватор, станок – продовження руки; крило, колесо – продовження ніг; телескоп, мікроскоп – продовження очей; книги, комп'ютер – продовження мозку і т.д. Людина

є «універсальним модулем», на який в залежності від призначення «навішуються» необхідні агрегати, програми, пристрої. Людина, і людство в цілому, розбудовуючи себе, стає планетарним чинником, «геологічною» силою на землі. Але при цьому кожна окрема людина в залежності від місця в структурі суспільства, від спеціалізованого виховання і рівня освіти отримує різні «навісні», спеціалізовані програми і засоби досягнення бажаного результату. Виробнику «навішуються» програми виробника, «хижак - власник» розбудовує себе в напрямку програмного технологічного забезпечення можливостей привласнення продукту, створеного виробником. Поширена думка про те, що власник має бути інтелектуальною особистістю, є помилковою. Для власника важливо володіти технологіями привласнення і необхідними засобами для цього. І так само, як існують прошарки населення, що спеціалізується на сільськогосподарському чи промисловому виробництві, на освіті і вихованні, на інших видах суспільної діяльності так існують міжнародні структури і народи, що спеціалізуються на привласненні продукту, створеного іншими.

На кожній ланці привласнення в державному утворенні послідовно змінюють одна одну три різні за призначенням державні структури: диктатура – республіка – демократія, знову диктатура -- ... і так далі. На першій стадії привласнення виробник – власник попередньої ланки чинить опір новому привласненню. Для подолання цього опору необхідна диктатура. Після привласнення необхідність в диктатурі зникає, більш ефективною формою державного утворення стає республіка. Та з часом нова форма привласнення старіє, бо новим формам праці відповідають і нові можливості привласнення. В надрах республіки визріває демократія, ілюзія справедливості розподілу суспільного продукту; нова форма власності, що потребує для свого впровадження нової диктатури на новому рівні суспільного устрою.

Необхідно також зазначити, що привласнення має дві форми: внутрішню і зовнішню. На кожній із ланок контуру життєдіяльності можна розширити територію дії не лише за рахунок внутрішніх можливостей (експлуатації виробника; виробник – це член суспільства, що приймає участь у створенні суспільного продукту, а не в його проїданні, проїдати може і робітник), а й за рахунок експансії в КЖ інших держав, конкурентів і т.д. Достатньо включити більш простий контур привласнення іншої держави чи конкурента в більш складний, більш високоорганізований власний контур життєдіяльності. Засобами такого приєднання є війни, що носять характер відповідний формі привласнення. Коли мова йде про привласнення території, предмету праці і джерел енергії (природних ресурсів)—це війни фізичні. Коли привласнюються технології і інтелект – це війна грошей, це інтелектуальні війни. Навіщо гармати, коли все можна зробити за допомогою інтелекту і грошей? Не потрібно знищувати ланки виробництва, необхідно знищити інтелектуальний потенціал народу і він буде працювати на тебе на нижчих малопробиткових ланках КЖ (той у кого не має власної голови, живе головою іншого). Та найвищою формою зовнішнього привласнення є державне. Облишивши народ його мови, культури, самобутньої віри шляхом знищення, купівлі, переорієнтації інтелектуального – духовного прошарку народу і заміни національної самосвідомості на інтернаціональну (читай вигідну для того державного утворення, яке включає тебе в свій контур життєдіяльності, привласнює тебе), можна зробити його однією з ланок своєї власності, зомбійованим елементом, додатком власного виробництва, рабом, кріпаком, пролетарієм. Але духовне рабство серед всіх

видів привласнення найстрашніше, бо перетворює один народ в зомбійований додаток іншого, поступово руйнуючи і “перетравлюючи” його.

В значному ступені зомбіюванню (програмуванню суспільства в необхідному для власника напрямку) слугує ще один контур – контур споживання, що формується на контурі руху суспільного продукту. Найбільш розвинений (і найбільш прибутковий!) самий примітивний контур споживання – задоволення фізіологічних потреб. Незалежно від рівня розвитку члена суспільства фізіологія диктує одні і ті ж потреби для всіх, а тому основна маса суспільного продукту виробляється саме для задоволення фізіології. Оскільки для розширеного виробництва визначальним є додатковий продукт, то створюючи, наприклад, фільм про талановитого математика, нічого не заробиш і, відповідно, витратиш гроші не на підсилення ефективності КЖ, а на збитки.

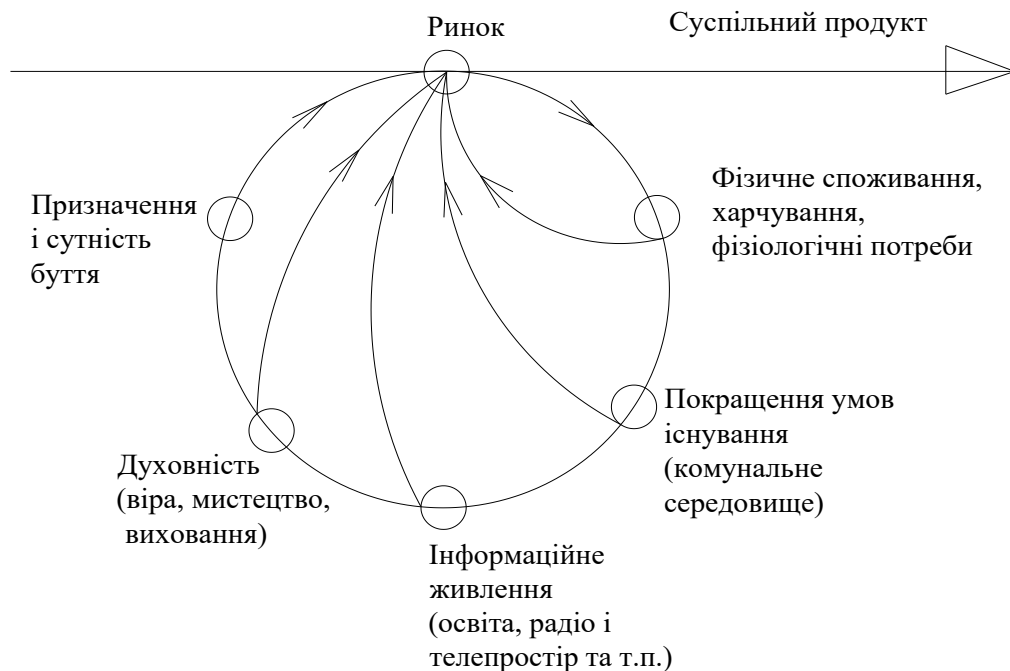

Рис.8. Контури споживання

В залежності від рівня споживання (рівня розвитку як окремих членів, так і суспільства в цілому) залежить і рівень зомбіювання при включенні одного КЖ в КЖ іншої країни, чи іншого народу (всередині країни це стосується власного виробника). Необхідно зазначити, що власник даного контуру споживає всі „ланки” присутні в даному контурі. Чим примітивніший контур споживання (і розвиток суспільства), тим примітивніше й більш фізіологічне споживання власника і тим простіше його зомбіювання власниками більш розвинутих контурів. Для володіння іншим народом достатньо спрямувати його „власників” у напрямку паразитично-руйнівного споживання, замінюючи цінності на ілюзорні (споживання дорогоцінного каміння, умовно суперцінних картин, супермашин і суперкомунальних послуг та т.п.), на проїдання додаткової вартості і на деградацію суспільства в цілому (наркотики, суспільні хвороби і епідемії, руйнація сім’ї і морально - етичних засад існування суспільства).

Підбиваючи підсумки аналізу питання формування і функціонування соціально-економічної структури суспільства можна визначити напрямки і перспективи подальшого його розвитку в найближчому майбутньому. І перше, на що необхідно звернути увагу – це глобалізація в усіх сферах діяльності людства. Максимальної

ефективності контуру життєдіяльності планетарного суспільства можна досягнути при об'єднанні КЖ всіх країн в єдиний контур. Але з іншого боку таке об'єднання веде до монополізації всіх галузей життєдіяльності, всіх ланок КЖ, до довільного, волюнтаристського розподілу суспільного продукту, до зміщення акценту на проїдання додаткового продукту. В ситуації, що складається, виробник не зацікавлений у збільшенні кількості товару і його якості, бо йому залишають мінімум необхідного при якому завгодно результаті діяльності. Зростатиме вплив на діяльність КЖ руйнівних наслідків паразитичного споживання при виснаженні природних ресурсів (предмету праці). Включення всіх народів в єдиний КЖ приведе до виродження культур, мов, національних інваріантів. Суспільство перейде до єдиної мови, єдиної культури (найбільш загальна і прибуткова фізіологічна), єдиної моралі і етики. Зникне необхідне для подальшого розвитку, для еволюції людства різноманіття культур, навичок, шляхів розвитку. Зомбійоване суспільство виявиться не здатним на необхідну реакцію по відношенню до зовнішніх чинників. З деякого моменту глобалізації суспільство приречене на деградацію і виродження.

Крім того, при глобалізації КЖ людства зникає груповий (соціальний) інтерес у розвитку, бо не існує конкурента, як і зовнішньої загрози. Існування системи визначатимуть внутрішні чинники, що призведе до зростання протиріч в самій системі. Єдиним засобом вирішення суспільних протиріч і зміни стану системи на чийсь користь стане тероризм, що набуде глобального характеру. Від руйнації і деградації суспільство може врятувати лише єдина мета, або єдина для всіх небезпека, що об'єднає людство для вирішення життєво важливої для нього задачі. А поки що людство має зрозуміти шкідливість глобалізації, як і монополізації, шкідливість паразитичного споживання і страшних наслідків зомбіювання суспільства на користь максимального прибутку власника; організації суспільства за зразком фашистсько-комуністичних диктатур, коли привласнюється не лише інтелект, але й духовне життя суспільства.

Примітка: глобалізація по суті є вигідною лише для міжнародної фінансової системи (народу і народностей, що її обслуговують), яка завдяки контролю останніх ланок контурів життєдіяльності інших народів привласнює додатковий продукт на свою користь.

Що стосується економіки України, то вона в сучасному стані включена в КЖ інших народів на рівні двох найнижчих ланок привласнення: землі і засобів виробництва. Саме цими двома ланками визначається і структура влади, коли остання належить “хижакам”, кланам і мафіям. Вищі ланки КЖ приватизуються іншими кланами, народностями і державами при безперервному знищенні, пригніченні, переорієнтації інтелектуально-духовного прошарку України. Безголова влада в Україні не належить владі; вона лише “голова вола”, що чує дві команди: “цоб” і “цобе”. А тому першочерговою і надзвичайно важливою задачею подальшої життєздатності і життєдіяльності українського народу є виховання інтелектуально-духовного прошарку з подальшим розвитком власного КЖ до рівня КЖ найбільш розвинутих країн і народів, але без зомбіювання власного населення, характерного для цих країн. Україна має йти шляхом інтелектуального і духовного зростання, а це можливо лише тоді, коли людина не програмується, а думає власною головою. Необхідно виховати “думаюче майбутнє”.

Висновки

1. Фізична економіка Ф.Кене, С.Подолінського і політична (соціальна) економіка А.Сміта, К.Маркса є складовими частинами єдиної суспільної економіки. Фізична економіка лежить в основі моделювання контуру життєдіяльності людства, соціальна – в основі оптимізації двох векторів: біологічного (его) і соціального через механізм розподілу суспільного продукту.

2. Економічні процеси в суспільстві, як і його розвиток в цілому, описується експоненціальними (логарифмічними) залежностями, серед яких виділяється спіраль гармонійного зростання, побудована на числі ϕ – золотого перетину. Так само як і процеси розмноження в природі, економічні процеси моделюються рядами зворотних послідовностей, до числа яких входять і ряди Фібоначчі, ще побудовані на правилі золотого перетину.

3. Правило Золотого перетину розділяє суспільний продукт на ядро (стабільну частину) і периферію (територію пошуку, розширення виробництва і проїдання). Для стабільного розвитку системи значення (абсолютне) ядра не повинно зменшуватись. Додатковий продукт має розподілятися так, щоб він не лише проїдався, а й ішов на відновлення засобів виробництва і розширення сфери виробництва.

4. Щоб уникнути економічної деградації суспільства необхідно планувати економіку в межах $\phi = 0,618$ (в межах ядра) і віддати решту (0,382) на пошук оптимальних шляхів розвитку суспільства, що відповідає наявному в цих сферах діяльності людства коефіцієнту стохастичності. Обмежуючим фактором на всіх рівнях діяльності суспільства має бути межа проїдання, що обумовлена правилом золотого перетину.

5. Планування економіки має відстежуватись і в кругообігу грошей, в плановому жорсткому контролі за випуском грошової маси.

6. Форми власності і механізми привласнення відповідають інтелектуально технологічному рівню суспільства (держави). Монополізація власності несе шкідливі наслідки економіці і має обмежуватись суспільством. Рівень думки влади і її дій відповідає рівню ланки в контурі праці. Для України це рівень феодальної і капіталістичної ланок контуру праці і контуру привласнення.

7. В залежності від характеру наступної ланки привласнення кожна держава проходить три стадії: насильне привласнення (диктатура), стабільне функціонування в межах нового виду власності (республіка) і визрівання нової форми власності (демократія).

8. Для того щоб суспільство (держава) не стало придатком, об'єктом експлуатації іншим народом (суспільством, державою) необхідно протидіяти діяльності КЖ цього суспільства на теренах власного, стимулюючи свого виробника і обмежуючи чужого. Одночасно необхідно подбати про більш високий (як у конкурента, або вищий) рівень організації КЖ, особливу увагу звертаючи на інтелектуальну і духовну ланки споживання. Найстрашніше рабство – духовне.

9. Кожна система (економічна в тому числі) проходить стадії розвитку стабільного функціонування, старіння і деградації (фрактальне заповнення обмеженого простору живлення, функціонування, мешкання і так далі за законом функції Гауса).

10. Суспільства з більш сучасними КЖ не зацікавлені в розвитку КЖ менш розвинутих країн. За допомогою останньої ланки власного КЖ вони оббирають інші народи, привласнюючи їх суспільний продукт шляхом включення КЖ цих народів в якості доповнень до відповідних нижчих ланок власних, безпосередньо чи за посередництва утворення спільних економічних структур (як виробничих так і фінансових). Якщо з КЖ більше сильної структури з якихось причин відійде КЖ менш розвинутого суспільства, що забезпечувало функції однієї чи більше ланок в цьому КЖ, то економіка даного суспільства може тимчасово зруйнуватись і в наступному відтворитись лише до одного з нижчих рівнів. З точки зору власної безпеки повна заміна хоча б одної ланки у власному КЖ ланкою іншого КЖ не допустима.

11. Особливу загрозу майбутньому людства несе інтелектуальне і духовне зомбіювання на користь власника. Суспільство має ввести жорсткі обмеження на вплив одних суспільств на інші, власників на виробників. Для збереження перспективи позитивного розвитку суспільство має виховувати особистості, що здатні думати власною головою, творців майбутнього. Етнос, який дбає про майбутнє, має виховувати і захищати всіма можливими засобами свій інтелектуально-духовний прошарок. Для перетворення етносу і народу даної держави в рабів іншої, в першу чергу, знищується, купується, переформатовується цвіт державоутворюючого етносу.

12. Всі форми влади є прикриттям влади власності, незалежно від етнічного, громадянського, парламентського чи іншого забарвлення. Для ефективності функціонування влади важлива не назва, а її дієвість в КЖ. Влада має жорстко контролювати ступінь привласнення і проїдання суспільного продукту, дбати про виробника і про розвиток КЖ, особливо контуру праці. Першочергова задача влади – захист власної держави від зазіхань інших суспільних утворень (не обов'язково держав; це можуть бути клани, ордени, діаспори, церкви інших народів), від перетворення свого народу в зомбійований додаток тих, хто знищивши інтелектуально-духовний прошарок державоутворюючого етносу привласнює його функції, зомбіює і експлуатує його. Хто контролює власність, гроші, інформаційні канали, чия релігія панує в державі – той зомбіює і експлуатує цей народ. Основою утворююче державу родове дерево етносу, щоб залишитись етносом, має користуватись власною головою, власною, етнічною самосвідомістю.

Майбутнє людства не в поновленні одних етносів іншими (нині це економічне, інтелектуальне і духовне), а в співпраці. Майбутнє людства в різноманітті мов, культур, шляхів пошуку кращих варіантів розвитку.

ДОДАТОК: РОЗБУДОВА КОНТУРУ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ЛЮДСТВА

Енергія, що використовується	Розбудова контуру життєдіяльності (предмет праці)	Розбудова контуру праці (КПр)	Розбудова зовнішньої людини	Розбудова контуру споживання (СК)	Трансформація КП (об'єкт привласнення)	Структура суспільства
Особиста (біологічна)	біосфера	мисливець	інструменти	елементи біос-фери	територія	родоплемена
свійських тварин	земля	землероб	свійські тварини	вирощене людиною	елементи біосфери	рабовласники
Механічна енергія (води вітру)	спеціальні речовини (метали)	коваль	Інструменталізація	обмін предметів вжитку	інструменти	феодальні власники
Енергія тепла (пару)	хімічні джерела енергії (вугілля, нафта)	майстер-інженер	механізація	якість споживання	механізми, фабрики, заводи	фізичний капітал
Електрична енергія	електромагнітні явища	інженер-конструктор	електрифікація технологізація, автоматизація	комунальне середовище	комунікації	індустріального капіталу
Хімічна енергія	структура речовини	інженер-технолог	хімізація, генетизація	штучні речовини	промислові технології	технологічного капіталу
Ядерна енергія	структура елементарних часток, вакууму	вчений - дослідник	інформатизація	інформація	фінансові технології, освітні технології	фінансово-капітальний
Нетрадиційні джерела енергії, сонячна енергія	структура інформації і інтелекту	вчений-технолог	Інтелектуалізація	задоволення привитих рефлексних програм	інтелект, інформація, розум, свідомість	інтелектуально-фінансово-капітальний

Доступні людству джерела енергії	планетарний інтелект	вчений - системщик	Глобалізація	задоволення інстинктів більшості, духовність (сходження)	духовність, душа	глобальний інтелект, духовність
Енерго- інформационного приводу Всесвіту	живий розумний Всесвіт	системний „бог”?	космосизація	космічні структури і якості	космічні рівні розуму і духовності	космічний інтелект, духовність

Міф етносу

Важливою підвалиною будови етносу, його надійності, стійкості, перспективності, є міф етносу. До міфу етносу входять: етнічна творчість (казки, легенди, пісні, ритуали та т. п.), морально-етичний кодекс, заповіді батьків і творців етносу, історія і світогляд, інваріантні риси, символіка.

Акцентуючи увагу на позитивних і негативних персонажах казок, легенд і переповідань, на їх діях і висловах, на зображенні сцен за їх участі, а також на суті приказок і поговірок, як і інших видів усної народної творчості, можна в значній мірі окреслити і відчувати основні підвалини будови, життя і призначення етносу. Згадайте таких персонажів російських казок як Ємеля на печі з його «по щучьому велению, по моему хотению», про «Иванушку-дурачка», про «Бабу-Ягу» та їм подібних персонажів, щоб уявити внутрішню ментальність «московського етносу». І порівняйте їх з «Котигорошком» – Сонцем, що котиться по небу і виходить на смертний бій зі зміями зла і пійми, про інших героїв, де на чільне місце виходять талант, розум, винахідливість, як зброя проти негативних персонажів зла. Теж саме стосується всіх видів етнічної творчості. Якщо в українській народній пісні основними мотивами є материнські почуття, кохання, зоряне небо, природні «діаманти», такі як солов'ї, жайворонки, соколи, ластівки, калина, вишня, барвінок та безліч подібних їм, то в російській це «кабаки», ворони, гульба... Особливою любов'ю і повагою в українській пісні користується мама-ненька! А ще рідний край, батьківська хата, Батьківщина-Україна! Чи взяти зображення видатних постатей на грошових банкнотах: на українських гривнях це поети, філософи, захисники України! Сюди ж відносяться і державні символи. Якщо в Україні на

гербі символ «Триглава-Трисила», символ усіх богів-творців, то в тій же Росії мутант – двоголовий розп'ятий хижий птах, якого чомусь називають «орлом»...

В самій мові міфотворчості також відстежуються ті чи інші етнічні риси-інваріанти. Наглядно цю особливість демонструє російська мова, що сформувалась в часи розквіту Тартарії-Московії – наступниці Золотої Орди. І хоча її базовою мовою була слов'янська, староболгарська-церковна, майже сорок відсотків її кореневого складу займають тюркські і угрофінські слова. Саме через тюркську складову в російську мову зайшов «матерний лексикон», відіграючи роль збудника для «хижака», налаштовуючий носія цього лексикону на «бійку», на «кров», на «протистояння». По своїй природі Тартарія-Росія завжди була і залишається «хижаком». Впродовж всієї своєї історії Тартарія воювала, була загарбником чужих територій з їх ресурсами, включаючи і населення на них. Росія є конгломератом різних етносів, об'єднаних на основі споживання захоплених природних і цивілізаційних ресурсів, первісний «суперетнос» на сучасному етапі цивілізаційного поступу людства.

Історично міф Росії побудований на підвалинах міфу Київської Русі і після здобуття Україною незалежності будова міфу Росії-Тартарії втратила свою основу і почала катастрофічно руйнуватись. Для «порятунку» російської імперії можна пожертвувати величезними територіями, але яким завгодно чином необхідно зберегти хоча б частину «підвалин міфу», для чого необхідно вернути Україну, або хоча б її частку в імперське «стойло». Звідси витoki усіх дій Росії проти України, в тому числі і кривавий терор на знищення українського етносу протягом останніх століть.

Свідомість етносу. Егрегори.

Важливою, але малодослідженою рисою етнічних спільнот, є «колективна свідомість», що будується на різній архітектурі «колективного мозку». Так само, як «нейрони» багатьох представників біосфери зібрані в єдине ціле в «спеціалізованому органі», чи навпаки, як в рої бджіл, чи в мурашнику, де кожна істота є «нейроном» з набором необхідних для функціонування систем, так і етноси розрізняються за будовою колективного мозку і свідомості відповідно. Чи бджола, чи мураха ніколи не полетить, не поповзе до вулика чи мурашника з чужою маткою, так і росіянин прив'язаний до «матки-егрегора» російського етносу. І ніяка логіка, ніяка реальність не змінить стану свідомості членів даного етносу, доки не зруйнована «матка-егрегор» Тартарії-Росії з прив'язкою до військового призначення споруди Кремля та до кривавої Красної площі біля нього, просякнутою кров'ю закатованих на ній протягом сторіч тисяч і тисяч жертв кремлівського демона.

У кожного етносу є колективна свідомість, що носить назву «деміурга», з точками «прив'язки» до державних символів, в тому числі до деяких архітектурних споруд. Статуя «Свободи» в США, собор «Паризької богоматері»

чи Ейфельової башти» в Франції, чи «Тауер» в Англії, «Лавра» і собори в Києві та пам'ятник Т. Шевченку в Каневі для України – подібні точки прив'язки етнічних деміургів притаманні кожній країні і є свідченнями-доказами природи відповідного етносу, як і частиною його міфу.

Частиною етнічного егрегора-деміурга, складовою його колективного розуму на рівнях свідомості і підсвідомості, є морально-етичний кодекс: сукупність етнічних законів, правил, принципів, об'єднуюча множину членів етносу в єдине ціле навколо джерела його існування і на Шляху Даному реалізації етнічного призначення в еволюції людства. Регулюючі закони і правила взаємовідносин спільного рішення задач існування самої спільноти і окремих членів широко розповсюджені в природі: табун, зграя, прайд, рій, мурашник, рід, плем'я, банда, партія, мафія – все це приклади рішення непід'ємних для окремої особи задач. Виникаюча спільнота для рішення задач свого існування має користуватись свого роду «кодексом», який би об'єднував дану спільноту і заперечував можливість її розпаду до досягнення результату, маючи на увазі, що «спільноту» об'єднує спільна задача на шляху до її реалізації і роз'єднує боротьба за поділ досягнутого, але майже завжди обмеженого «результату-ресурсу». Оскільки джерела і умови існування відрізняються, то в тій чи іншій мірі відрізняються і морально-етичні кодекси. «Не вбий свого» не відноситься до «чужого», особливо конкурента, якого не лише можна, а й необхідно вбити в разі загрози власному життю. «Не кради» у свого, але в інших, з чужого роду-племені, не лише можна, а й морально, і т. д. Нерідко те, що є «добром» для одного етносу, є «злом» для іншого; що дозволено європейській жінці – то сором і ганьба для жінки зі сходу, товариське відношення між людьми різного віку в європейському соціумі – неповага й невихованість в азійському. Тож вдивляючись в морально-етичний кодекс етносу, можна зробити не один висновок не лише про сутність його буття, а й про його стан, рівень цивілізаційного розвитку, умови існування, роль і місце в організмі планетарного людства.

Вдивляючись в глибину історії людства, нескладно помітити, що лідерство в цивілізаційному процесі постійно змінюється; то один, то інший етнос відіграють авангардну роль в поступі людства. В даному сенсі роль етносів-лідерів в суспільному організмі нагадує роль і час дії різних залоз в організмах біоістот. Деякі етноси уже виконали свої функції і відійшли в минуле, інші трансформувались і стали доповненнями інших етносів, або ж взагалі змінили свій статус і вирішують нові задачі. При цьому кожен із етносів, що народжується і набирає сили, прагне розбудувати, розширити свою територію життєдіяльності. При обмежених планетарних ресурсах розбудувати свій життєвий простір можна лише шляхом перерозподілу існуючого ресурсу, найчастіше шляхом захоплення, привласнення, завоювання чужого через знищення конкурента. Цей процес нагадує полювання, поїдання і переварювання здобичі до стану необхідного для

власного росту і функціонування. Завойований етнос має набути рис завойовника, або ж зникнути, тому мова завойовника знищує мову завойованого етносу, релігія завойовника – релігію завойованого; культура, мистецтво, побут, світогляд – все має набути форми і змісту, статусу, що відповідають простору життєдіяльності завойовника. Даний процес не відбувається без опору з боку жертви і цей опір, його форми змінюються в залежності від цивілізаційного розвитку загарбника і потерпаючої сторони.

Оскільки простір життєдіяльності етносу включає три складових, а саме: матеріальну, інформаційну і духовну, то протиборство між етносами може відбуватись як по всіх трьох, так і по окремих з них. Протистояння на фізичному рівні переходить, у війни за території і їх ресурси; на інформаційному – на перепрограмування свідомості етносу до стану свідомості етносу-загарбника; на духовному – до поклоніння чужим богам і святим, дотримання культів і традицій завойовника. Після насильного хрещення Київської Русі на всі її святині було наклеєно ярлики «язичництва» і «сатанізму».. Відаюча мати стала «відьмою», боги – ідолами, культи – бісовщиною. Відичні традиції були втрачені і змінилися на єврейські, грецькі і римські. Подібні ситуації характерні і в мовному відношенні. Так російська мова, що сформувалась, як уже зазначалось, на основі староболгарської церковної і трансформувалась під запити Тартарії-Росії, під мову «есперанто» для спрощеного спілкування багатьох етносів імперії, безперервно, впродовж століть, не гребуючи ніякими засобами, нищила українську (руську) мову. Якщо в завойованому етносі щось залишиться «неперетравленим» – воно загрожує існуванню завойовника, тому казав Христос: «... ні царство, ні дім розділений в собі, не встоїть і зруйнується...». Теж саме стверджував Платон в своїй праці «Держава»: в країні, де дві мови, чи дві релігії, одна мова знищить іншу, як і релігія релігію-конкурента; або ж ця держава не встоє і має розділитись.

Протистояти «загарбанню» можна різними засобами, але на початку третього тисячоліття фізичні аспекти вироджуються в терористичні, а інформаційні і духовні перейшли на глобальний рівень, стали набагато ефективнішими за фізичні.

Суспільні егрегори і «рукотворні» боги.

Існує ще один, цілеспрямований, варіант (шлях) утворення штучного егрегора, який спрямував би конкретну спільноту, етнос, частину людства, і навіть людство, в бажаному напрямку. Історичні феномени створення великих імперій, а ще в більшій мірі виникнення світових релігій з конкретними кодексами поведінки і суспільних цінностей, могли виникнути в багатьох випадках за рахунок зовнішнього втручання. Втручання, що охоплює не лише фізичний простір життєдіяльності людства з модифікацією самого людства, а й інтелектуальний, і духовний простори. Як тут ще раз не згадати дві ієрархії планетарних божеств: місячну і сонячну. Раніше уже згадувався Місяць, як

інородне тіло в «тілі» монади Землі. Додавши сюди хронологію кліматичних подій, міфологію «війни богів», місячну династію богів «Куру»; інформацію(?) про те, що на Місяці знаходиться могутній розум не людської природи «Пуруша»; Едем з модифікацією доісторичної людини в сучасну через генетичну «прищепу» в особах Адама і Єви; про богів, що прилітали з Місяця – і отримаємо майже беззаперечні докази того, що Місяць по своїй суті є міжзоряним космічним кораблем позаземної цивілізації, представники якої (знову таки, можливо), не нариваючись на космічні санкції, займаються «звільненням» території Землі від землян за винятком модифікованих гілок від Адама і Єви (велика ймовірність, що були й інші подібні генетичні модифікації). Той шлях, яким нині йде людство – це шлях самознищення. Масове переселення людей в «міста-мурашники», де людей дуже легко контролювати шляхом впровадження новітніх психоінформаційних технологій з перетворенням їх у рабів комунальних середовищ, непристосованих до природніх процесів і нездатних до виживання при поверненні до природніх умов, наводить на невтішні думки. Багатьом відомий вислів: якщо ти не знаєш хто винуватий – спитай, хто в цьому зацікавлений?. А ще слова махатми Морія з Гімалаїв про Шамбалу: наші представники присутні скрізь, де твориться історія! Або його розповідь про «магніти» закладені під усі великі міста (щось подібне до веб-вузлів сучасного інтернету). Все це наводить на думку, що, можливо, уже в найближчі сторіччя більша частина людства має відійти в минуле, що міста-мегаполіси є «домовинами» людства, цивілізаційні блага яких є, по суті, «цивілізаційною отрутою», а «психоінформаційні магніти» є засобами масового зомбіювання і утримування людства під психологічним і інформаційним контролем. За побічними свідченнями нині більша частина людства повністю контролюється представниками місячної «цивілізації» (точніше – її засобами) і значно менша є свідомонезалежною і притримується сонячно-земного шляху розвитку і еволюції. Під повним місячним контролем нині знаходяться Китай, Росія, деякі країни Африки та більшість азійських. Найменше залежного від «Місяця» населення прживає в Європі і в Індії. Приймаючи до уваги безперервні війни в Європі впродовж останніх двох тисячоліть (і нинішню війну на знищення України Тартарією-Росією), не зайве запитати: чи не є це технології «Чань-Лунь-Шамбали» по знищенню тої частини людства, яка не піддається контролю ззовні? Питання, яке, на жаль, без відповіді...

Підтвердженням «контролю» людства є цікавий феномен не то природнього, не то штучного походження. Декілька разів під час експериментів дослідження ефектів «лозоходства» авторові довелося спостерігати тимчасову відсутність реакції «рамки» на оточуюче середовище. Відомо, що навколо кожного об'єкта, структури чи потоку існують електричні і магнітні поля.. Рухаючись мимо об'єктів різного походження електричне поле людини взаємодіє з полями цих об'єктів, в результаті чого «рамка» в руці

повертається «за» чи «проти» годинникової стрілки в залежності від знаку «заряду» поля об'єкта. Але, як уже було сказано, є періоди «відсутності» цих енергоінформаційних полів. Складається враження або якоїсь «переполюсовки», або ж «зняття–висмоктування» енергії і інформації з земних структур (можливо з біооб'єктів). Цікавим є також те, що при наявності даного ефекта у автора було відчуття «виснаження» із одночасним «замерзанням», при тому що спроби зігрітись шляхом інтенсивного руху деякий час не давали позитивного результату. Можливо «висмоктування» енергії і інформації має глобальний характер, але швидше це явище локального характеру, явище контролю людства шляхом аналізу інформації про стан і діяльність людини, чи сукупності людей на даній території в даний момент. Важливим моментом при цьому є інформація про рівень, на якому відбувається контроль і корекція шляхів розвитку людства: чи це контроль через сон на глобальному рівні планетарним Логосом, чи приєднуючись до цієї «комунікації, подібними речами займається хтось інший, наприклад, та ж «місячна цивілізація». І на це питання також, поки що, не маємо відповіді.

Історія кожної країни є історією основоутворюючого її етносу. У Всесвіті не існує нічого, що не мало чи не має свого призначення незалежно від змісту і масштабів у просторі та часі. Історія кожної його складової тісно пов'язана з його функціями і задачами йому призначеними. Для рішення задач призначення необхідно мати як стандартну комплектацію, так і ті особливі речі, які дозволять виконати їх. Ці особливості в будові і функціонуванні не повинні змінюватись, мають залишатись постійно в дії впродовж часу рішення задачі. Незмінні в часі і просторі структурні і функціональні особливості об'єкта чи системи об'єктів (під загальним визначенням консервативної чи псевдоконсервативної системи) носять назву «інваріанти», в якості яких виступають принципи і закони, константи, цільові конструкції і структури та тому подібне. Знання цих інваріантів дозволяє не лише поновити історію етносу, а й, в деякій мірі, передбачити його майбутнє.

Історія і майбутнє України

«Шлях Даний» і майбутнє України.

Кожного українця цікавить майбутнє своєї країни і його вплив на власне майбутнє. Щоб можна було спрогнозувати майбутнє, необхідно, як кажуть математики, хоча б «три точки» в історії з можливістю спрогнозувати, поставити четверту. Необхідно визначити відмінні етнічні риси-інваріанти даного етносу по відношенню до інших; визначити які задачі він виконує чи має виконати, а також ті загальні принципи та закони, на яких вони базуються. Закони і принципи будови та функціонування Всесвіту і людства в ньому розглядалися в попередніх розділах, тож задача зводиться до визначення інваріантних особливостей українського етносу і спроб спрогнозувати, передбачити наступну «точку» в його розвитку. Для рішення поставленої задачі необхідно мати «точні» історичні дані щодо його шляху в минулому. І все було б добре, якби історія будувалась на реальних даних про події минулих тисячоліть. На жаль, та історія, яку вивчають діти в школах і університетах далека від реальної, бо базується лише на «культурологічній» основі, на артефактах археології, на «писаних-сто раз переписаних» під запити тимчасових влад манускриптах та на підвалинах не етнічної, а державної міфології. Окрім того, не просто довести, що ті чи інші «цивілізаційні надбання» належать саме даному етносу, особливо враховуючи «природнє» бажання виділитись серед інших етносів не «богом даними якостями», а, за їх відсутності, надуманими та привласненими для обґрунтування своєї «богообраності» в середовищі людства. Особливо це стосується історії «етносів-завойовників» (іне лише в фізичному просторі), які весь час переробляють, підробляють, переписують, переінакшують, «перетравлюють», підтасовують історію людства під свою «значимість», а все, що не влаштовує, не відповідає державному міфу чи не може бути перероблене, просто знищується, стирається, руйнується. І це стосується не лише історії основоутворюючого державу етносу, а й історії етносів, що входять в коло залежних етносів від даного: їх історію теж необхідно переробити під свою.

Проблема відновлення ідентичності українського етносу знаходиться в тій же площині. І щоб відновити дійсну його історію, визначити основні інваріанти його буття, його призначення і його майбутнього, розглянемо різні історії, не лише культурологічну, а й мовну (лінгвістичну), цивілізаційну, кліматичну, міфологічну, топонімічну, релігійну, генетичну, світоглядну, радіофізичну, інтелектуально-духовну і космічну. Не зупиняючись на дрібницях, будемо говорити про основні моменти кожної з історій з можливістю на їх основі наблизити наші уявлення якомога ближче до реальності і можливості зазирнути в завтрашній день, в майбутнє Батьківщини. І на цьому шляху запорукою нам буде визначення поняття

етносу: під етносом слід розуміти генетично споріднену множину людей, що сформувалась на даній географічній території, користується одним і тим же джерелом живлення, використовує одну і ту ж мову, має одні і тіж основи світобачення і світосприйняття, користується єдиним морально-етичним кодексом і ґрунтується на єдиному родовому міфі, а також має незмінні «риси-інваріанти» визначальні для усвідомлення і виконання задач «Шляху Даного» в бутті і еволюції планетарного людства.

«Дерево» білої раси. Міфологічна історія.

Не зупиняючись на історії чорної і жовтої рас, перейдемо до «дерева» білої раси, частиною якої є і ми – українці. Родове місце білої раси знаходиться в проміжку від Кавказу до Дунаю, але найбільш вірогідним місцем народження білого люду, центром цієї події, була територія дельти відразу трьох великих річок: Інди (східного русла Дніпра), Дону і Ру-Дани (Кубени – Кубані), хоча, за версією «Велесової книги», там же знаходилась і дельта Волги. Майже в центрі цієї території знаходилось підвищення – гора «Коло». За переказом тої ж «Велесової книги» на цій горі знаходилась столиця Арти – Колоград. Правителем Арти був цар Богумир. У Богумира з дружиною Славою (Славунією) було п'ятеро дітей: сини Рус, Сіва (Шіва) і доньки Полева, Скрева і Древа. Після Дардано-Азовського потопу в шостому тисячолітті до нашої доби, роди-племена дітей розселились по басейнах рік, що протікали на той час через Арту. Рус зайняв території Кубані і Кавказу; рід Сиви – по Дону і Дінцю та частково по лівобережжю Дніпра; рід Полеви – по Дніпру до Прип'яті і Сожу; рід Древи – по Прип'яті; рід Скреви (кривних родичів) – по Березині і верхів'ях Дніпра. Частина полян древлян і кривичів просуваючись в подальшому на захід розділились на «великих і малих полян», кувів (Києвих нащадків), ляхів і поморів – основних племен нинішньої Польщі.

Наступна легенда розповідає про наших прабатьків більш пізньої доби, приблизно четвертого тисячоліття до нової ери. В результаті несприятливих кліматичних змін на території наших пращурів частина племен північного Причорномор'я і Подніпров'я, обігнувши Чорне море з заходу, дійшла до Єгипту; частина русів, по східному узбережжю – до Сумерії-Шумерії, а ще одна з русів-кочівників і ванів-землеробів (сіверян) – по західному берегу Хвалінського (Каспійського) моря через Іранське нагір'я мігрувала аж до Індостану (про що залишились лінгвістичні та кліматичні свідчення в епосі «Махабхарати» (могутнього бога Арти), в «Реквідах» (ректи-відати) та в «Бхаватгіті» - «пісні бога» (Згадайте ім'я тОргітая від коренів «Ор-Орій» і «гіта»-пісня. На ці часи приходяться міфи і перекази германського (в основному готського) етносу, а саме: про протистояння між асами, яких очолював боглицар Один, і ванами, землеробами-чарівниками, з наступним відходом частини асів-русів (ру-асів, гірських асів) через верхів'я Дону, білу Русію –

Білорусію, Прусію до Роусі (так називають себе шведи) і Русенборга в Норвегії. Частина русів, що мешкала в південних областях Кавказу, пізніше утворила відому з історії державу Урарту (Ур-Арту – гірську Арту), на чолі якої перебували царі Рус-1, Рус-2 та Рус-3.

У ті ж часи, приблизно в середині третього тисячоліття (за іншою версією на тисячу років раніше), відбувались події описані в найдавніших у світі індійських манускриптах і відомі під загальною назвою «війни богів». Тоді ж величезні простори планети, включаючи Австралію, Індостан, Середню Азію, Аравійський півострів і північ Африки, де розгортались основні події цієї війни і які були забруднені «не гуманними» видами зброї, забороненими нормами «космічного права», були засипані розпорошеним піском, зпродукованим із доставлених до Землі астероїдів (?). У ті ж часи відбулась «евакуація» населення багатьох регіонів в захищені від радіації та дії інших видів «космічної і кліматичної зброї богів» в «підземні міста». Тоді ж відбувся «Ноїв потоп», зпродукований з метою знищення результатів експериментів в Едемі (в дворіччі Тигру і Єфрату) та з переселенням частини його мешканців до гори Арарат.

Приблизно на той же період часу припадає походження легенди про трьох братів, що царювали на просторах від Кавказу до Дунаю: Анта, Вана і Аса, яким Сонце «скинуло дари», інваріанти обраного для них земного шляху - «Шляху Даного»: асам – меч і лук зі стрілами; ванам – рало, ярмо і «золоті» руни (за якими плавав до Гер Одисей); а антам – молот і сокиру. Асам Сонце призначило землі по Ру-Дані (Кубані) і на схід від неї в Асії-Азії; ванам – по Дону і Дніпру; антам – по Дунаю та навколишні території, розділивши таким чином архітекторів-ремісників, землеробів-учителів і воїнів-кочівників між собою.

Подібна легенда відома і в дещо пізнішому варіанті, в якому мова йде про трьох братів: Ліпоксая (ліпшого, кращого), Колоксая (коло - сонячного) і Таргітая (гіта – пісня), яким небо послало різні речі, в тому числі «золотого плуга», який до рук зміг взяти лише Таргітай. Йому і дістались землі по Дніпру і Дону.

Третя легенда (за «Велесовою книгою») розповідає про повернення на батьківські землі нащадків Богумира. Після страшного землетрусу в П'ятиріччі Пінджабу (Індія), де проживала найбільша за чисельністю громада білої раси, три брати Кий, Щек і Хорив та їх сестра Либідь вирішили зі своїми родами повернутись на Батьківщину. Пройшовши Іранське нагір'я і Малу Азію вони вийшли на береги Дунаю і Дніпра, залишивши по собі пам'ять в назвах окремих територій і поселень (наприклад у Вірменії, де відома легенда про тих же трьох братів з практично ідентичними іменами а також в їх назвах гіттів-гаттів (згадайте українське «гатити») та хаттів (мешканців хат) в Малій Азії. Нащадки Хорива розселились по Дунаю і Дністру та на прилеглих до них територіях «хорах-горах Альп і Карпат; племена Кия – по Дніпру і Віслі (куяви в Польщі); Щека-чеха – по північних схилах Карпат і Альп; а Либіді (лужські

серби) - по ріках Лаби-Либеді-Ельбі та по Одру (од-Ра, ріки, що тече від Сонця-Ра з півдня).

Родове місце білої раси

Найважливішим моментом в даних легендах є місце походження білих народів: Причорномор'я з прив'язкою до території нинішнього Азовського моря, та до річок Інда (рукава Дніпра), Дону і Ру-Дани (Кубані). Це «родове місце», центральний стовбур і, відповідно, центральна гілка білої раси з «точкою росту». Що відбувається з деревом, в якого зламана «точка росту», його вершина, знає майже кожна людина. Дерево уже ніколи не виросте повноцінним, хоча іноді одна з бокових гілок бере на себе роль центральної. Але на підтвердження легенд потрібні і неспростостовні докази. І одним з таких доказів є генетична історія. Як показали генетичні дослідження, українці залишаються українцями впродовж останніх десятиків тисяч років. Є ген в нашому ДНК, що передається від батька до сина, і є «ген» (точніше РНК мітахондрій), що передається виключно від мами до доньки. За цією ознакою українці залишаються українцями уже близько 45000 років! А ось з чоловіками справа не настільки очевидна. Тут відстежується не лише слов'янська кров а й гени інших гілок білої раси, в основному романо-германських, хоча спостерігається відчутний вплив і тюркської, і угрофінської, і ірано-кавказької. Як стверджують генетики, в крові українців в різній мірі присутня вся генетична різноманітність білої раси в цілому. Тим не менше і тут переважаюча маса чоловіків зберігає батьківську, українську генетичну спадковість (близько 75 відсотків).

На те, що українці залишаються українцями, свідчить і ефект «кліматично-географічного решета». Біологи знають, що «сорт» тої чи іншої рослини, як і іншої якої завгодно біоістоти, формується, пристосовується до умов даної кліматично-географічної зони десятками поколінь. Натомість «гібриди», як правило, нестійкі і вироджуються, втрачають нові, набуті в результаті схрещення риси, повертаючись до більш стійкого батьківського сорту, або ж зникають взагалі. Завдяки «завойовникам урізноманітнюється генетичний фонд і прискорюється генетичний відбір більш пристосованих осіб, з'являються «комбінації», завдяки яким даний сорт швидше пристосовується до змін в оточуючому середовищі, але зовнішній сорт в первісному вигляді не збережеться – його відсіє «кліматично-географічне решето». Тому, не зважаючи на те, що впродовж тисячоліть, на територію України хвиля за хвилею накочувались «етноси-загарбники», в крові українців практично повністю зникли «тюрксько-монгольські гени». Вплив «кліматично-географічного решета» підтверджується не лише на рослинах, а й на ефекті так званого «четвертого покоління». Досліджуючи долі потомства від батьків різного расового походження, вчені з'ясували, що перше, гібридне покоління має дуже гарні набутки і в фізичному, і в інтелектуальному відношенні; друге

– майже не відрізняється від своїх однолітків від однорасових батьків, а в наступних поколіннях спостерігаються ефекти виродження і згасання. І тут не буде зайвим нагадати, що, говорячи про гібриди, не варто забувати про важливий для еволюції ефект «мутування»: на одну корисну мутацію приходиться не одна тисяча шкідливих, що призводять до негативних наслідків і послаблення життєздатності.

Кліматично-географічна історія України.

Кліматична історія Одним із найважливіших факторів розуміння історії того чи іншого народу, як і планетарного суспільства взагалі, є кліматичний. Сприятливі умови помешкання і розвитку змінюються з часом настільки, що не унеможливають подальше існування на даній території не те що народу, а й людини зокрема. Люди давно помітили, що як незначні, так і глобальні зміни клімату відбуваються циклічно і що «винуватцями» змін є найближчі небесні сусіди Землі: Місяць, Сонце, планети: Меркурій, Венера, Марс, Юпітер, Сатурн, Уран і Нептун. Якщо на вулиці засуха, або не вщухають дощі, то найчастіше зміни в характері погоди відбуваються на «молодика», коли тяжіння Сонця і Місяця «зтягує» атмосферу в бік Сонця, утворюючи хвилю з високого і низького тиску з періодом оббігання Землі в 24 години. Зміни відбуваються і на повний Місяць, але рідше. В залежності від активності процесів на Сонці вирізняють одинадцятирічний цикл інтенсивності атмосферних процесів. Потепління і похолодання, засухи і потопи, наступ льодовиків і пустель, зміни в рівні світових океанів залежать від потоку сонячної енергії. А на активність процесів на Сонці впливають планети, рух Сонця навколо Сіріуса і, разом з найближчими зірками, навколо спільного локального центру тяжіння, а ще обертовий рух навколо центру галактики з проходженням через газо-пилові хмари різного складу.

Траєкторії руху рідко наближені до колових, найчастіше це еліптичні. І небесні тіла то наближаються до центру тяжіння, то віддаляються від нього, отримуючи різну кількість енергії, і не лише у вигляді світлового потоку. А ще нахил осі обертання планети до площини руху і обертання самої осі (прецесія) в часі. Звичайно, всі ці процеси не ізольовані один від одного. Максимуми накладаючись один на одного як підсилюють явища, так і нейтралізують одні наслідки іншими. Тож серед великого розмаїття кліматичних змін людина виділяє найбільш значні, а саме ті, що кардинально впливають на долю народів Землі.

Серед планетарних циклів виділяють 11-річний цикл активності Сонця, дванадцятирічний цикл впливу Юпітера, 36-річний цикл взаємної дії Сатурна з Нептуном (найближчі точки 1987 рік і 2025 рік), 400 річний цикл взаємного впливу на Землю Урана з Нептуном.

Особлива увага відводилась кометам, серед яких найбільш відомій кометі Галлея з періодом обертання 71 рік. Саме з цією кометою багато

істориків пов'язує часи змін у житті планети і суспільства з різними неприємними наслідками. Вважається, що комети – це «посилки» з факторами впливу, перш за все на генетичному рівні, на біосферу Землі. З 71-річним циклом пов'язують встановлення татаро-монгольського іґа на Русі (1242 рік) поширення ісламу (1313 рік), Куликовську битву (1384 рік), падіння Візантії (1455 рік), останні зміни в історії Росії і України.

Деякі історики розглядають 2000-річний період циклічного руху розквіту і занепаду євразійських країн та народів і подій зі сходу на захід, починаючи з 2000 року д.н.е.: Китай – Південно-східна Азія – Індія – Середня Азія – Кавказ – Причорномор'я – Центральна Європа – Західна Європа – Китай.

Подана гіпотеза дещо штучна, але викликає асоціацію з так званим періодом епохальних зрушень на Землі, що дорівнює 2160 років. Найбільшими історичним циклом, зафіксованим у пам'яті народів, є «Коло Сварока», або 26000 річний цикл повного оберту (прецесії) земної осі. Приблизно протягом 2160 років земна вісь «дивиться» на одне з 12 зодіакальних сузір'їв. За міфологією багатьох народів в кожному сузір'ї є свій господар-планета, а тому історія формується під впливом характеру тої планети і того сузір'я в бік якого «дивиться» земна вісь. Як вважають сучасні астрологи в 2003 році закінчилась епоха Риб і почалась епоха Водолія. За епохальними циклами значні події мали відбуватись в кінці 1 тис. д.н.е., близько 2000 р.д.н.е., 4200 р.д.н.е., 6400 р.д.н.е. ...

Серед значних кліматичних особливостей за даними епічних переказів і геологічних нашарувань відстежуються загибель Атлантиди в 11582 р.д.н.е. (?), різке потепління в 8 тисячолітті до нашої ери, Оґіїв потоп у 6834 р.д.н.е. (?), Довкаліонів потоп між 5600 і 5500 роками до нашої ери, коли утворилась протока між Чорним і Середземним морями, а Чорне море перетворилось з прісноводного в солоне; Біблейський потоп у 3700 р.д.н.е., Ноїв потоп у 2637 р.д.н.е., Дарданів потоп в 2698-2598 роках д.н.е. і потоп Гільгамеша (приблизно в той же час, в 2750 р.д.н.е.), шумеро-аккадський потоп у 2064 р.д.н.е.; вибух вулкана Санторін в Егейському морі в 1500 р.д.н.е., що поховав в воді античні міста, в тому числі епічне місто Гери (звідки походження Геракла, або героя). Останнє знаходилось у північній частині Азовського моря поблизу гирла річки Молочної (?), що до того називалась Індом і була одним із потоків Дніпра.

Серед досліджень впливу кліматичних змін, пов'язаних з циклічністю земних і космічних процесів, на історію людства особливо виділяються дослідження М. Чмиха. М. Чмих в якості основоположного запропонував 532 річний цикл глобальних змін. Окрім 532 річного циклу особливу увагу він приділяє кратним основному: 1596-річному циклу і екстремальним 7880 річному та 9576 річному циклам. Два 1596 річних цикли утворюють 3192 річну кліматичну хвилю, що в цілому досить вірно описує періоди похолодання і потепління в Європі (а можливо і на планеті). Цікаво, що практично всі відомі

потопи супроводжують періоди потепління, а найбільші з них співпадають ще й зі змінами історичних епох. (Зауваження: з точки зору автора більш імовірним є 360-річний цикл і кратні йому 2160 та 26000 річні цикли).

Щоб зрозуміти кліматичні аспекти історичного руху наших пращурів, необхідно почати з загибелі Атлантиди, і значного похолодання, що продовжувалось майже до 9 т.д.н.е. Скандинавський льодовик в цей час досягнув лінії Карпати – Черкаси – Полтавщина. Біла раса залишила всю західну і центральну Європу, зосередившись навколо Чорного моря. Як писав Платон, по всьому південному порубіжжі Європи йшли битви між атлантами і гіпербореями, яких атланти відтіснили від Чорного моря на північ і схід (ймовірно мова йде про протистояння ванів і асів за міфологією скандинавських народностей). Саме до цього періоду відноситься початок історії Кам'яної могили, розквіт Читал-Хюкке в Анатолії (Туреччина) і храмовий комплекс Ієрихону в Йорданії.

На початку 8 тисячоліття д.н.е. в Європі настає різке потепління. Починає танути Скандинавський льодовик і, слідуючи за ним, в північному і північно-західному напрямках рухаються білі племена. На території Подніпров'я і Подунав'я спалахує Трипільська культура, швидкими темпами зростає численність і щільність заселення Подніпров'я. Та після Дардано-Азовського потопу на територію Європи повертаються люті холоди. І тоді частина подніпровського населення під проводом першого пророка людства Рами (5508 р.д.н.е.?) йде до Інських країв, до інших станів (Індостан, Туркменистан, Казахстан, Узбекистан і т.д.).

Зміни клімату на початку 4-го т.д.н.д. в Причорномор'ї стали несприятливими для подальшого проживання наших прабатьків. Частина населення залишається, а нова хвиля переселенців з Подніпров'я і Приазов'я йде до Дворіччя (шумери-сумери), та до Пали-стану і Єгипту. Два могутніх потоки «переселенців» «Трипілля» рушили в теплі південні краї, де на території дворіччя Тигру і Єфрату з однієї сторони Чорного моря та на малоазійсько-середземноморській з іншої панувало тепло, і повсюдно буяла рослинність з безліччю дичини.. В «дворіччя» наші пращури принесли архітектуру «міст-царств», всі набутки Трипільської культури. Другий потік, що обійшов Чорне море з заходу, дійшов до Єгипту, де за легендами фараони були білошкірими, світловолосими, з блакитними очима (за даними генетичних досліджень мали європейське походження) і де була заснована традиція побудови пірамід.

Що стало причиною потужних кліматичних змін – невідомо. Це могли бути і природні циклічні зміни природніх факторів, але могло бути й порушення кліматичних умов в результаті дії потужних енергетичних потоків штучного походження, як це описується у «війні богів». На початку четвертого тисячоліття до нашої доби загинуло Махедждаро в Індостані (за багатьма ознаками від ядерного вибуху чи застосування подібного виду зброї), Садам і

Гоморра в Палестині, а людство, що вціліло, перебравось в підземні багатоярусні печерні міста. На території України почали насипати кургани і будувати «змійові вали». Притому що робили це не самі люди, бо для виконання такого об'єму робіт без відповідних технічних можливостей були потрібні сотні тисяч робітників, які б працювали роками. А їх ще треба було годувати і одягати, десь розміщувати, забезпечувати всім необхідним для життя і праці.

Наслідки «війни богів» були тривалими і цивілізаційне життя на території України почало відроджуватись лише в третьому тисячолітті до н. д., після «Ноевого потопу». Це був ще один неоднозначний період в житті нашої планети. Щоб зменшити вплив радіації (?) від застосування ядерної зброї у «війні богів» і «приховати» наслідки забороненого космічними законами втручання в розвиток земного людства, до Землі поступово, крок за кроком змінюючи орбіти, було переміщено кілька астероїдів. Технічно вони були трансформовані до такого стану, щоб після входу в атмосферу розпорошились в пісок, яким були засипані величезні території основної арени «війни богів», перетворивши квітучі ландшафти в пустелі. Це відбувалось протягом 40 днів і викликало потопи в місцях осідання піску, в тому числі і Ноїв потоп, про який Ноя (за біблійною версією) було попереджено задовго перед його початком (мабуть, щоб жителі Шумерії встигли евакуюватись. Тоді ж, по суті, загинула шумерська цивілізація, натомість на її місці виникла нова держава – Вавилон.

Після біблійського, Ноевого, (Азовського, або Гельгамеша ?) потопу, та Шумеро-Аккадського в 3-му тисячолітті д.н.е., цивілізаційний поступ відступає на захід, на береги Середземного моря. Суттєво змінюються кліматичні умови і на території Подніпров'я. Клімат стає сухим і холодним, тож з 2000 р.д.н.е. призупиняється досипка степових пірамід-курганів, зменшується територія лісу і лісостепу. Наші пращури від переважно осідлого господарювання знову переходять до кочового. І лише в кінці першого тисячоліття д.н.е., за словами грецьких істориків, в Подніпров'ї виникають десятки міст на чолі з Києвом. Сприятливий кліматичний період продовжується до другого тисячоліття, коли навіть в таких районах як Монголія і Середня Азія швидко зростає чисельність населення, що призвело в кінцевому результаті до виникнення величезної по площі імперії Золотої Орди, трансформованої в 15-18 віках в Тартарію-Росію. Похолодання, що мало відбуватись майже до 3000 року, нівелювалось енергетичною діяльністю людства, що призвело до стійких процесів потепління з непередбачуваними наслідками,

За розрахунками Чмиха саме на початок двадцять першого сторіччя приходяться піки 7880 та 9576 річних циклів, (звичайно точної дати тих чи інших планетарних подій не може назвати ніхто з людей), але викладена послідовність подій закликає до уваги і пильності, щоб хоча б у можливій формі пом'якшити неприємні наслідки подій, що наближаються.

Життя на територіях Причорномор'я поновлювалось поступово, в основному завдяки поверненню з південних країв наших прабатьків: кімерійців-сумерійців, скіфів-скотів, сарматів, антів, і готів-геттів-гаттів-хаттів. Почала відроджуватись, за законами кліматично-географічного решета, та частина слов'янства, яку нині називаємо українцями (від «ук» - рука, Ра – Сонця). І лише в першому тисячолітті українці повернулись до загальної хвилі розвитку планетарного людства, яку навала «Золотої Орди» загальмувала майже на тисячу років.

Короткочасний період бурхливого розвитку в 15-16 століттях, за доби Литовського князівства, змінилась майже 400-річним поневоленням дочкою Золотої Орди і її спадкоємницею Тартарією-Росією. Та навіть в умовах колоніального існування, українці змогли проявити себе як етнос космічного призначення.

Лінгвістична історія.

Одним із найважливіших законів будови Всесвіту є те, що щось не може виникнути з нічого і перетворитись у ніщо. Якщо мова йде про історію народу, то все, що стосується минулого, мало свої витoki, свій початок і має своє продовження. І все це при тому, що кожна система в природі має своє призначення і свої інваріанти – риси, що не можуть змінюватись доки система не виконає свого призначення.

Одною з основних підвалин етносу є його мова. Мова не виникає на пустому місці, а будується і розвивається разом з її носіями і користувачами. В залежності від кліматичних умов, від стану біосфери на даній території, від джерел існування і характеру діяльності населення. Для інформаційного обміну використовуються спочатку окремі звуки і звукосполучення на рівні складів, пізніше дво- і багатоскладові слова з суфіксами і префіксами різного значення. Розбудова мови в часовому вимірі отримала назву лінгвістичного годинника історії мови і етносу в цілому.

Первісні звукосполучення і слова виникли із звуків (звернути увагу, застерегти, констатувати): ей, ну, угу, еге, ні, так..., звуконаслідування (свист, щебет, хрюпіння, інші природні звуки та звуки живих істот), звуко символізму (цвіркить – цвіркун, кукурікає – куриця, мичить – миня-корова, квочке – квочка...) і мали ознаки характерні для території виникнення (свиня в Україні і в Китаї хрюкає по-різному). Найдавнішою із відомих мов етносів білої раси вважається санскрит (се Ану золото), з якого пішли всі індоєвропейські мови. Своєю назвою „індоєвропейські» мови завдячують тій обставині, що найдавніші епічні пам'ятки людства „Риквіди” збереглись в Індії. Риквіди написані на санскриті. В самій Індії санскрит розуміють лише браміні, яких навчають так, як європейців «латині». В той же час найбільше коренів санскритського походження, як зазначалось, збереглося в українській мові. За підрахунками вчених-санскритологів їх налічується більше тисячі, а

безпосередня кількість санскритських слів досягає кількох тисяч. Неіндійське походження санскриту підтверджує і інформація зі священних гімнів оріїв „Риквід”, згідно з якою на прабатьківщині оріїв взимку листя опадало з дерев, а птахи відлітали у вирій. Там же мова йде про птахів, тварин і рослини притаманних середнім широтам, але не Індії. Характерною для даної місцевості є частота вживання фонем – звуків, що найкраще передаються в даному природному середовищі. І в цьому відношенні найбільш наближеною до санскриту є українська мова, а середовищем вживання – територія України.

При утворенні санскриту (і його трансформації – української мови) використовувались перш за все звуки і звукосполучення, характерні для Причорномор’я, Подніпров’я і Подунав’я – для Трипільської культури, що виникла на цій території близько 7000 р. до н.е. За змістовністю корені санскриту (і відповідно української мови) діляться на декілька змістовних множин.

Звукосполученням „та”, „ат” відповідають форми, оболонки, межі, захист у просторі та часі (х-ат-а, та-то, та-ра...).

Наявності приналежності відповідають звуки „ма”: ма-є, ма-ма, ма-са, ма-ло, ма-ра...

Звукосполучення са, се, сі, ся, це, ця, ці, ци, то, те, ті... служать конкретизації, вказівці: сон-це, се-ло, це-гла, вів-ці, ци-ця, се-р(а)-це...

Наявність кореню „ба” говорить про сутність, змістовність, твердження: ба-ба, ба-тько, ба-гаття, ба-лка...

Енергія, особливо тіньова, потойбічна, нерідко пов’язана з жертвою і передається звукосполученням „ка”: ка-ра, ка-ма, гол-ка, пил-ка, ка-т, ка-з-ка, ка-ка, ка-нючити, ка-ба-ла...

В той же час звукосполучення „ко” несе позитивну енергію: ко-ні, ко-рова, ко-за, ко-лесо, ко-лія, ко-рені, ко-лір, ко-ло...

„Ра” передає світосприйняття в різних аспектах, вищість, космічність: ра-й, к-ра-й, ра-ма, ра-са, ка-ра, Інд-ра, ра-й-дуга... (більш детально мова про „ра” піде пізніше).

Із звукосполученнями ло, ле, ли, лі, ля, лю ототожнюються поняття життєвості, субстанції життєздатності: се-ло, са-ло, жа-ло, жит-ло, с-ло-во, чис-ло, лі-то, во-ля, лі-й...

Безпосередньо до життя, як явища, відноситься „ва”: го-ло-ва, мо-ва, сла-ва, отра-ва, па-ва, пра-ва, я-ва, ва-ва...

Позитивну сторону життя відображають звукосполучення жи, жі: жи-то, жі-нка, жи-ття..., в то й же час як звуки жа, ж, х, пе вирізняють негативні риси явища та об’єкта: жа-х, кра-жа, жа-ло, жа-ти, жа-ра, пе-к-ло, пе-рець, пе-ньок, х-воя, х-віст...

Зі звуками па, по пов’язані поняття віддаленості, наближення падіння, діставання, зміни відстані в просторі та часі: са-па, па-л-ка, па-сіка, па-ра, по-бити, по-ра, по-говір, по-переду... Окремою групою в цьому відношенні

виступає сполучення „го”, як ознака зверхності: го-ра, го-лова, го-й, го-стра, го-н, го-пак...

Наявність якоїсь якості, присутність передається звуком „є”: мо-є, є-ство, а звукосполучення „ча” говорить про зникнення, знищення (ча-с, сі-ча, се-ча, ча-ри, ча-кра...).

На кореневій основі будуються синтетичні (з двох і більше коренів) слова, а також безліч слів, що передають відтінки, зміни змісту, якість через застосування суфіксів і префіксів. Найбільш поширеними префіксами санскриту і української мови є : в, пра, на, су, ви, аль, ель та інші, а із суфіксів вживаються ак, як, ар, ан, ян, ик, ин, ун, ша та їм подібні.

Щоб побачити наскільки подібні конструкції слів у санскриті наближені до нашої рідної мови, наведемо деяку кількість прикладів (хоча загальна кількість подібних слів вимірюється тисячами): чара – чарка (а ще чарівник, чарувати, чари); нара – народ; лю – люди; нівіда – не видно, не відати, густий; раса – роса, сік; ні раса – ні роси; рава – ревіти; пала – пальці, палочки для видобутку вогню; субіджа – збіжжя, голка; свата, сватва – свати, багатство, власність; буса – буси, бусел (чорний); тайя – таїтись; таскара – таскати; велна – величати; шрко – шаркати, швидкий, стріла; кошала – кошик; юрмі – юркий, рухливий; молока – рідина, молоко; гу – гудіти, голос; ганг- ганок; швас – свистіти; кака – карата – ворона; чірі – чирікати; тітір – тетерів, куріпка; к(а)хата – яма, печера; дуріта – тяжкий, злий; варуна – вода, варити, океан; зам (кзам) – земля; бага - багатство, пала – поля; ніва – життя, смуга; сіто – сіяти, хліб; ліп – ліпити; пактер – пекар; каша – каша; юшка – юшка; кута – кутя; узвар – узвар; сар – цар.

Перелік подібних слів можна продовжувати і продовжувати, але найважливішим висновком приведених аргументів є не просто спільне походження української (індської, артанської) мови і санскриту, а те, що праоснова цих мов народилась на території Причорномор'я і розвинулась в могутнє дерево мов білої раси. Не менш важливим висновком є її призначення, бо «якою мовою говориш, такою мовою мислиш, і, як наслідок, маєш відповідні результати втілення цих думок в творчість, в розвиток, в майбуття етносу-носія даної мови.

Топонімічна історія

Ще однією ідентифікацією українського етносу є топонімічна історія України. Приходять і відходять, народжуються і зникають етноси, а назви найбільших географічних особливостей території, яку займає етнос, залишається. Український етнос сформувався в басейнах річок, що впадають в Чорне море, і які носять назву прадавньої богині води і життя Дани. Дунай раніше носив назву «Данай», Дністер – «Дана-стра» (зірка Дани), Дніпро – «Дана-Ра», Дон – «Дана» (по грецьки – Тана-їс), Кубань – «Ру-Дана» (гірська Дана), вона ж Кубена (на санскриті – звивиста). В цілому вся територія України

(до 20-го сторіччя Кубань і Дон були заселені переважно українцями) носила назву «семиріччя», до складу якого входили ще Буг і Інд (згадайте легенду про Богумира). Нижче Запоріжжя, до Дардано-Азовського потопу в 6-му тисячолітті до нашої доби, Дніпро стікав до Тритонського озера (Чорного моря), двома рукавами: нинішнім, західним, і східним по нинішній річці Молочній в напрямку Керченської протоки, з назвою «Інд». Мешканці, які жили по його берегах і яких Нестор-літописець позначає «україми», називали себе «індами». На той час ще однією назвою Азовського моря, куди впадала р. Молочна, було «Молочне море».

В 6-му тисячолітті до н.д. в районі Кавказу і Тритонського озера відбувся надзвичайно сильний землетрус, в результаті якого земля в цьому регіоні опустилась, за оцінками вчених, місцями на глибину до 150 метрів. Солоня морська вода з Середземного моря протокою, по якій відбувався витік прісної води з Тритонського озера, потужним потоком почала заповнювати його чашу. Площа зайнята водою збільшилась майже вдвічі, пішли під воду дельти «семиріччя», а в районі впадання Інда, Дона і Кубані в Тритонське озеро утворилось Асійське (Азійське-Азовське) море. Літосфера, що «нахилилась» в південно-західному напрямку в районі Азова, дещо піднялась у північно-східному, після чого Інд, як основне русло Дніпра, перестав існувати. Натомість на місці прісноводного Тритонського озера утворилось Чорне море, життя в якому «задохнулось» від солоної морської води, утворивши в ньому отруєне сірководнем середовище непридатне для життя.

Вода з Середземного моря затоплювала життєздатні території не відразу, а впродовж місяців, тому мешканці легендарної країни «Арти-Аратти» мігрували з насиджених місць уверх по Дніпру, Дону, Дунаю і Ру-Дані та їх притоках. Пішли під воду «міста-столиці» (?) Арти, що розташовувались в дельтах Рудани, Інда і Дону на території затоплених Азовським (Асійським) морем, і які носили назви «Гері», «Троя» і «Асгард». Назва «Гері», можливо завдячує імені богині землі Гері, або ж, ймовірно, була синонімом гори, відомої під назвою «Коло-град», на якій рятувались від потопу діти Богумира (за Велесовою книгою). Ймовірно також, що ця гора була залишками потужного грязьового вулкана, яких багато в екваторії Азова і до сьогоднішнього дня. Неподалік від Гер, до яких (згідно Гомеру, народженому в Скіфії) плавав Одисей за магічно-символічними «рунами», на берегах Інду, розташовувалось ще одне місто, що мало назву «Троя», нащадки якого, рятуючись від потопу, перетнули Чорне море і заснували нову Трою на берегах Малої Асії (Азії). Що це були переселенці з «гіпербореї» (країни сильних «гіпер»-вітрів, бурі-бори, гіпер-бореї Бори-с-фену) свідчать літописи Троянської війни, де Трою захищали, окрім самих троянців, амазонки зі Скіфії.

В пошуках «міфічної Атлантиди» більшість «розслідувачів» звертається до «Атлантичного океану», забуваючи про те, що свою нинішню, офіційну назву цей океан отримав з розвитком мореплавства в Європі. Лінгвістично

«Атл-ант-ида» походить, розшифровується як «іда»-чиясь приналежність, (часто як донька, наприклад: Артеміда –«Арти-ма-іди» - Арти-мами дочка), а саме - кінного (військового кованого коня «атла») анта. За грецькою міфологією «іда» також відносилось до «чорнозем'я» – земель бога підземного царства Аїда, вхід до якого знаходився біля Азовського моря, в районі нинішньої Керченської протоки. «Атлом» називали підкованого коня за допомогою «куватла»-кувалди (атл – кінь для військової справи, на відміну від звичайного коня для поточного застосування). Відомо також, що греки називали мешканців з протилежної сторони (ріки, моря) антами і з часом це поняття перейшло на все «протилежне». Племена антів мешкали, як відомо, на території України, або в Скіфії-Причорномор'ї, по той бік Чорного моря. Корінь «атл» (кінь, кінний) присутній і в назві міфічних героїв «Атл-аса», брата Прометея (народжених на «Ка-в-ка-асі»), та «Гер-атла» - Геракла, який частину своїх подвигів здійснив в Скіфії-Причорномор'ї, де там же спускався в підземне царство Аїда.

Цілком можливо, що Атлантида дійсно існувала на території нині затопленій Азовським (Асійським) морем. Побічним свідченням реальності даної версії є те, що члени оккультного товариства гітлерівської Німеччини «Анненербе» в пошуках міфічних артефактів (можливо Атлантиди) мали намір перекрити Керченську протоку, відвести стоки Дону і Кубані в Чорне море, відкачати воду Азовського моря і провести там розкопки. Ще одним свідченням на користь даної версії є інша назва Азовського моря – Молочне (ця назва залишилась в назві ріки «Молочної», що впадає в Азовське море), про яке в сказаннях про «Білозеро», як про «молочне», говориться, що в ясну погоду на його дні можна побачити «маківки» будівель (на зразок церков і замків). Нині всі можливі артефакти знаходяться під величезними нашаруваннями мулу, оскільки середня глибина Азовського моря становить 6-8 метрів. Якщо до потопу дійсно на його дні розташовувались міста, то з часом їх «поховали» нашарування мулу і піску, що приносили води Дону і Ру-Дани – Кубані.

Підтвердженням скандинавських міфів про асів, їх вождя-бога Одина та його столицю Ас-гард, є велика кількість топонімічних назв з коренем «ас»: Асія (Азія), Ас-ійське море, Кавк-ас, та його мешканці «ас-кінь-аси» - ашкенази; Ас-сірія (ас-се-Ра); Ас-трахань – «Ас-то-Рохань»; Атл-ас та інші. Згідно зі згадкою про те, що в Асгарді росли дерева з червоним листям (алича кавказька?), та зважаючи на те, що міста розташовувались біля річок, чи водоймищ з прісною водою, Асгард, швидше за все, знаходився в нижній течії Кубані поблизу Азовського моря, або ж на затопленій її частині. Аси-воїни-кочівники відомі також під назвою їх бога Ор-аса чи Ареса-Марса, в назві якого теж відстежується походження з країни «Арти».

Неважко відстежити рух орійських переселенців по топонімічних назвах, що у вживанні зберігаються найдовше. Багато річок у Франції (Марна, Голо...),

в Іспанії (Сіль, Луна, Голо, Гухар, Тури...), в Італії (назви міст (Кордон, Мілан, Курінь, Коса, Лука, Русалія, Кума та багато інших), гір (Неброди), місцевостей (мис Гата), цілих областей у Германії (Помаранія) , Сілезія, донедавна Прусія, в Польщі (Перемишль, Ярослав, Санка, Краків, Холм, Грубешово, Кросна, Люблін), в Словачів – Прешев, Дукла, Свитник, Лаборець, Кошице, Братіслава; ріки в Польщі Сан, Лада, Удадь, Шкло, Вишне, Одра; В Румунії – Тутова, Ракова, Бистриця, Тур, Красна; в Угорщині – Балатон, Буда; в Сербії – Косово, Білград; Вільно (Вільнюс) та інші міста в Литві, Кишинів в Молдові... Безліч слов'яносанскритських назв у Росії (особливо по верхів'ях Дніпра, Дону і Кубані): ріки – Волошка, Хмара, Люта, Межа, Мста, Велика, Кара, П'яна, Рудне, Медяна, Середа, Синя...; міста – Середа, Митищі, Селище, Марево, Плесо, Луки, Галич; інші назви місцевостей, озер, гір... Відстежуються орієські топонімічні назви від розповсюджених до випадкових аж до Східного Сибіру (де вони практично відсутні), як і до Індії та Африки.

Значні зміни кліматичних умов не сприяли подальшому розвитку Трипільської культури. Але навіть після відходу в різних напрямках значної частини населення в пошуках кращих місць помешкання на території Причорномор'я, Подунав'я і Подніпров'я збереглись донині залишки більш пізньої діяльності наших пращурів. Окрім залишків протоміст до сьогодення збереглись земляні кургани-піраміди, багато з яких старіші за єгипетські на тисячі років; а ще малознані, але велетенські за розмірами і об'ємом виконаних робіт – Змійові вали (в Подунав'ї і Подністров'ї відомі як Троянові, а в Великобританії – як Адріанові). Для порівняння, знаменита китайська стіна будувалась пізніше, протягом 2000 років, та й то в більшості це просто вал із каміння і глини довжиною близько 4000 кілометрів.

Змійові ж вали побудовані ще до нового літочислення. За даними радіоізотопного аналізу будувались вони не пізніше IV ст. до н.е., хоча в жодній із історичних хронік ніде немає жодної згадки про них... За своїми розмірами (у висоту близько 10 м з такою ж глибиною ровів, шириною від 8 до 22 м і загальною довжиною в тисячі кілометрів) вали вимагали багаторічної праці сотень тисяч людей. З існуючих держав I тисячоліття до н.е. та першого тисячоліття нашої ери жодна країна, окрім Риму (пізніше Візантії) не мала в своєму розпорядженні відповідних людських і продовольчих ресурсів. Для міцності і стійкості вали укріплялись клітьми із обпалених дубів та смерек, засипались землею і утрамбовувались. Лише в Україні знаходиться більше 2000 км Змійових валів, що потребували понад два мільйони кубічних метрів лісу. Неважко підрахувати, що для спорудження Змійових валів необхідно від ста до двохсот тисяч робітників, які б працювали день за днем близько 10 років. Лише на Київщині знаходяться потрібні вали довжиною більше 800 км, що тягнуться від Переяслава до нижньої течії Сули, вздовж Росі та Стугни, в межиріччі Тетерева та Ірпеня. Перша лінія простежується від Білої Церкви і до Фастова; друга – по лінії Обухів – Васильків – Макарів – Радомишль; третя –

Хотів – Боярка – Бобриця. А ще Змійові вали можна бачити біля Констанци в Румунії, в Подністров'ї, біля Луцька, Рівного Тернополя, Вінниці, Житомира, Переяслава, Сум, Харкова; на Керченському півострові і на Білгородщині. Ніхто нині не може сказати ким, коли і для захисту від кого споруджувались ці велетенські укріплення. І цілком можливо, що це залишки протистояння (за Платоном) атлантів і гіпербореїв-трипільців після загибелі Атлантиди. А наявність трьох рубежів укріплень навколо Києва свідчить не просто про давнину цього міста, а й про те, що задовго до нової ери він був одним із центрів древніх цивілізацій.

Мовна історія українців

Про прадавність українського етносу наряду з генетичною історією свідчить «лінгвістична», та її етнічне відгалуження - «мовна» історія. Мова якого завгодно етносу є «пакетом» його інформаційного забезпечення на «Шляху Даному» і забезпеченням його життєдіяльності. Для інформаційного обміну людина використовує характерні для даної території звуки жаху, радості, задоволення та інші їм подібні емоційно-інформаційні сигнали. Наприклад, звук «ка» є характерним для чогось тривожного, жахливого, поганого: ка-ра, ка-лі-ка, ка-ще-ка, ка-р-ка-є і так далі, на відміну від звуку «ко»: ко-ко, моло-ко, ко-рова, ко-за, куть-ко, ко-рм, ко-вбаса, ко-ло та тому подібне. Чим більше слів на коренях природнього походження для даної території, тим давніша ця мова і давніший етнос, що її населяє. Ще на початку двадцятого сторіччя поляк Красуський, досліджуючи слов'янські мови, прийшов до висновку, що найдавнішою мовою серед них є українська, а інші – похідними від неї.. Згодом, з розповсюдженням досліджень «санскриту-сенсарі», мови богів, (се-Ану-скрито, або золото бога неба Ану), на якій написані найдавніші манускрипти людства про події, що відносяться до 4-6го тисячоліть до нашої доби, виявилась глибока спорідненість санскриту з українською мовою. Безліч слів санскриту і української мови мають одні і ті ж корені; тож нині йде суперечка про те, яка з цих двох мов давніша. І тут на користь української мови свідчить кілька факторів.

В організмі багатьох людей присутній ген, що дозволяє перетравлювати свіже молоко. Найбільша концентрація таких людей проживає в Україні, де ще за «трипільських часів» одомашнили корову, козу, вівцю і коня, і де почали вживати молоко тварин. Є ще «ріка» концентрації носіїв даного гену, що тече від України через Кавказ і Іранське нагір'я аж до Індії, де поступово розсіюється і зникає «як вода в піску».. Це говорить на користь подій, що описані в Махабхараті (переповіданнях епосу могутнього бога Арти) та в Бхаватгіті, де розповідається про перехід племен пандавів (пан-девів) і куравів (ку-раві-в) через ріку Аракс в Азербайджані. І, відповідно, це свідчить на користь давності української мови навіть в порівнянні з санскритом.

Кожна мова - це не просто засіб спілкування. Це, як уже відмічалось, ще й «пакет» інформаційних засобів рішення задач «Шляху Даного». Мова є одним із «інваріантів» етносу, що використовує дану йому мову, а тому по архітектурі мови і по її можливостях можна багато чого узнати і сказати про минуле, сучасність і майбутнє етносу. Чим складніша і гармонійно-досконаліша мова – тим складніші задачі, для рішення яких вона призначена. І чим більше в ній форм часу – тим триваліші ці задачі в часі. Окрім того, мови діляться на «описові» і «визначальні». Описові набагато простіші і не торкаються суті і змісту подій і явищ, які вони описують. Визначальні, змістовні, водночас і описують і визначають природню сутність того, що відбувається. Визначальні мови – це мови природознавчих наук, мови першопрохідників і будівничих майбутнього людства. І те, що українська мова зберігає своє ядро, основи своєї будови, є важливим аргументом не лише складності задач, а й важливості задач «Шляху Даного», їх тривалості в часі; задач, що вирішуються і вирішуватимуться етносом в майбутньому. Про змістовність, якість і відпрацьованість української мови говорить і інформаційне навантаження на одну букву – 4.7 біт, в той час як в описових мовах (наприклад у російській) воно становить близько 4.1 біта. А ще про давність української мови говорять петрогліфи і написи протошумерським клинописом на брилах пісчаника «Кам'яної могили» на річці Молочній поблизу Мелітополя. На цих плитах, поряд із зображенням тварин минулих епох, в тому числі мамонтів, знаходяться й писемні свідчення про події тих часів. За твердженням шумеролога Кіфішина, в них розповідається про події, що знайшли своє відображення в «Реквідах» (ректи і відати), по російськи «Рігведах»(?). Якщо це так, то маємо ще один аргумент на користь давності української мови і тривалості задач, для рішення яких в еволюції українського етносу вона призначена.

Підтвердженням органічного зв'язку української мови з санскритом слугує і її давність. Багато російських (читай імперських авт.) істориків обстоюють і нав'язують іншим народам імперську версію про українську мову як місцеву, похідну від російської, незначущу, бідну інтелектуально і духовно, що виникла близько трьохсот років назад в результаті впливу мови польської на російську. При цьому замовчується все, що спростовує дану версію, починаючи з того, що сама російська (не руська!) мова склалась і набула сучасного вигляду протягом XIII – XVII сторіч в Золотій Орді - Тартарії як відгалуження церковно-слов'янського варіанту старо-болгарської (точніше македонської) мови.

Як уже зазначалось, розвиток і становлення якої завгодно мови підкорюється доволі чітким правилам і законам. Одним із розділів лінгвістики є семантика – наука про значення слова. В семантиці вирізняються дві категорії слів: визначення і опису (яскравий – це слово-опис, зелений – слово-

визначення). Є і змішана множина слів, що одночасно виконують обидві функції (наприклад, кінь – це і назва, і функціональне призначення, в той час як „лошадь” – це іранськомовне описове „дохла кляча”).

Всі мови теж діляться на переважно описові і визначальні. Мови, що виникають в межах імперій після змішування різномовного населення, є переважно описовими. На початку розвитку єдиної державної мови виникає „суржик” – спрощена, зрозуміла для всіх мова, в якій багато слів-конкурентів. З часом зайві слова, особливо описові, зникають, залишаючись лише в діалектах притаманних вихідним групам населення. До описових мов відноситься російська. Це молода мова, кількомовний суржик, що розвинувся до рівня самостійної мови. Зрозуміло, що скласти єдину логічну мовну систему з мов, що мали свою самостійну архітектуру, не лише не просто, а й неможливо. Звідси проблеми з граматику, чисельні доповнення, виключення з правил, вміщення.

На відміну від російської українська (руська) є переважно визначальною. Її інформативність приблизно на 10 % більша за російську. В українській мові чіткі й однозначні граматичні правила, що підкреслює, перш за все, її давність. В українській мові більша кількість відмінників і більше часових форм дієслів (п'ять, в той час як в російській три). У російській мові дві форми прикметників, в українській – чотири (так в російській слово „высокий” має форми „высший” і „наивысший”, а в українській – високий, вищий, найвищий, щонайвищий і щоякнайвищий). В українській мові маємо не три, як у російській, а п'ять форм часу (ходила була, ходила, ходжу, ходитиму, буду ходити).

Особливо „курйозно” виглядають деякі конструкції російських слів, утворених за правилами одної або кількох мов, що ввійшли до фундаменту дочірньої. Так, доказ стало доказ-ательство, наказ – наказ-аніє, наступ – наступ-ле-ні-є (вслухайтесь: є-ні-є), глум – глум-ле-ні-є, удар – удар - є-ні-є..., або: добра – добра-я, крайня - крайня-я, давня – давня-я¹.

Від української, як найбільш наближеної до праматеринської мови – санскриту – легкий і зрозумілий перехід до всіх слов'янських мов (на відміну від російської, „какая ничего не понимает”). Українські поети „грають” на визначеності українських слів, в той час як російські – на недовизначеності під знаком серпанку мовчазної багатозначності.

Українська мова з її яскравою визначальністю є першою і найдавнішою серед слов'янських мов, незамінним інструментом журналіста, вченого-аналітика, філософа. „Великий и могучий русский язык” могутній не за якістю, а за поширенням. Не існує єдиної держави без єдиної мови, а тому російську насаджували скрізь „як могли” і „де могли”, викорчовуючи „етнічні мови”, і, перш за все, поширені мови-конкуренти. Російська мова не краща і не гірша за інші (в тому числі і за українську), це просто інша мова, мова іншого

¹ Для допитливих початківців-лінгвістів варто переглянути дуже цікаву і змістовну в цьому відношенні книгу Сергія Ковалю „Сини Ра з берегів Дніпра”, Львів, „Панорама”, 2005 р., 186 с.

призначення, імперська мова. І кожен, хто має незаангажовану свідомість, розуміє, що в питаннях мови потрібен не крик, не облудні оцінки невігласів, обдурених і очманілих „землячків”, знахабнених і безграмотних „истинно русских” - незламних зомбі-патріотів, і не політичні спекуляції, а розуміння законів будови мови і її можливостей для етнічного і планетарного розвитку. Говорячи про давність української мови, спитаймо себе: чи може навіть геніальна дитина віком у кілька років написати тисячі художніх полотен?, чи може народ, вік мови якого близько 300 років (за визначенням російських філологів по відношенню до української мови) створити за такий короткий період найбільшу кількість національних пісень у світі – більше ніж півмільйона? Тим більше, що саму російськомовну пісенну культуру, як і мистецьку взагалі, заклали в Росії протягом XV – XVIII сторіч вихідці з України!

Мовний годинник історії знаходить своє відображення, перш за все, в писемних пам'ятках. Найдавнішою писемністю, відомою нині, була протошумерська, вона ж троянська, написи дев'ятитисячолітньої давності якою можна бачити на брилах Кам'яної могили. Протошумерською писемністю користувалися жителі Подунав'я за 6 тисяч років до н.е., що залишили по собі глиняні таблички біля містечка Тертерія (в нинішній Румунії). На сьогодні у світі розповсюджені два види писемності: фонемно-буквенна та ієрогліфічна, що вирости з малюнкового відтворення речей і істот первісними художниками. Якщо друга притаманна „формально-блочному” мисленню представників південно-східної Азії, то фонемно-буквенна – задовольняє більшому різноманіттю думок і творчого пошуку орієнтальних народів.

На початку II-го тис. д.н.е. використовувались пелазгійська та русенсько-етруська писемність, що мала зрозумілу нам назву „читала” або „читанка”. В середині II тисячоліття поширюються написи на „санскриті”, а ще пізніше популярності у наших прабатьків набуває буквиця, якою записано „Супойський переказ” (примітка: буквиця - це знаки на «варених» дощечках з бука, звідки й назва «бук-вар»). Перший запис Велесової книги відносять до I тис. д.н.е, а „Веди словена”, в яких мовиться про Аратту-Орію – до сьомого-дев'ятого тис. д.н.е.

Пісня – душа українського етносу

Та найважливіше в українській мові – це пісня – душа українського етносу! Українська пісня сама по собі є інваріантом етносу, в своїй сутності його духовним інваріантом. Ніщо й нічого не виникає й не зростає, не розвивається на пустому, безплідному місці, на «нічому». Все має свою передісторію і свої корені. Прадавність мови свідчить про прадавність пісні і навпаки. Серед усіх планетарних етносів мабуть не було і не має етносу, який би створив стільки народних пісень, як український! На сьогодні записано більше ніж півмільйона українських народних пісень! Коли російсько-імперські історики й мовознавці

стверджують «молодість і незрілість» українського етносу, то це виглядає так, наче дитина за кілька років створила тисячі художніх шедеврів! Про давність і космічну глибину української пісні свідчить і надзвичайна гармонійність української мови, що обумовлена її непересічними особливостями, а саме: після приголосної бажана голосна і навпаки, що помітно особливо на початку слів. Для збереження гармонії звучання мови в багатьох випадках навіть змінюється наголос, особливо в віршах і піснях! В українській мові пісня настільки органічно переплетена, поєднана з емоційною, духовною складовою буття етносу, що складається враження немов би вона сама по собі народжується скрізь, де звучить українська мова. Тож не дивно, що в кожному українському селі можна було почути хоча б кілька своїх, місцевих, самобутніх пісень і частівок, з яких народжувались і народжуються шедеври планетарного масштабу. І хоча це питання заслуговує окремого дослідження, але як не згадати «щедрика» Леонтовича, мотиви пісні «їхав козак за Дунай» в музиці Бетховена, чи шедеври «лебединого озера» Чайковського (написаного ним під час перебування у родичів в Україні)... Чи дуже відомих пісень радянських часів, таких як «вставай страна огромная», яка є переспівом української повстанської пісні «повстань народе мій», як і десятки других пісень, що стали «народними російськими»

Примітка. Ґрунтовне дослідження формування російської культури на основі української можна знайти в працях релігійного діяча, історика Огієнка.

Ще одним вагомим свідченням особливої ролі пісні (і музики!) в бутті українського етносу є кобзарство. Скільки існує культорологічна, рукописна історія, не кажучи про міфологічну, стільки ж в якості носіїв «голосу» і «душі» етносу були кобзарі, уособленням яких майже в кожній хаті був портрет «мамая», козака, в якого на першому місці була музика, а вже потім спис, шабля чи інша зброя. Та все ж домінуючу роль в пісенній історії України, її оберегом, завжди були і залишаються українки! І як тут не згадати овіяне легендами ім'я Марусі Чурай, основоположниці сучасної народної української пісні! Дівчини, роль якої в пісенній культурі подібна ролі Тараса Шевченка в українській літературі!

Цивілізаційна історія

З розвитком міжплемінних зв'язків і початком війн за території та джерела існування одні мови розросталися і розширювали зони свого впливу, інші її втрачали і поступово зникали з обігу, залишаючись лише в тих значеннях, де у мови-завойовника не знаходилось відповідного слова-символу. Тож коли розмова йде про індоєвропейські мови, як похідні із санскриту, то це не зовсім так. Ймовірно, що за кілька тисяч років до нашої ери одна із культур (за багатьма ознаками Трипільська) набагато випередила в своєму розвитку інші, завдяки чому санскрит отримав великі переваги,

розповсюдивши свій вплив на величезні території від Ла-Маншу до Тихого океану і від Льодовитого океану до Індійського. В VII – V тисячоліттях на території від Дунаю до Дону відбувся цивілізаційний прорив, передумовою якого стала революція в землеробстві. Одомашнення коня і корови, винахід упряжі, колеса і рала, перехід до орного землеробства дозволили розбудувати життєву основу нового рівня, створити необхідну продовольчу базу для зростання популяції населення і його спеціалізації. Розбудовуються величезні протоміста з населенням до 20000 жителів², з селищами навколо, а навколо них хуторами. Будівлі переважно двоповерхові, по зовнішньому контуру прилеглі одна до одної з глухою стіною назовні. Існували такі протоміста близько ста років, після чого споруджувались інші на нових територіях, куди і переселялись мешканці, спалюючи старі, подалі від накопичених роками носіїв хвороб і виснаженої землі. З льону, конопель, шерсті овець і кіз створюється одяг нової якості, з'являються пристосування для виробництва пряжі і перші ткацькі верстати, гончарний круг і печі для випалювання посуду, перші вироби із спижу (бронзи)... Хвиля експансії нової культури прокотилась по всьому євразійському материку, докотилась до Індії, Японії, Шумерії, Єгипту і Британії. І, як похідна нової землеробської культури, котилися хвилі надлишкового населення – переселенців із Трипілля. А з ними переносилась мова і світоглядні концепції нової цивілізаційної культури. По межах розповсюдження індоєвропейських мов, точніше орійсько-європейських, відстежуються і межі розселення орійців-трипільців. На сході – це тюркські народи, на півдні – ірано-кавказькі, на заході – романо-германські, на півночі – угро-фінські, а в центрі - слов'янські. Доказом асиміляції місцевих мов санскритом є наявність у різних народів досить великого відсотка коренів слів місцевого походження. Так, у італійців вона сягає 30 %, значна кількість несанскритських коренів у французів, англосаксів, германців, інших народів. У багатьох народів санскритські корені майже зникли, але їх було надзвичайно багато в старовинних мовах, шумерів (шумерів), гіттітів (гіттів-хаттів), етрусків-латинів, хаттів-галлів, скитів-бриттів-скотів, антів античного світу.

У 1980 році в околицях села Трипілля, неподалік Києва, археолог В.Хвойка, розкопуючи залишки старовинного поселення, зробив сенсаційне відкриття: на берегах Дніпра уже з 7-го тисячоліття до н. е. існувала високорозвинена цивілізація. В. Хвойко викопав велику кількість уламків керамічних виробів тої доби, різноманітні фігурки з обпаленої глини, вироби з каменю і кісток. Багато знахідок було виконано з художнім смаком і розмальовано орнаментом.

Дослідженнями десятків археологів було доведено, що на великих територіях від Дунаю до Дону уже в ті прадавні часи, за кілька тисячоліть до цивілізацій Шумера і Єгипту, жили предки українців, яких умовно називали «трипільцями» - хлібороби і скотарі.

² Одним із таких протоміст є Майданецьке на Черкащині.

Цивілізаційна історія українського етносу відстежується з Трипільських часів, післяпотопного життя пращурів з країни «Арти-Оратти» на берегах Дунаю, Дністра, Дніпра та його рукава Інда, Дону і Ру-Дани. Як уже зазначалось вище, характерною особливістю цієї цивілізації була кільцева забудова міст, в центрі яких знаходились будівлі громадського призначення, а мешканці займались ремісництвом. Навколо «міст-царств» розбудовувались села, мешканці яких займались землеробством, а ще далі, на межах царств, - хутори, де займались в основному тваринництвом. Народонаселення було невелике, тому після виснаження ресурсів на одній території «царство» переміщувалось на нову територію. За археологічними знахідками в «містах-царствах» були розвинуті на доволі високому рівні виробництво кераміки (посуду, іграшок), ткацтво і пошив одягу та взуття, виготовлення різного роду прикрас, інструменту, культових речей, товарів господарського призначення. Було поширене і високо цінувалось мистецтво розпису посуду та інших речей, фарбування і вишивання одягу.

Трипільці першими приручили і одомашнили коня, винайшли упряж на коней і волів, придумали рало і перше колесо, що призвело до цивілізаційного прориву в еволюції людства. Поява орного землеробства дозволила обробляти значні площі землі, збирати достатньо великі врожаї, що, в свою чергу, надавало можливість прогодувати велику кількість населення і звільнити його частину для зайняття іншими видами діяльності. З'являються перші великі поселення – протоміста і перші вироби з міді (5400-5100 р.д.н.е.), технології випалювання посуду і металургійне виробництво (4200-3200 р.д.н.е.). Трипільці винайшли перший ткацький верстат і створили перші зразки одягу на рослинній основі.

Якщо дотрипільські племена жили в круглих землянках і напівземлянках із саману, що мали дахи з гілок і бивнів мамонтів та вкритих шкірами, то уже в VII-VI тис. д. н.е. трипільці будували прямокутні хати з солом'яними або очеретяними стріхами, часто двоповерхові, одно і багатокімнатні, з однією або кількома печами для обігріву і приготування страв. Починаючи з XI тис. д.н.е. наші пращури сіяли пшеницю, ячмінь, просо, жито, льон, коноплі та інші злакові культури, зерна яких знаходять в будові саманних (із соломи та глини) найдавніших архаїчних жител.

Майже по всій території лісостепу України, особливо на правобережжі Дніпра, в Придністров'ї та Подунав'ї знайдено і досліджено багато міст трипільської культури. Особливістю забудови було те, що кожне місто було маленьким містом-царством. Велике місто будувалось на захищеній природними перешкодами площадці. Хати розміщувались по колу чи овалу впритул одна до одної, утворюючи глуху стіну назовні від міста з кількома воротами для в'їзду і виїзду. В середині міста нараховувалось ще кілька кілометрів із будинків, іноді таких вулиць-овалів нараховувалось до десяти - п'ятнадцяти. В центрі міста знаходився самий великий будинок, в якому

проводилось віче, різні церемонії і свята. При розкопках Майданецького протоміста на Черкащині нараховано близько 2000 осель, в яких мешкало близько 15000 людей. А всього Майданецьке поселення займало площу близько трьох квадратних кілометрів.

Навколо міста розбудовувались села, жителі яких, в основному, займались землеробством, а навколо сіл виникали хутори, жителі яких в більшості спеціалізувались на вирощуванні та випасі худоби.

З часом земля від хліборобства виснажувалась і вже не могла прогодувати зростаючу кількість населення, а в містах накопичувалось сміття і збудники хвороб, що викликали епідемії. Щоб уникнути негативних наслідків постійного проживання на одному місці, трипільці через кілька десятиків років (в інтервалі 50-100 років) починали будувати нове місто на незайманій, або відпочившій території, і після його забудови спалювали старе³.

Досліджуючи залишки жител, що спалювались трипільцями, учені знаходять багатокімнатні помешкання з печами в кожній кімнаті, що будувались з випалених до твердості цегли плит. Уже на той час у деяких кімнатах були вікна затягнуті доведеними за спеціальною технологією до прозорості свинячими міхурами.

У «хатах» знаходять залишки ткацьких верстатів, кремінне, кістяне і мідне знаряддя, мотиги, серпи, зернотерки, долота, свердла, сокири, ножі, скребки, голки з вушками, шила, різці для писання. Особливо вражає величезна кількість кераміки: миски, ложки, черпаки, дзбани, макітри, вази, амфори. Все виготовлено майстерно з тонко відмуленої глини і орнаментоване жолобчатим і борозчатим візерунками. Майже в кожному житлі знаходять багато прикрас і статуеток, розписаних орнаментом, що нагадує форми сучасних вишиванок і рушників.

Міста були добре укріпленими, часто захищеними валами або ровами, іноді мали огорожу із частоколу або кам'яних стін. Між племенами виникали територіальні конфлікти, що призводило до збройних сутичок. Як їх результат в розкопках знаходять значні залишки зброї і наконечники стріл, кремнієві вістря дротиків, сокири з креміння та міді, сокири-молоти, кинджали.

Існування трипільських міст в значній мірі залежало від кліматичних умов і від зібраного урожаю. В особливо несприятливі періоди багато племінних союзів, рятуючись від голоду і в пошуках кращої долі, кидали рідні місця і вирушали в напрямках більш сприятливих на той час умов помешкання.

Вважається, що розквіт Трипільської культури розпочався з потепління в Причорномор'ї, що призвело до відступу льодовика на північній захід, та після Огіївого потопу на початку VII тисячоліття д.н.е. (6534 р.д.н.е.). Але наступний, Довколіонів потоп, викликаний невідомим на сьогоднішній день земним катаклізмом всередині VI тисячоліття д.н.е., різко погіршив умови

³ Структуру міст-столиць частина наших пращурів, відомих під назвою шумерів-сумерів-кіммерів, перенесла до Дворіччя, де на початку четвертого тисячоліття д.н.е. розбудовували відомі міста – царства.

проживання у Придніпров'ї – Причорномор'ї і близько 5500 р.д.н.е. значна частина трипільців – оріїв вирушила на південний схід. За міфологією багатьох індоєвропейських народів, нащадків трипільців, вів їх до нових земель, до інших, або інських станів: Туркестану, Казахстану, Узбекистану, Таджикистану, Курдистану, Афганістану та Індостану вождь-боголюдина Рама.

Шведський археолог Андерсен знайшов сліди трипільської культури (в основному залишки кераміки) аж у Китаї, а німецький археолог Г.Кюн у 1955 році підтвердив, що та культура занесена на Далекий схід вихідцями з Подніпров'я⁴.

Аналогічні висновки зроблені відомим дослідником трипільської культури Штерном. Досліджуючи послідовність в часі археологічних нашарувань і розглядаючи синхронізацію культур у часі, Штерн приходять до висновку: Трипілля передувало кріто-мікенській культурі, до якої належить і знаменита Троя, заснована пелазгами-лелеками.

Частина оріїв залишилась на Батьківщині, з часом клімат покращився і впродовж п'ятого тисячоліття в Причорномор'ї спостерігається ще один розквіт Трипільської культури. Та на початку четвертого тисячоліття нова планетарна катастрофа, що запам'яталась Біблейським потопом (3700 р.д.н.е.), викликала наступне велике переселення оріїв-трипільців. Двома великими потоками, оминаючи Чорне (Руське) море йшли наші пращури на південь. Частина племен, що отримала назву сумерів, дійшла до Дворіччя (Шумерії), а частина через Малу Азію і Палистан (Палестину) дійшла до Єгипту.

Світоглядна історія.

Частиною цивілізаційної історії є світоглядна. Найвищим божеством трипільців був сонячний бог Ра. Поклоніння Сонцю пережили майже всі народи. І в кожного народу була своя назва Сонця і сонячного божества. З історії давніх часів відомо, що протягом тривалого часу головним богом стародавнього Єгипту був теж бог Ра. Але походження цієї назви у єгиптян прийдешнє з двох причин: по-перше – спочатку вона набула поширення у санскриті за кілька тисячоліть до Єгипту; по-друге – в мові єгиптян звук „р” (як і у більшості семітських народів) або не вживається, або вимовляється в дещо „деформованому” вигляді.

Звичайно, в мові кожного народу легко знайти звукосполучення „ра”. Та чи в кожній мові воно набуває основоутворюючого, світоглядного змісту? Порівнюючи тотожні за змістом слова санскриту та української мови з мовами

⁴ Зважаючи на відчинний світогляд оріїв, можна стверджувати, що культурний вплив трипільців на розвиток народів Сходу (Індії, Китаю, Японії) був досить суттєвим. Космічні символи - архетипи трипільців перейшли до світогляду цих народів і стали домінуючими у їх світогляді, але, на відміну від цілісного відичного світогляду, в цих країнах доступними стали окремі, фрагментарні уявлення про походження і еволюцію Всесвіту. Так у Китаї це «даосизм», побудований на концепції Шляху Дао, або Шляху Даного, що визначається філософією «Іцзін»: боротьби і єдності протилежностей, чоловічого «ян» і жіночого «їнь» (у наших пращурів це символ «він-вона») та побудований на цій філософії «книги перемін».

В багатьох районах Індії та деяких інших країнах сходу найважливіші космічним символом вважається знак «Агні» - Огні, або вогню за змістом (три кола в одному і одно коло що об'єднує три). Цей знак відповідає нашому «трисилу» - тришулу (санскритське), звідси назва р. Сули, або Шули, від змістового початкового «сила»).

інших народів, легко дійти висновку, що дане звукосполучення або зникає, або втрачає свою кореневу змістовність. В той же час у санскриті (і в похідній від нього українській мові) воно має зміст світосприйняття, що легко простежити, розглядаючи основні категорії людської свідомості. Так, у категорії часу ми розрізняємо минуле (ра-ніше, вчо-ра, поза-вчо-ра), сьогодення (за-ра-з, по-ра, те-пе-р(а)), майбутнє (завт-ра, після-завт-ра). У просторі це ра-й, к-ра-й, к-ра-їна (Ук-ра-їна), го-ра, но-ра та інші. Якщо мова йде про ріки, то це Ра (Волга - (?)), Неп-ра (Дана-ра або Дніпро), Дана-ст-ра, Од-ра... У космічному просторі Сонце – Ра, ст-ра (зірка), ра-й-дуга... У категоріях якісної оцінки користуємося словами ві-ра, ра-да, від-ра-да, ра-дість, мі-ра, сп-ра-ва, ста-ра, Ге-ра-кл (герой), ват-ра, ра-сини... Важливу роль відіграє Ра в родинних стосунках: б-ра-т, сест-ра, п-ра-дід (п-ра-баба), п-ра-щури.

Назва бога Ра відстежується в назвах багатьох орійських (нині індійських) богів і божеств: Б-ра-ма, б-ра-хмани, За-ра-тушт-ра, Ішва-ра, Три-му-ра-ті, Су-ра, Ма-ра, Сава-та-ра, Та-ра, Інд-ра, Вріт-ра..., а також у «дарунках» від них: мант-ра, сут-ра, муд-ра, тант-ра.

Естафету божеств «зверху» продовжили сонячний бог Коло», він же Ол, Іл, Ал і т. д.; бог Ан – бог зоряного неба; бог Ор – бог вчитель; місячні боги і сини божі серед людства: Будда, Заратуштра, Христос і Муххамед..

Космічно-міфологічна історія українців

Важливим джерелом цивілізаційної історії є космічно-міфологічна, яка, в свою чергу, є частиною світоглядної. Всі історії можуть розглядатись окремо ще й із вичленинням історії релігійної, але в цілому вони є іншою, інформаційно-духовною стороною, цивілізаційної. Не переповідаючи історичні версії з книг автора, варто ще зупинитись на деяких моментах міфологічної історії. В міфологічній історії важливими моментами є легенди і міфи про походження Всесвіту, про Всевишнього і його сина СваРока, світлоносну сутність, що «рече» і предрікає, дарує «Шлях Даний», «програмує» Всесвіт. І в цьому відношенні неабияку роль відіграє етнічна та державна символіка, в якій на рівні підсвідомості відображені сутність, призначення і шлях земний етносу.

Найважливішим етнічним символом України і українського етносу в цілому є «Триглав-Трисил» (на санскриті – Тришул НПров Великдень, в якому з «Яйця-Райця» народжується все, уже потенціально існуюче в ньому. Про «Зірку Покрови», що символізує і розгортає в часі «Шлях Даний» людини, етносу, людства, як і любого іншого об'єкту на Шляху Даному Всесвіту, і в будові якої уже закладений механізм зворотного, циклічного зв'язку-повернення у вигляді «Закону Карми», в цілому на космічні символи України: «Триглав-Трисил», «Яйце-Райце» (писанка Великодня), «Зірка Покрови», «Свастя Сварока» Різдва.

Вагомими доповненнями до світоглядної картини українців є й інші космічні символи.

Духовно – інтелектуальна Україна

Творці духовно – інтелектуальної історії

Існують закони розвитку суспільства, за яким слідує множина людства, і є виразники волі, сподівань і прагнень того чи іншого організованого єдиною метою товариства, свого роду камертони „оркестру”. Чим більше присвячує людина свого часу думок і почуттів своєму народу, думає, і дбає про його майбутнє, чим менше думає про себе, тим більш визначною особистістю може стати така людина; особливо при наявності мети, задачі, що охоплювали б усю множину народу чи людства. І, звичайно, самими яскравими постатями в історії людства були і є великі духотворці; ті, хто своїм життям і своїм прикладом впливали на перебіг подій на всій землі. Людству відомі імена Заратустри, перу якого належить перше Євангеліє на Землі „Авеста” (Вість), Будди (Побуда), Ісуса Христа, Мухамеда. Але ще до них жили і творили на Землі не менш яскраві, а можливо ще більш визначні постаті, чиї імена стали міфологічними, або ж загубились у пільмі тисячоліть.

Мандруючи шляхами історії України-Русі, необхідно віддати шану великим Творцям Духу і інтелекту українсько-руського етносу, тим хто закладав і будував його основу і його майбутнє; тим, чиї думки і почуття підтримували і підтримують в наших серцях негасний вогонь сходження до Горнього, до Вишнього.

За Велесовою книгою нашим першим народоводієм був боголюдина Вишень (Кришень, Крішна), який під проводом Сонячного бога Яра привів орійські племена до Чорного (Руського) моря, дав людям вогонь, напоїв їх сонячним напоєм - сур'єю, зробив наших пращурів вогнищанами.

Після великих холодів VI тис.д.н.е. частина оріїв пішла в інські краї, до Індії і Китаю. За Риквідами в землі інські(інші) оріїв вів великий пророк людства Рама. Вважається, що Рама був першою історичною постаттю, яка пережила в собі відкриття і бачення Всевишнього. Рама заклав основи Відичного світогляду, Відичної віри, що дала початок всім майбутнім світовим релігіям.

За міфологією багатьох народів світу на величезних територіях центральної Азії постала держава Куш з столицею Вер. Одним з вождів цієї держави був Богумир, відомий під іменем бога Іміра у скандинавських народів, царя ?? у слов'ян, під іншими іменами в різних народів Євразії. Богумир вчив людей ремеслам, землеробству, будівництву, дав знання про державотворення і будову Всесвіту. Після планетатарного потопу IV ст.д.н.е. Богумир зі своїми дітьми (і племенами) Сівою (Шівою), Русом, Полевою,

Скревою (Кровинкою) і Древою повертається на Прабатьківщину і дає новий поштовх розвитку Трипільської культури.

В тіж часи в Пенджабі (Індія) стався страшний землетрус, після якого інша частина оріїв під проводом Яруни (Арджуни, Орія І) і його синів Щека (Чеха), Кия і Хорива, що вели за собою чехів, куявів і гфватів(хорватів), повертається до Аратти-Рамаварти. Нащадки Богумира і Яруни стали основою всіх майбутніх слов'янських народів.

Повернення оріїв призвело до погіршення міжплеменних відносин з ягами-єгунами (уграми, гунами), що мешкали на північ і північний схід від Рамаварти. Після тривалих конфліктів частину оріїв повів до північно-західної і Центральної Європи бог-лицар Один, який заснував Асгард⁵ (столицю асів-русів) і був втіленням бога Велеса на Землі.

Не всі орії з дітьми Богумира повернулись на Батьківщину. Частина з них залишилась на території Західного Китаю і Середньої Азії. В Китаї їх вождем був Двоян із династичного роду Богумира, а в Середній Азії Троян. З іменем Двояна Орія (Патріарха Орія) пов'язана третя хвиля повернення оріїв на Прабатьківщину. Орій дійшов до Дунаю і був відомий грекам під іменем скіфського бога війни Орія-Ареса. З Дунаю Орій ходив на Кавказ, де на горі Арарат отримав від Сварога „Заповіт оріям”. В „Заповіті” Патріарха Орія дано бачення всієї майбутньої історії слов'ян, сказано про майбутній їх відхід від прадавньої віри і про наступне повернення, про нове явлення „Заповіту” нащадкам батька Орія.

Можливо дещо меншого масштабу, але не менш важливими в розвитку українсько-руського етносу стали постаті Божа (Буса Білояра), Володимира Мономаха (з його „Повчання синам”), Тараса Григоровича Шевченка. А ще скільки маловідомих або невідомих нині, але таких же масштабних постатей: цариці Сіромахи, Віщого Бояна, Марусі Чурай...

Будівництво етносу не можливе без національних героїв і геніїв, що вирішували „тактичні” задачі, вели за обрії звичних уявлень і моделей в різних областях розвитку духовності і інтелектуальних здобутків. Щоб розповісти лише про найбільш відомих, необхідно написати окрему книгу. А тому згадаймо хоча б про найбільш відомих. І не лише в Україні, а й у всьому світі. І перш за все про всесвітньовідомих філософів і вчених. Це: Вернадський Володимир Іванович (1863-1945), який розвинув вчення про ноосферу; Сковорода Григорій Савич (1722-1794), який говорив про роль самопізнання людини (пізнаєш себе – пізнаєш світ), Блаватська Олена Петрівна (1831-1891), основоположниця теософії (вчення Єдиного Бога), Булгаков Михайло Афанасович (1891-1940), в філософії вічного протистояння добра і зла (згадаймо „Майстра і Маргариту”), Бердяєв Микола Олександрович (1874-1948) з філософією ролі революцій в розвитку суспільства. А ще Чижевський

⁵ - За міфологією Асгард знаходився за річкою Ра в Прикаспії зважаючи на те, що на той час Ра впадала в Азовське море(тоді Молочне, або Міотійські болота за Геродотом), Асгард знаходився на території прилеглої до Кавказу. Підтвердженням цієї гіпотези на даний час не маємо.

Дмитро Іванович (1894-1977) з філософією славістики, Соловйов Володимир Сергійович (185?-1900) племінник Г.С. Сковороди, з баченням всеєдності Всесвіту в категоріях повноти добра і істини через красу, що врятує світ: Достоевський Федір Михайлович (син вихідця-лікаря з України) (1821-1891) з філософією суспільної моралі і етики, в якій головним лейтмотивом були воля і насилля над особистістю, він же ідейний вчитель Фрідріха Ніцше (за словами останнього).

Серед вчених-фізиків світового масштабу необхідно згадати Тимошенка Степана Прокоповича (1878-1972), творця «теорії міцності, стійкості і пружності конструкційних матеріалів», за якою інженери всього світу ведуть розрахунки конструкцій всіх сучасних машин і механізмів від мостів до космічних кораблів; Георгія Гамова (1964-1990), автора теорії «Великого вибуху Всесвіту», ефекту тунелювання в квантовій механіці і механізму горіння зірок та трьохлітерної будови генетичного коду; Іллі Романовича Пригожина (1917 -), творця цариці фізики, „неврівноваженої термодинаміки” і «теорії самоорганізації в природі» (синергетики), Івана Павловича Пулюя (1881-1880), який відкрив і досліджував Х-промені, пізніше запатентовані його студентом К. Рентгеном; Грабовського Бориса Павловича (1901-1966), сина відомого поета Грабовського, який розробив електронно-променеву трубку і заклав основи сучасного телебачення; Д.Д. Іваненка що першим запропонував нині класичну, модель будови атомного ядра. Із фізиків всесвітньо відомі також прізвища фізиків Александрова А. П., одного з президентів Академії наук Радянського Союзу. А ще прізвища О.Т. Смакули, М.Д., С.О. Катермака і безліч інших.

В Україні жили і творили великі математики: Остроградський Михайло Васильович (1801-1862), дослідження якого з різних розділів математики ввійшли в класичні курси, а його теорема «про зв'язок між фізичними параметрами по поверхні з параметрами в об'ємі, обмеженому даною поверхнею», є одною з найважливіших в математичному аналізі; Михайло Пилипович Кравчук (1892-1942), який заклав основи програмного забезпечення сучасної комп'ютерної техніки, а також мав значні досягнення в інших розділах математики; Володимир Йосипович Левицький (народився в 1872 році) основоположник математичної культури українського народу, Глушков Віктор Михайлович (1932-1982), який розв'язав п'яту проблему Гільберта, вніс неоціненний вклад у рішення багатьох фундаментальних досягнень кібернетики і обчислювальної техніки; Георгій Федосійович Вороний (1868-1908), творець геометрії чисел, що заклав основу сучасної аналітичної теорії чисел; Боголюбов Микола Миколайович⁶ (1909-1992) один з найвидатніших математиків усіх часів, за видатні досягнення якого називали «Ньютоном математики ХХ сторіччя».

⁶ Боголюбов М.М. народився в Нижньому Новгороді в сім'ї українців, але більшу частину життя прожив в Україні.

Серед українських учених, відомих у всьому світі, надзвичайно багато творців ракетно-космічної галузі. Юрій Васильович Кондратюк (1878-1942) розробив основи сучасної космонавтики, запропонував рішення багатьох важливих проблем освоєння космічного простору. Траєкторія польоту космічних кораблів до Місяця носить назву «траєкторія Кондратюка». Корольов Сергій Павлович (1907-1966), був генеральним конструктором балістичних ракет і пілотованих космічних кораблів, на яких вперше в історії людства людина вийшла в космічний простір. З України вийшли знамениті конструктори Челомей Володимир Миколайович (1914-1984), Хрунічев Михайло Васильович (1901-1961), Янгель Михайло Кузьмич (1911-1971), Кісунько Григорій Васильович (1918-1998), Глушко Валентин Петрович (1908-1989), Семенов Микола Миколайович (1896-1971), Решетньов Михайло Федорович (1924-1996), Недайвода Анатолій Константинович (1938) та багато інших, не менш ушанованих особистостей. Якщо ж цей список доповнити іменем правнука знаменитого козацького отамана Наливайка Костянтина Едуардовича Ціолковського, то стане зрозумілим не просто вклад українських геніїв у розвиток світового товариства, а ведуча роль України в побудові космічного майбутнього людства взагалі.

Неперечна роль українців і в розбудові авіаційної техніки, де творили основоположник світового вертольотобудування Сік орський Ігор Іванович (1889-1972) і конструктор найбільших літаків у світі Антонов Олег Константинович (1906-1984).

Неоціненний вклад у розвиток світової медицини внесли М.І. Пирогов (1810-1881), В.П. Філатов (1875-1956), І.І. Мечников (1845-1916), О.О. Богомолец (1881-1946), Д.К. Заболотний (1866-1929), М.Д. Страженко (1876-1952), М.Г. Холодний (1882-1953).

Творцями українського етносу були слависти О.О. Потебня, А.Ю. Кримський, Д.І. Яворницький, М.П. Драгоманов, М.О. Максимович, Ф.К. Вовк, В.І. Даль, П.П. Чубинський, Д.І. Донцов; педагоги Макаренко А.С. (1888-1939), І.І. Огієнко (1882-1972), Софія Федорівна Русова (1856 - 1940), К.Д. Ушинський, Катермак, С.О. Петровський – Сотанович (в чернечому пострижені Симеон, в Москві дістав прозвище Полоцький) (1629-1680), Смотрицький Г.Д. (???-1594), Стешенко І.М.. (1873 - 1918), Василенко М.П. (1867 — 1935), Сухомлинський В.О.; митці – П.П. Вірський, І.М. Лифар, В.О. Сухомлинський, В.М. Верховинець, Заньковецька М.К., К.С. Станіславський; художники – І.Ю.Рєпін, Куїнджі А.І.; композитори - Чайковський Петро Ілліч (батьки виходці з України), Семен Степанович Гулак-Артемівський, Бортнянський Дмитро Степанович, Березовський Максим Созонтович, Прокоф'єв Сергій Сергійович (1891-1953), Микола Віталійович Лисенко; кобзарі і співаки - Вересай Остап Микитович, Квітка-Цісек; державотворці – княгиня Ольга, князі Святослав і Володимир, Ярослав Мудрий, Данило Галицький, гетьмани Байда Вишневецький, Богдан Хмельницький, Пилип Орлик, Іван Виговський, Петро Сагайдачний, Іван

Мазепа, менеджери Поль Олександр Миколайович, Алчевський Олексій Кирилович, Артем Терещенко і його сини - Микола, Федір і Семен.

Надзвичайно важливу роль в становленні саме українського етносу зіграли письменники і поети: Котляревський Іван Петрович, Гребінка Євген Павлович, Пантелеймон Олександрович Куліш, Тарас Григорович Шевченко, Іван Якович Франко, Леся Петрівна Косач (Леся Українка), Микола Васильович Гоголь, величезна плеяда літераторів минулого і сучасного. Неоцінний вклад в літературу Росії зробили вихідці з України і діти батьків українського походження Чехов, Некрасов, Достоевський, Ахматова, Маяковський, Короленко, Купрін.

Неабияку роль у відновленні історичної самосвідомості українців зіграли Д.І. Яворницький, Хвойка, М.С. Грушевський, В.Н. Даниленко, А.Г. Кіфішин, Ю.І. Шилов, Ю.М. Канигін.

За переліком поданим вище прізвищ залишилась величезна кількість природознавців і митців, геніїв українського етносу, відомих і маловідомих, або взагалі невідомих широкому загалу, але внесок яких в інтелектуальну і духовну скарбницю практично неможливо оцінити. Та навіть цей невеликий перелік показує, що історія народу пишеться не тими державними діями, які наклали «гори трупів», на зразок Чингіз-Хана, Олександра Македонського, Наполеона, Петра I, Івана Грозного, Гітлера, Сталіна та їм подібних, а великими світочами розуму і духу планетарного або етнічного рівня.

Україна і українці

Кожна людина, раніше чи пізніше, задає собі питання: “хто я є?” В чому сенс мого буття на Землі?

По суті це питання самоідентифікації себе в якості “людини”, як “клітинки” планетарного людства, місця і призначення (функцій) в ньому. Це спроба пошуку і самоусвідомлення свого “Шляху Даного” та відповідності свого життєвого шляху своєму призначенню.

Згідно з одним із ключових принципів світобудови, а саме з принципом критичного запасу необхідного для рішення конкретної задачі ресурсу, кожен об’єкт, яка завгодно цільова система від самого початку свого існування (функціонування) повинна мати необхідний мінімальний запас всього того, що визначає можливість виконання задачі в принципі (незалежно від масштабності задачі і складності об’єкта по відношенню до якої вона вирішується: чи то атом, чи людина, чи зірка...). У відповідності до цього принципу кожна людина, як і кожна людська спільнота, від самого “народження” уже повинна мати (і має) свій, наперед визначений “Шлях Даний”.

Під “Шляхом Даним” надалі будемо розуміти “долю”, програму

перебування людини на Землі з наперед визначеними ключовими моментами, які неможливо уникнути без «втрат» як для реалізації своєї особистості, так і для оточуючих тебе людей.

В цьому відношенні кожна людина, маючи свій власний “Шлях Даний”, неподільно пов’язана зі своїм “родовим деревом-етносом” і його функціями в життєдіяльності планетарного людства. І коли мова заходить про “однорідну” інтернаціональну спільноту без виражених особливостей і можливостей, то це теж саме, що в нашому організмі всі клітини серця, печінки, мозку, м’язів і т.д. перемішані в єдину гомогенну “суміш”.

Тож ідентифікуючи себе, ми маємо розуміти, що самоідентифікація власної особистості неможлива без ідентифікації в межах свого родового дерева-етносу.

Хто ж ми є “Українці”? Чи є ми “етносом” з визначеним йому “Шляхом Даним”? Для відповіді на це і подібні питання звернемось до визначення самого поняття “етнос”.

Під етносом розуміють спільноту людей одного генетичного походження (одного родового дерева), що проживає на конкретній (родовій) території, має одне джерело життєдіяльності і єдиний морально-етичний кодекс (з відповідаючою йому вірою), єдину мову спілкування і єдиний світогляд, що відповідають його призначенню і ролі в бутті і еволюції планетарного суспільства.

Тож, чи є ми єдиною генетичною множиною? Так. Як показали дослідження генетики українців, ми дійсно є одним родовим деревом протягом останніх 45000 років. Більше того, за геном, що передається виключно від мами до доньки, практично всі українки мають єдине походження. Теж стосується і чоловіків, у яких також є особливий ген, що передається виключно від батька до сина. За цим показником у переважній більшості чоловіки теж мають українське походження, хоча у багатьох присутні і гени інших сусідів-етносів (романо-германських, угро-фінських, тюрських і ірано-кавказьких).

Часто-густо можна почути вислів: в якому “руському” не знайдеш “татарина”, або: “не існує українців, бо в дійсності все мішане-перемішане, і не існує генетичних етносів; що це не стільки генотипи, скільки фено- і соцтипи». Дійсно, людина, як і все живе, пристосовується під конкретні умови існування. Так “люди півночі”, що мешкають в умовах низьких температур мають малу поверхню тепловіддачі (малі носи і вуха, короткі ноги і руки та т.п.), а “люди півдня” навпаки: худі, з довгими руками і ногами, великими носами, вухами і губами (“радіаторами”) для збільшення поверхні скидання надлишку тепла. Подібну залежність можна бачити і в відношенні “соцтипів”, коли поведінка, думки, дії, вислови, пріоритети “прив’язані до спільної залежності від “джерела” існування, що накладає відповідну фактуру на зовнішність людини. Ми можемо чітко відрізнити крішнаїтів, мусульман,

“службістів” (особливо силових структур), “бізнесменів”, учителів, фермерів, та їм подібних в окремі множини-соцтипи, але це не значить що генетично це одна й та ж множина-етнос.

Справа в тому, що на генотип впливають не короткотермінові фактори (в межах одного-кількох поколінь), а довготривалі, перш за все кліматичні. Існує так зване “кліматично-географічне решето”, що на даній території відсіює все “не пристосоване” під дані умови, відбираючи ті гени, які притаманні життєздатності набутій сотнями поколінь, що жили на цій території. Тож через кілька поколінь “прибульці” або набувають рис корінного етносу (з міграцією їх “геному” до “місцевого”), або ж відсіюються і зникають взагалі.

Ведучи розмову про гено-, фено- і соцтипи, слід зауважити, що прив’язка людини до умов помешкання і джерела існування накладає свій “неповторний облік” на її поведінку в сім’ї, в побуті, в середовищі спільноти і її оточення.

Наявність генетичних ознак етносів білої раси в генетичному спадку українців говорить про кілька дуже важливих речей. По-перше, наявність в геномі України генів практично всієї білої раси (на відміну від етносів-сусідів) дає можливість стверджувати, що в спільному родовому дереві всієї білої раси “стовбуром” є слов’янська гілка, а величезними боковими відгалуженнями ірано-кавказька, тюркська, угро-фінська і романо-германська. В центральній гілці “точкою росту”, яка в значній мірі визначає розвиток і можливості «дерева» білої раси в цілому, є український етнос.

На користь даного твердження свідчить і знаходження “родового місця” (свого роду “пуповини”) білих народів на території України, а точніше, українського етносу (мається на увазі, що першопочатково український етнос займав територію басейнів рік, що впадають у Чорне (воно ж Тритонське, воно ж Руське) море і які носять назву прадавньої богині життя, води і еволюції Д-Ан-и(що входила до родинного кола бога небес з усіма світилами Ана: від Ру-Дани - Кубані, Дону - Дани-Тани, Дінця - Данця, Дани-Ра - Дніпра, Дани-стра - Дністра до Данаї-Дунаю.

Про місце “витоку-народження” білих народів свідчить і міфологія, особливо германських та ірано-кавказьких етносів, від скандинавських саг до індійських пуран, в яких діють схожі культові особистості на територіях середніх широт і які мають спільну пуповину свого народження - Арту-Агарту-Аратту, що знаходилась на місці нинішнього Азовського (Азійського, Ас-ійського) моря. На південний схід (від Дону до Кавказу) мешкали “аси-уси-руси”, за якими починалась “Асія» - Азія; північніше і західніше, по Дону і лівобережжю Дніпра, їх рідня “в-Ан-и”, по Дніпру і на захід від нього - Ан-ти. Все це на територіях від Кавказу до Альп, в басейнах рік Дани, і всі ці етнічні племена говорили єдиною мовою білих народів, мовою “богів”-сенсарі-санскриту(в перекладі «санскрит»— се бога Ану золото). Від цієї стародавньої

мови, на якій написані найдавніші відомі людству рукописи, найбільше коренів слів залишилось в українській мові, що також говорить про знаходження родового місця білої раси на території України (і частково на етнічній українській території – Кубані).

Ще одним свідченням на користь України, як прабатьківщини білих народів, є присутність в генотипі українців генів притаманних усім відгалуженням білої раси, в той час як в останніх спостерігаємо більш “спеціалізовані” під інші території відповідно кліматичним умовам, геноми.

Підтвердженням “українського походження” народів білої раси слугує і її цивілізаційна історія. Найдавнішою виробничою землеробною культурою (цивілізаційною) нині вважається Трипільська з найдавнішими цивілізаційними винаходами: помолом і випічкою хліба, колесом, випалюванням посуду, ткацькими верстатами, одомашненням коня і т.д. Трипільська культура існувала в IV-VI тисячоліттях до нашої доби, задовго до шумерської та єгипетської цивілізацій, до розквіту яких «приклали руки» наші пращури. Про це свідчать лінгвістична, топонімічна, міфологічна, світоглядна, релігійна, цивілізаційна, кліматична та інші історії. Трипільська культура розвивалась як землеробна на славнозвісних українських чорноземах, які могли утворитись лише за умов практично незмінного клімату на територіях, що сотні мільйонів років не були під водою. Це надзвичайно важливо для сталого розвитку. Саме сталість існування системи дозволяє розвиватись і ускладнюватись (розумнішати в цивілізаційному поступі) людству і його окремій частині в межах псевдоконсервативної системи. Тож дана теза є ще одним беззаперечним доказом того, що саме в Україні знаходиться «першопочаток» сучасного цивілізаційного процесу. Джерелом живлення того чи іншого етносу нині є його “прив’язка” до конкретної ланки в контурі праці планетарного людства. Першою і найнижчою ланкою є сільськогосподарська, наступними (узагальнено) промислова, науково-технологічна та IT-інформаційних технологій. Якщо говоримо про український етнос, то споконвіку він розвивався, перше за все, як землеробний, але з особливими, притаманними саме йому рисами-інваріантами.

Під “інваріантами” розуміють ті складові-елементи структур і процесів системи, що необхідні (і незамінні) для виконання задач, покладених на неї, і які мають залишатись незмінними протягом часу виконання задачі.

Які ж “особливості-інваріанти” притаманні етнічним українцям,” а саме «особливості-риси», що не змінюються сотнями поколінь і тисячами років існування?

Найважливішою рисою українців в усі часи було “першопрохідництво”, пошук і освоєння нових «територій життєдіяльності», на відміну від етносів, які розширювали її шляхом загарбання чужих, або ж експлуатації і паразитування на інших етносах. І якщо раніше українці “шукали” нові

території життєдіяльності там, де були “чорноземи”, або хоча б задовільні умови для землеробства, то нині їх погляд все частіше зупиняється на пошуку і освоєнні нових територій в космосі, за межами Землі, та в світі кардинально відмінному від фізичного – в інформаційному. Підтвердженням тому є “космічність думки і пошуку” українців чи то в ракетно-космічній галузі, чи в фізиці, чи філософії, чи на інших напрямках поступу людства. Якщо взяти до уваги сто найбільш знаних творців ракетно-космічної техніки, то переважна більшість із них були українцями, або вихідцями з України. Теж стосується і філософів, серед яких українці започаткували нові напрямки думки і цінностей буття; фізиків, що закладали підвалини нового світобачення і світорозуміння; математиків, біологів і т.д і т.п; усіх знаних і невідомих творців-першопрохідців в усіх сферах діяльності людства.

Але першопрохідництво, освоєння нових територій, потребує і відповідних йому рис, перш за все винахідливості, бо на новій території “не існує” “промислово-технологічної бази” для її освоєння. Необхідно з місцевих ресурсів створити все те, що забезпечить найнеобхідніші умови життєдіяльності і розвитку. Саме тому українцям-першопрохідцям притаманна риса винахідництва: за даними “Юнеско” в цьому відношенні українці займають перший рядок (більше 300 офіційно зареєстрованих винаходів на 1000 населення; на другому місці швейцарці - близько 120 винаходів на тисячу мешканців).

“Винахідливість” на новій території має поєднуватись з “універсальністю”. Кожен українець за своєю вдачею і швець, і жнець, і на дуді грець. Якщо хто бачив уклад життя українця до 20-го сторіччя в межах “хутора”, то знаходив там і ковальське, і ткацьке, і столярське, і швацьке, і інше обладнання, бо сподіватись на щось чи на когось на необжитому місці не приходилось. Водночас набуті навички необхідно передати наступним поколінням українців-першопрохідців, тож українець має бути ще й гарним учителем .

Особливу рису українців “вчительство” легко відстежити по найбільшому переліку педагогічних шкіл (якими користуються китайці, італійці, хто завгодно; а в Україні вони майже в забутті, бо мабуть комусь, не українцям, це вигідно). Окрім позитиву першопрохідництво несе в собі і деякі, на даний час, негативні риси. Пристосованість гарна на новій території, але погана, коли людина не гребує пристосовуватись під “негатив” для виживання. Якщо пошуковість і творчість є доброю основою для виживання на новому місці, то тіж риси призводять до індивідуалізму в суспільних відносинах (хуторянщини) і до ситуації “там де два українці – там три гетьмани”, бо українець надає перевагу хоча і дурній, але незнайомій особі ззовні в очікуванні пошуку нових варіантів життя, а ніж розумному, але добре вивченому сусідові–конкурентові. .

Особливості, інваріантні риси українців, закріпленні, закарбовані в їх

підсвідомості в якості вічних “ейдосів–архетипів–дхарм”, які можемо і спостерігаємо в космічно–етнічній символіці Українського Родоводу.

Мало хто з українців задумується над питанням: звідки у нас в якості державного герба з’явився “триглав–трисил” (переназваний росіянами тризубом). Відповідь можна знайти в тому, що відрізняє “богів–творців” від інших; а саме в тому, що в своїх руках вони тримають даний символ, в якому відображена триєдина природа Всесвіту, богів і людей, поєднана із складових–елементів світу фізичного (матерії - Макоші), законів і принципів світу інформації (Праві) та “енергії–духу” життя (світу Наві) в світ Явлений. Найбільшим святом українців завжди було свято Всевишнього, свято Троїці (в день літнього сонцестояння і розквіту життя), водночас і свято “Триглава – Трисила”, як ознаки Всевишнього і символу Його творчості та творення світів. Притаманність даного символу українцям не випадкова, бо ще Ісус Христос говорив: *істина не прийшла в цей світ голою, вона прийшла в символах і знаках! Символ Триглава – Трисила не говорить про “обраність” в людському розумінні, а перш за все, про особливу роль і відповідальність українського етносу в розбудові і еволюції планетарного людства.*

Важливими для розуміння “хто ми є?” і яким “Шляхом Даним” маємо йти, виступають і інші космічно – етнічні символи України. Після Триглава – Трисила наступним по змістовності і енергетиці є «*яйце-писанка*», символ народження Всесвіту з “ зернини – яйця “, в якому жовток – це Сонце, а все інше - то Всесвіт .

Наступним космічним символом є “*Свастя-світло*”, “зламаний” світловий вихор, інструмент творення “живої, запрограмованої речовини і структур з неї. При цьому не слід плутати червону свастику на чорному чи коричневому фоні, символізуючу життя, що згасає, (проти годинникової стрілки) і золотої духу-енергії - життя на блакитному фоні розуму.

Особливим символом для України є *Сонячний Хрест*, що відображає перетин – програмування “енергії – Духу” (золотий промінь) з інформацією (блакитний) в Сонячному колі, як поєднання двох стихій, що народжують життя у Всесвіті. Подібний зміст несе в собі і *золото–блакитний символ стягу* України (вогонь і воду, де вогонь - це сонячне «проміння – насіння», а вода- це “стихія-лоно” його проростання ,лан життя, при цьому пам’ятаючи, що золотий колір сонячного проміння має бути над «водою», інакше “вода” zalиватиме “вогонь” і життя) . Аналогом останніх двох символів є шестикутна “Зірка Велесса” в якій триєдина природа вогню і води на перетині дає зелений колір життя.

Важливою в світогляді українців є восьмикутна *зірка Покрови*, як символ завершеності, збереження, відродження і повторюваності життя в послідовності “вершин–триграм” (Книги Перемін) із сімома днями творіння і восьмим перебування в стані “спокою-сну”.

Космічність думки і свідомості українця відображена і в інших космічних

символах, в тому числі і в символі «він-вона», що символізує полярність, два крила Творця – Всевишнього в колообігу «Білобог – Чернобог - Білобог....», в колі Сварока – дванадцяти зоряних періодів по колу із послідовності чотирьох стихій: вогню, води, повітря і землі (одночасно це і символ вінка із дванадцяти «квіток – стихій» золотого, блакитного, білого і червоного кольорів, перевитих «стрічками-періодами» того ж кольору), а також в «Дідуху», в символі самопідтримки і самовідтворення життя в єдності і гармонії Всесвіту.

Окремою і надзвичайно важливою рисою – інваріантом, ознакою етносу є його мова. Якою мовою ми спілкуємося, такою мовою думаємо, такі й результати творчості думки. Мова не просто інструмент спілкування, це «програмний пакет» рішення задач призначених даному етносу. По будові мови, по її законах і структурах можна говорити про її призначення і можливості. Українська мова, що виросла з «санскриту» (який називають мовою богів, бо буквально в перекладі санскрит – це золото бога Ана), є одною з найдавніших, найуніверсальніших, довершених, найгармонійніших мов людського суспільства. Вона доповнює і завершує особливі риси-інваріанти українського етносу.

Усі розглянуті «інваріанти» українського етносу говорять про його «космічний статус», статус етноса - першопроходця, етноса творця, авангарду людства в пошуку і освоєнню нових шляхів і горизонтів людства. Український етнос не повинен копіювати інші; він має взявши на озброєння всі набутки людства, крокувати за обрії сьогодення, освоюючи нові і розширюючи старі території життєдіяльності, наближаючи людство до мети його існування.

За визначенням до етнічних ознак відносяться також світогляд і морально – етичний кодекс, що відображаються, перш за все, в міфології . Відстежуючи історичний шлях українського етносу, приходимо до відичного світогляду, з якого виросли всі світові релігії, але який, незважаючи на давність існування, найбільше відповідає сучасним уявленням людства про світобудову, закони і принципи існування та функціонування живого, розумного Всесвіту. Наші прабатьки поклонялись сонячному богу Ра, небесному богу з усіма світилами Ану, творцю сонячного світу кОлу (він же Іл, Ал, Ель), учителю людства Ору. Нині ми вклоняємося захиснику і провіднику людства Ісу(су), сповідуючи християнську ідеологію, але пам'ятаючи, що християнство виросло з індуїзму-буддизму; які, в свою чергу були побудовані на підвалинах відичного світогляду, і що воно є його спрощеним варіантом з акцентом на морально-етичний кодекс у взаємовідносинах між людьми та між людьми і Творцем нашого світу. І хоча християнство прийшло зза українських меж, тут воно поєдналось із елементами Відичного світогляду і в багатьох аспектах є його спадкоємцем і продовжувачем, хоча і в більш спрощеному, більш примітивному варіанті. Зважаючи на це, для міцності і стійкості етносу всі релігійні конфесії, що

існують в Україні, мають бути об'єднані в єдину сучасну Відичну віру на основі сучасного світогляду і світобачення на оточуючий нас Всесвіт.

Про морально – етичний кодекс наших прабатьків говорить Нестор – літописець: *наші батьки жили притримуючись заповідей індів*, що вийшли з території розташованої навколо Інда. За одною з версій це був рукав Дніпра, що відокремлювався за порогами і тік до нинішнього Азовського моря; за другою – іншою назвою Дніпра був Інд. Саме відичний світогляд «індів» ліг в основу «індуїзму», який принесли наші пращури до Індії і де він сформувався до сучасного світогляду.

Що стосується нинішнього морально–етичного кодексу українця, то він, зберігаючи норми і заповіді світочів людства, основною заповіддю після «Возлюби Господа Бога (Творця Всесвіту) як самого себе!», (маючи на увазі сам Всесвіт як частину самого Творця; бо Творець, створюючи Всесвіт, жертвує собою, стаючи самим Всесвітом, як насінина жертвує собою проростаючи деревом) повинен мати наступну заповідь: *«Живи так, щоб не лише не нашкодити живому розумному Всесвіту, а й зроби все можливе для його розбудови, життя і розквіту!»*.

Завершуючи розповідь про те «хто ми – українці?», приходимо до висновку, що *український етнос – це етнос першопроходець, який в багатьох відношеннях буде визначати поступ людства в космосі і в світі інформації, в просуванні його за обрії сучасних знань і уявлень про оточуючий нас Всесвіт!* А ми, українці як клітинки етносу, маємо зробити все можливе для його розквіту і виконання покладеної на нього космічної місії! Розглядаючи етнічне дерево українців і говорячи про його майбутнє, маємо також не забувати про важливі принципи будови і життєдіяльності яких завгодно складових Всесвіту: *час існування кожного об'єкту (чи системи) відповідає тривалості задач, для рішення яких він призначений*, і що цей час безпосередньо пов'язаний із джерелом його живлення та циклом колообігу в його функціонуванні.

Означенні принципи дозволяють отримати відповіді на питання як часу, так і джерела існування українського етносу.

Часто–густо можна почути думку, що історія України уже в минулому. Але ж ми першопрохідці і перед нами нині відкриваються неосяжні перспективи освоєння космосу і світу інформації, а з ними і нові задачі, і нові можливості. В той же час український етнос нині розширює свою територію життєдіяльності, добавляючи до сфери землеробства аспекти інформаційно-духовної творчості і освоєння космосу, багато в чому змінюючи «джерело» свого існування. Відповідно має змінитись і сам етнос, а тому нині спостерігаємо в Україні ситуацію фундаментальної, капітальної його перебудови, в якій, залишаючись етносом-першопрохідцем, він в значній мірі змінює джерело існування і територію життєдіяльності з відповідними змінами в світогляді і в морально – етичному кодексі згідно новій ніші в

середовищі життєдіяльності людства. Звичайно, що у відповідності з принципом «космічним задачам, космічні відрізки часу» перебудова етносу займе не рік, не два і, навіть, не одне покоління. Але при цьому, як і раніше, орієнтирами майбуття українського етносу залишаються:

- першопрохідництво, авангардна роль в поступі людства;
- творчість і винахідливість;
- універсальність і пристосованість, готовність до змін;
- наполегливість і терплячість на шляху рішення етнічних задач;
- вчительство і генерація нових ідей, технологій в пошуку і розширенні території життєдіяльності людства (в кроках за обрій сучасного світобачення і світосприйняття).

Український етнос чекають космічні задачі і космічне майбутнє! І запорукою, орієнтиром осяйного шляху нашого етносу в майбуття є і залишається «Триглав-Трисил», космічний символ Творців світів, як і українська мова, що вийшло з «санскриту – сенсарі», з мови богів і яка є одною з найгармонійніших і найдосконаліших мов, перш за все для рішення космічних задач етносу. Тим паче, що на санскриті ук-Ра-(в) ін-ець, це інструмент (р-ук-а, л-ук і т.п.) дії Сонячного Творця Ра!, а ми з вами діти Землі і Сонця!

ПЕРЕДБАЧЕННЯ (один з можливих варіантів еволюції людства)

Майбутнє України в значній мірі визначається минулим. Починаючи з часів Трипілья, наша Батьківщина знаходиться на перехресті еволюції людської цивілізації. У тих, хто знає історію, складається враження немов би якась неземна сила виштовхує різні народи на цю священну територію. Сторіччя за сторіччям, без перерви і затишшя, накочуються на Україну завойовники. При цьому складається враження, що кінцевою метою подібних навал є саме Україна, бо, сягнувши її меж, хвиля затухає і зникає, залишивши після себе спустошену територію, як це було під час навал обрів і татаро-монгол. А з іншого боку Україна ніколи не була народом-завойовником. Якщо і траплялились військові походи, то з метою відновлення втрачених земель. Мабуть далі всіх ходив Святослав, аж в пониззя Волги і на Кавказ, і то не з метою загарбати, а зруйнувати іудейську Хазарію, що окупувала Київ в VIII-IX сторіччях і якій Русь мала платити данину. І це при тому, що історично український етнос, як і значна частина суперслов'янського етносу, народився і зміцнів в басейнах рік, що впадають у Чорне море. Нині майже вся територія по басейнах Кубані, Дону, Дунаю, як і по частині Дніпра, втрачена не лише українцями, а й слов'янами взагалі (мається на увазі, що мешканці по Дону і Кубані стали додатком тюрсько-російського конгломерату, а Дунай взагалі став помешканням інших етносів). За останні дві тисячі років, за час впливу на

земне життя сузір'я Риб і господаря його «дому» Сатурна, майже все, що відбувалось на нашій території, спрямовувалось якщо не на знищення українського етносу, то хоча б на те, щоб зупинити, загальмувати його поступ у майбутнє.

Примітка. Коли говоримо про «дім Сатурна», то маємо на увазі не всі світи цієї планети, а ті, що пов'язані нині з Місяцем і спільним з ним впливом на людство і біосферу Землі в цілому з метою її трансформації під запити життя і розуму цих світів.

На кінець першого тисячоліття стратегія географічного захоплення Раїни починає змінюватись. Не обов'язково захоплювати територію і нищити населення ззовні. Набагато краща, хоча і більш тривала в часі, стратегія дифузії через кордони з тим, щоб під «маскою» мешканців, користуючись мораллю і етикою етносу, повести „табун” в бажаному напрямку, переформувати його, зробити своїм придатком. А якщо щось не получається, то виїсти тіло етносу зсередини, або ж знищити його взагалі. Саме таку стратегію взяла на себе «програмно-модифікована» частина нашої рідні «юде», що відійшла від патронату Сонця і Урана під патронат Сатурна». Під одягом віри Православної-Христової вона спочатку спотворила вчення пророка Юпітера Христа (через равина Савла, що став апостолом Павлом), а потім перейшла до тотального духовного поневолення слов'ян. Спочатку, через хазарський каганат, потім діяннями князя Володимира, онука равина Малка, силою, вогнем і мечем, охрестили Русь. А коли і релігія не дала до кінця бажаних результатів, справа пішла на винищення мешканців Раїни. І в цій справі неабияку допомогу їм надає Тартарія (Орда) – Росія, морально-ідеологічна спадкоємниця Хазарії. За три століття ординського поневолення Русі-України (XVII – XIX сторіччя) було зроблено все, щоб навіть згадки не залишилось про український етнос. Та ще більших втрат Україна зазнала в XX-му сторіччі, коли «Сатурну» «надоїло» очікувати бажаного, а його час господарювання в році Сварока почав добігати кінця. XX сторіччя – це сторіччя тотального нищення всього українського і самих українців: від мови і міфу етносу до фізичного; не гребуючи при цьому ніякими засобами і, перш за все, шляхом руйнації і підміни моралі і етики розтлінням і заміною людських цінностей і орієнтирів життя на тваринні заповнюючи простір життєдіяльності українців інформаційно-духовним брудом, а також пропагуванням вживання наркотиків (і, перш за все, алкоголю і тютюну)! І все це з одною метою: звільнити територію України від українців.

Згадаймо вислів І. Франка («За благо України» №3, 1899 р.): Коли я дивлюся на демократів (інтернаціоналістів), соціалістів, комуністів, лібералів – за кожною з цих партій (лож, мафій, організацій – авт.) я бачу хитрий писок жида. (Прошу читача не ототожнювати всіх євреїв із сіоністською ідеологією вибраності жидівської верхівки їх богом-мамоною для всесвітнього панування і експлуатації гоїв).

Можна задати логічне питання: навіщо? кому це потрібно? Перш ніж відповісти на це питання, необхідно попередити читача (чи слухача) про те, що далі мова піде про ще більш незвичні і незрозумілі для більшості речі.

Пам'ятаєте вислів: «війні на Землі передують війна на Небесах!»? Уявлення людства про власну самотність із бажанням знайти собі подібних (біологічні форми життя) далекі від реальності. В дійсності кожне небесне тіло по своїй суті є «багатоквартирним» будинком, в якому «квартири» - це шари простору-часу з різними структурами, законами будови і життя, з різним призначенням, із багаторівневими складовими розуму і духу. На відміну від досить молодого людського розуму, в Сонячній системі багато вищих, за рівнем інтелектуальних досягнень, світів розуму і духу (а їх мешканці сприймаються людством як божества).

Зрозуміло, що в межах спільного дому інтереси по забезпеченню і розбудові територій життєдіяльності не можуть не перетинатись. В одній і тій же багатодітній сім'ї кожна дитина бореться за власну ТЖД і всілякими засобами намагається її розширити. Для забезпечення взаємоузгодженого життя в космосі, як і в якій завгодно людській спільноті, узгоджуються і діють свого роду юридичні закони (на зразок дипломатичних взаємовідносин). В незалежності від кількості населених світів тої чи іншої планети, кожна з них має на Землі по 2 представництва. Так Україна межує з двома світами-„квартирами”-посольствами: від Урану (Приазов'я) і від Сонця (в межах від Комсомольська на Полтавщині до Запоріжжя). На відміну від планетарних представництв, Сонячне посольство (точніше адміністрація) в нашому шарі простору-часу одно. Цим пояснюється цікавий феномен. Якщо описати коло радіусом відстані від порогів до Ієрусалима (Рус-салима) з центром на Порогах, то на цьому колі знаходяться більшість святих місць планети: Соловецькі острови, Аркаїм, Тегеран, Багдад, Ієрусалим, Олександрія, Рим, Мілан та інші. Даний феномен говорить про те, що епіцентром еволюції планетарного розуму в нашому просторі-часі (в нашій квартирі) є Сонячне представництво і той, хто володіє цим районом, може, в якійсь мірі, впливати на еволюцію людства і планети. Слід зауважити, що місце перебування представництв може тимчасово змінюватись. Близько 12000 років тому, до зміни положення земної кори відносно полюсів, Сонячне представництво знаходилося в районі нинішньої Палестини, де на той час знаходилась територія нинішньої України (після зміщення земної кори територія України змістилась в північно-західному напрямку). Тож ті, хто мав доступ до даної інформації, передбачували, що в III-IV тисячоліттях сонячне представництво буде в «домі» Урану. А тому ідеологи равінізму озвучили версію приходу їх месії на місце нового Ієрусалиму, що постане на північ від старого на відстані 1800 стадій на берегах Дніпра. Зрозуміло, що не слід ніколи плутати росіян з імперською ідеологією Москви, а порядних євреїв з ідеологією сіонізму. І тим не менше, це ті обставини, які багато в чому можуть пояснити як сьогодення, так і майбутнє, України. Стратегія тотального внутрішнього знищення Українства на користь майбутнього Ізраїлю на території України, подалі від арабів-мусульман, не входячи в конфлікт із духовно здоровими етносами, нині на озброєнні вищого ешалону єврейства. В Україні нині спостерігається уже четверта спроба утворення новітнього Ізраїлю. Захопивши всі фінансово-економічні важелі в країні за допомогою друку нічого не вартих доларів, а

через них владні щаблі і засоби масової інформації, вони руйнують не лише етнос України, а й нівечать його життєдальні сили. І це буде продовжуватись до середини ХХІ століття. До того часу, поки на планеті не відбудеться ряд кардинальних змін. На кінець 20-х років за обсягом вагового промислового продукту Китай обійде США. Тоді ж Китай, Індія, Бразилія, Європа і Росія домовляться про перехід на інтернаціональну валюту не підконтрольну євреям (як нині підконтрольний долар, який можна друкувати скільки заманеться і який незабезпечений відповідним матеріальним ресурсом). З падінням долара почнеться фінансово-ресурсний перерозподіл планети. До 2026-2027 року буде ініційований розпад останньої фізичної «імперії», з найбільшими, ще не розграбованими ресурсами, Росії. Вир розпаду буде в деякій мірі затягнута і Україна, яка, починаючи з 2014 року поступово почне «виповзати» не лише з економічної, але передусім з морально-духовної ями, в яку її загнали ті, хто завжди мріяв зробити цю Ра-їну своїм «придатком». Практично вся Сибір стане протекторатом Китаю, а європейські «уламки» Росії разом з Україною і Білоруссю ввійдуть в об'єднану Європу від Ла-Маншу до Уралу (приблизно це відбудеться близько 2033 року). Та до цього часу відбудеться ще одна кардинальна подія, що суттєво вплине на подальшу історію України. З прийняттям закону про вільний продаж землі, вона майже повністю опиниться в руках великих земельних латифундистів, в основному банків (що майже всі в Україні належать євреям). Земля не є мертвим товаром, вона має приносити прибутки, а оскільки село в Україні практично вимерло, то в Україну до 50 років буде завезено близько 20 мільйонів вихідців із Азії. Саме п'ятдесяті роки стануть критичними для існування України взагалі. Ситуація і надалі мала б складатись в напрямку ліквідації українського етносу, якби ще не одна важлива подія, що відбулась на початку 90 років минулого сторіччя, коли на Слобожанщині народилась дівчина, яка на початку п'ятдесятих років (2041-2045 рр.) стане не лише духовним лідером України, а й усієї об'єднаної Європи*. Починаючи з 2041 року почне відроджуватись самоусвідомлення українців українцями** усвідомлення власної місії в еволюції людства і планети. Зміцниться сім'я, почнуть народжуватись діти і до кінця століття населення України сягне 50 мільйонів чоловік. Одночасно спостерігатиметься відтік іноземців і до кінця століття їх залишиться близько 10 мільйонів, а до кінця наступного – близько двох. Причин для цього буде дві: перша – невідповідальність геофізичних умов і, по-друге, усвідомлення корінним етносом важливості захисту власної території життєдіяльності. Одночасно зміняться пріоритети і цінності буття людини: на зміну тваринним, фізіологічним цінностям прийдуть духовно-інтелектуальні, що призведе до зростання інтелектуального рівня українців майже на 60% порівняно з загальнопланетарним (нині він упав до 0,9 від середньо- планетарного). Якщо нині інтелектуальний внесок українців у світову скарбницю складає близько 0,2%, то до кінця сторіччя він збільшиться до 1%. Найбільшим скарбом українців стануть не «чорноземи», а духовність, інтелект, творчість. Все це створить умови для розбудови і розростання нової енергоінформаційної сутності – аватора, місцем народження якого визначена Україна. Прихід

аватора ініційований Сонцем*** і викличе відчутні зміни в духовному стані людства. До кінця XXI сторіччя почне згасати егрегор суперхристиянської церкви, у XXII сторіччі – буддійського. Найдовше протримається найбільш консервативна релігія – мусульманство, ще близько двох століть. Але перші паростки оновленої Відичної віри XXI століття зміцніють у XXII і на повну силу розквітнуть у XXIII столітті, коли Відична віра, що вийде з України, заповнить майже всю духовну сферу людства***

**** Згадаймо пророцтво Парацельса: Через 500 років після моєї смерті (1541 рік) на берегах Борисфена (Дніпра) постане Великий Хрест Всевишнього і засяє всьому людству!

*** Прихід аватора – це подія космічного масштабу, тому готується і втілюється вона протягом тривалого періоду часу (хоча людьми сприймається як звичайна дата народження).

** Якщо нині із 46 мільйонів українців українцями вважають себе близько 30-ти, то наприкінці п'ятидесятих (і далі) українцями себе відчуватимуть і усвідомлюватимуть майже 100 % (мається на увазі корінних мешканців).

* Зважаючи на те, що Земля має 5 матеріальностей, а ця дівчина 6 (6 тіл, як свого часу Шевченко), і що вона є аспектом богині води і життя Дани (Тани), то її прихід, швидше за все, ініційований Нептуном.

графік

Чисельність населення України до 2400 року сягне 100 мільйонів чоловік. Набуде популярності і українська мова, якою на той час говоритиме близько 160 мільйонів чоловік (в основному в басейнах рік, що впадають в Чорне море). В подальшому буття українців мало відрізнятиметься від загальнолюдських і буде пов'язане з аспектами і проблемами виходу в межі Сонячної системи, а потім і за її границі. Що стосується української мови, то фонетично вона майже не буде застосовуватись з XXV сторіччя, з часу початку користування ефектом телепатії (підсиленого технічно, на зразок сучасного мобільного зв'язку), але мова залишиться як технологія мислення.

Відносно інших, важливих питань для майбутнього України, то найбільш вірогідним сценарієм очікуваних подій буде наступний:

Євреї збережуть домінантний статус в Україні до 2040 року, після чого їх діяльність, як міжнародної (не етнічної) мафіозної організації, побудованій на релігійній основі вибраності, в Україні буде заборонена (перш за все завдяки зусиллям вихідців із Азії). В подальшому ідея «єврейства» поступово буде згасати, а єврейський міф розчиниться в часі.

Завдяки руху континентів Сибір по інерції ще деякий час рухатиметься до північного полюса, але потім почне рух в зворотньому напрямку до свого попереднього стійкого стану. З теоретичної механіки відомо, що у випадку дії на гіроскоп зовнішнього моменту, вісь гіроскопа буде «мандрувати» в напрямку нейтралізації дії цього моменту, «намагаючись» суміститись з віссю зовнішнього моменту. Зовнішнім моментом для Землі є взаємодія магнітного поля Сонця через магнітне поле Землі, в результаті цієї дії ми бачимо «мандруючі» магнітні полюси. І якщо нинішні положення полюсів фізичних

(географічних) не співпадає з положенням магнітних – це говорить про те, що буде спостерігатись переміщення в бік осі зовнішнього моменту (магнітного полюса), що призведе до зростання температури на території України. Допомогатиме цьому процесу інший, пов'язаний із поверненням положення земної кори до стану, в якому вона перебувала 12000 років тому, до планетарної катастрофи, під час якої земна поверхня повернулася від полюса в бік Канади. Як результат, спочатку Україна переміститься в субтропічну зону, з наступним рухом в бік полюса (завдяки циркуляції літосфери нині континенти пливуть на північ). Клімат буде також змінюватись через коливання випромінення Сонця ($\pm 8\%$) під час його руху через воднево-пилові космічні хмари. Чим вони густіші – тим більша енергія, що випромінюється Сонцем. В цілому, під впливом цілеспрямованої діяльності людства, умови помешкання в Україні покращуватимуться до 2400 року, після чого природні чинники візьмуть своє і умови почнуть погіршуватись, що призведе до міграції населення і зменшення числа українців. Нині середня температура Землі підвищується, що призводить до необхідності скидання тепла в космос. Тепло переноситься інфрачервоним випроміненням і його кількість пропорційна температурі в четвертому ступені (T^4). При цьому оптимальним процесом при звичайних температурах є дифузія (енергія передається від атома до атома), але коли цей механізм «не встигає» передати енергію, включається механізм перемішування атмосфери (турбулентності, щось на зразок перемішування гарячої води в склянці, щоб вона швидше охолола). Тож найближчим часом слід очікувати подальшого зростання турбулентності атмосфери і катастрофічних природних явищ.

Територіально Україна теж дещо зміниться. Крим, в якому чисельність татар стане домінуючою, практично стане самостійним і відійде в мусульманський конгломерат. Однак, при демократичній зміні кордонів (в XXII – XXIV сторіччя вони будуть швидше етнічними, ніж географічними) до складу України можуть повернутись території Дону і Кубані, що на той час входитимуть в склад смостійного «уламка» нинішньої Росії під умовною назвою «Новоросія, а також Українська частина Подністров'я.

Що стосується економіки країни, то на початку п'ятидесятих років вона стане на 62% плановою (число золотого перетину), а на початку шестидесятих в Україні буде створено базовий, стійкий по відношенню до планетарної економіки, особливо в протирічних та надзвичайних ситуаціях, контур життєдіяльності. Фінансова система, як і засоби масової інформації, теж на 62% буде державною. Окрім того, всі засоби масової інформації контролюватимуться духовно-інтелектуальним парламентом, що буде обиратись в Україні з кінця тридцятих років і до складу якого входитиме 12 чоловіків і 12 жінок з головуванням по двоє (чоловік і жінка) помісячно, та з оновленням складу кожного року на третину.

В контурі праці Україна буде займати (з другої половини XXI сторіччя) чільне місце в космічних технологіях та в деяких аспектах інформаційної складової природи, а також стане лідером у відпрацюванні духовних

технологій майбутнього і, перш за все, в пісні і музиці. Крім того Україна поверне собі чільне місце в розробці нових освітніх технологій.

Великі зрушення чекають українців у питанні використання рідної мови. Все більше українців розумітимуть, що ефективність їх творчості і життя в цілому залежить, і, суттєво, від використання саме тієї мови, яка склалась на даній території за час життєдіяльності сотень поколінь. Тож на кінець століття українською мовою буде користуватись майже 100% населення, а найбільше нею говоритиме в XXIV сторіччі – близько 160 мільйонів чоловіків. В кінці XXVI столітті всі мови перейдуть із активної форми в пасивну, коли людство оволодіє технологіями телепатії.

Що стосується планетарного людства взагалі, то найбільш знаковими подіями найближчого майбутнього можуть стати наступні. За передбаченням багатьох ясновидців в кінці шестидесятих та на початку семидесятих років нинішнього сторіччя на Землю очікує планетарна катастрофа, що суттєво змінить не лише облік континентів, а й межі багатьох країн. Та до того, вриблизно в тридцятих-сорокових роках, світова громада відмовиться від долара (як інструменту грабунку всього світу Сполученими Штатами і інтернаціонально-сіоністською мафією, що називає себе євреями). Одночасно, за спільної згоди найбільших країн світу буде введена інтернаціональна валюта, пов'язана не лише з продуктом створеного людиною, а й з ресурсами, якими володіють ці країни (Зуваження: обирається і грабується людство не лише тими, хто друкує і контролює гроші, а й тими, хто контролює останні найвищі ланки «контуру праці» в світовому виробництві матеріальних, духовних і інформаційних «благ», а тому відмова від «долара» - це не відмова від паразитичних технологій на тілі планетарного людства. XXI сторіччя буде сторіччям жорстокої видимої і невидимої війни між народами за ресурси, в тому числі, за продукти харчування та за чисту воду. Найважливішим ресурсом уже в найближчому майбутньому стануть продукти харчування і, в цьому відношенні, Україна має неабиякий потенціал для свого розвитку. Питання лише в тому, хто скористається цим ресурсом .

Взагалі XXI сторіччя можна буде назвати сторіччям боротьби з брудом (матеріальним, інформаційним і духовним). Зважаючи на всі аспекти перетворення фізичного помешкання людства в «глобальний смітник і помийну яму», теж відноситься і до інформаційних потоків (їх маємо чистити, як і забруднену воду чи повітря), і до духовного життя, до бруду набагато шкідливішого і страшнішого за фізичний (хімічний, біологічний, генетичний і т. д.). При цьому необхідно мати на увазі, що як економічний, так і екологічний аспекти є лише черговим іспитом «людства», від якого, як і від багатьох попередніх, залежатиме майбутнє «навчання» і, взагалі, майбутнє людства.

Боротьба за ресурси і лідерство надасть перевагу країнам, що мають найбільші не лише природні ресурси, а й людські. До таких країн, в першу чергу, відносяться Китай і Індія, протистояти яким в XXI сторіччі не зможе жодна країна, окрім об'єднаної в єдину організовану спільноту Європи (свого роду імперію зразка третього тисячоліття).

Завдячуючи стандартно організованому ієрогліфічному мисленню (і свідомості) китайці на даний момент є найвагомим аргументом у розгортанні і розвитку суспільних процесів планетарного характеру. Висока пристосовуваність до яких завгодно несприятливих умов призвела до такої ж високої конкурентоздатності при ще одній важливій рисі – колективній самоорганізації (гуртом і «батька» легко бити). Завдячуючи ієрогліфічності мислення, формалізованості і стійкості, що є необхідною умовою стабільного збереження і розвитку того, що є, уже до середини століття жовта раса стане домінантною в розвитку планетарного суспільства (можна сказати так: якщо біла раса – це Брама, то жовта – це Вішну.) В цьому сила і безсилля китайців. Вони підхоплюють і доводять до вищого гатунку те, що є, але разом із позитивним вони візьмуть і те, що нині руйнує білу расу: фізіологічну культуру (точніше антикультуру), що веде до розпаду і самовиродження. Та до того Китай перетворить у свої протекторати Сибір і, в деякій мірі, Сполучені Штати. Сибір як майже ще не розграбовану ресурсну складову, а Сполучені Штати – як фінансово-інформаційного спрута планети. Причиною останньої події буде те, що «паразитуючи» над людством і «грабуючи» його, Сполучені Штати перестали «думати» і «працювати». Розум США скуповують з усього світу і, крім того, за допомогою долара можна «забрати – вкрати» все те, що створили інші. Та з падінням долара грабувати світ стане нічим. У найближчі три десятиліття основною організуючою і працюючою діаспорою на американському «вокзалі – ярмарку» стануть китайці, які спочатку візьмуть під свій контроль інформаційні потоки, а за тим і фінансові. Але, перейнявши західну культуру, Китай сам собі винесе «вирок». Тож уже до кінця сторіччя авангардом розвитку планетарного суспільства стане Індія.

Основою свідомості і культури індусів є «індуїзм» і його потужна модифікація «буддизм». На відміну від світогляду іудаїзму і спотвореного ним християнства (мається на увазі центральний пункт-наказ Ягве іудеям: контролювати фінансові потоки і жити на відсотки, не працюючи, а паразитуючи; ставлячи на покуті не боже, а людське; ще точніше фізіологічні задоволення через центральне місце в свідомості не божого, а людського), в свідомості індусів домінує світле, боже відношення до інших рас і народів, до живого розумного Всесвіту. Саме індуси стануть основною рухаючою силою світогляду третього тисячоліття – Відичного, з якого свого часу вийшли індуктизм і буддизм. А оскільки Відичний світогляд зародився в трипільські часи на території України, то уже до кінця цього століття виникне потужна духовна спорідненість між Індією і Україною, між Індією і Об'єднаною Єнєєю – Європою, частиною якої буде Україна. Саме в Україні новий потужний імпульс отримає Відичний світогляд і, завдяки легкому і природньому його сприйняттю індусами, він заволодіє їх свідомістю, а за тим і європейською. На кінець ХХІ сторіччя в Україні, а опісля і в Європі, почнеться трансформація християнства в Відичну віру, а вже в ХХІІ сторіччі вона стане органічною складовою не лише свідомості індусів, а й більшої частини людства., як найбільш відповідаючою сучасним уявленням про світобудову. Через сторіччя, слідом за християнством, відійде в минуле буддизм, а ще через

сторіччя найбільш консервативний світогляд – мусульманство. В XXIII сторіччі основним світоглядом планетарного людства стане Відичний.

Почувши дане передбачення, багато хто (особливо майже сто відсотків людей віруючих), відшукуючи аргументи «проти», нізащо не погодиться з таким поглядом. Та ті, хто дивиться в світ відкритим «незацементованим» поглядом, уже зараз бачать, як на могутніх деревах сучасних релігій з'являються не стільки молоді живі паростки, скільки засихаючі гілки, а на самих деревах виникає все більше хворобливих наростів і утворень, як ознаки кінця, що наближається.

Тож до кінця цього сторіччя роль лідерства розвитку планетарного суспільства поступово перейде до індусів. Цьому сприятиме і те, що на відміну від китайців, які використовують надбання інших народів. Індія уже нині націлена в майбутнє, прийнявши в якості пріоритетних напрямків розвитку освоєння світу інформації, де особлива увага приділяється математичним технологіям і інформаційно-кібернетичним. Зважаючи на те, що третє тисячоліття – це тисячоліття освоєння світу Праві, світу законів будови і життєдіяльності світів Яві – інформаційної складової існування Всесвіту, майбутнє за тими, хто першим вирушить за ще неосвоєні обрії людського буття.

З XXIII сторіччя на планеті запанує «золотий вік», що продовжиться ймовірно два – три століття. Зрозуміло, що це не буде «рай», і що все колись закінчується (за літом настає осінь, а потім і зима). Згадаймо одну із основних особливостей нашої домівки – нашого світу: його обмеженість і, відповідно, обмеженість ресурсну (матеріальну, енергетичну, інформаційну). Як наслідок, не лише на планеті Земля, а в усіх світах точиться безперервна конкурентна боротьба за «простір і перспективи» життєдіяльності. Нерідко надзвичайно стійка система, з точки зору зовнішнього спостерігача, «несподівано» руйнується, або навпаки: здавалось би уже приречена система виявляє «чудеса» стійкості і міцності. За цим явищем стоїть один із важливих принципів будови всесвіту – принцип Короленко-Кюрі, за яким стійкість системи залежить не лише від міцності взаємозв'язків між її елементами і надійності самих елементів, але й від зовнішніх сил і потоків, від впливу середовища, в якому система (об'єкт) знаходиться під впливом або конкурентно-побудованих, або більш життєздатних систем.

Всесвіт побудований за полярним принципом, тож «покращення» в одному місці викликає еквівалентне «погіршення» в іншому. Зміцнення «добра» в одному аспекті викликає такі ж зміни в аспекті «зла». Для підтримки рівноваги з людством, що розвивається, зростають міць і можливості розвитку антилюдства одного із «паралельних» світів*. Розвиток того чи іншого світу відбувається у відповідності до мети і можливостей його «архітектора», та від місця (джерела живлення) його в «космоценозі». Антилюдство побудоване на вживанні «продуктів» діяльності людства. Надійність такого джерела залежить від можливості впливу на діяльність людства і контролю над ним (принцип зворотнього зв'язку). Про це «потурбувався» творець світу антилюдства, прискоривши його розвиток в аспекті набуття найшвидшого

контролю над людством**. На разі антилюдство має більші досягнення в галузі «переходів» між світами і у вивченні особливостей будови нашого світу, в тому числі біосфери і людства. Безпосередньо (особисто) мешканці цього світу «ігви» не можуть контролювати людство, а лише через «посередників» (і не лише вони), бо вони є «елементами» іншого світу***. Тож «посередник», що має використовуватись, повинен бути життєздатним у нашому світі. Іншими словами посередником має бути «ігва» «одягнута» в людське тіло. Інтенсивні експерименти на планеті ведуться уже тривалий час, деякі з них можна назвати досить успішними. Одним із «успішних» прикладів може бути «Саї-баба», пророк і «чудотворець» із Індії (необхідно звернути увагу на те, що «для успішної ловлі риби її треба прикормити», а вже потім в наживку вставляти крючка). Із трьох рас – різновидів людей (в генетичному аспекті) кращим матеріалом для втілення ігв є чорна раса (потім жовта), а тому, швидше за все, «посередники» нагадуватимуть темношкірих жителів Африки. За сценарієм творця антилюдства ігви в нашому світі стануть життєздатними з XXIII століття, а до XXVI приберуть до рук усі найважливіші життєві центри людства. На той час їх кількість складатиме кілька мільйонів, а їх діяльність призведе до руйнації інтелектуально-духовного аспекту розвитку людства (дай людині все, чого їй «заманеться» і вона дуже швидко перетвориться в «мавпу», що живе лише за інстинктами тіла). Планетарна криза охопить все людство і після «золотого віку» наступить пора його руйнації, що закінчиться пошуком «винних». В пошуках ігв і їх знищення загинуть мільйони ні в чому невинних людей. Кількість жертв вимірюватиметься десятками мільйонів і це буде «найкривавішим» періодом в історії людства.⁴

Та до часу описаних вище подій кардинальні зміни відбудуться в аспекті досягнення рівноваги між чисельністю людства і можливостями біосфери. Максимальної кількості людство сягне до кінця XXI століття та напочатку XXII-го, коли його чисельність складе близько $8 \cdot 10^9$ чоловік. Та, завдячуючи так званій «євро-американській культурі» (не бажанню мати сім'ю і дітей, що заважають жити заради задоволення), уже в XXIII сторіччі чисельність людства впаде до п'яти мільярдів, а в XXIV-му – до трьох. В XXV сторіччі чисельність людства скоротиться до 600 мільйонів, а в XXVI - до трьохсот, після чого наступить відносна стабільність. Після позбавлення залежності від ігв чисельність людства навіть дещо зросте: у XXVIII-му столітті до 500 мільйонів.

*⁴ Криза нашестя псевдоігв завершиться новим об'єднанням людства в єдине ціле в XXVIII сторіччі.

*** Деталь від трактора не використаєш в якості елемента будови троянди.

** Маємо пам'ятати, що прискорюючи одне – відмовляємось від іншого (як балерина заради грації від звичайної їжі і її кількості)

*В книзі Даніїла Андрєєва «Роза мира» цей світ поданий як світ дияволо-людства – ігв (за описом дуже схожих на один із різновидів «інопланетян»).

Наступною критичною точкою для людства буде кінець третього тисячоліття, коли буде «добудована» і почне «світити» нова зірка – Юпітер*. І хоча до того часу людство почне «заселяти» Сонячну систему (мається на увазі позаземний простір від орбіти Землі до поясу астероїдів, починаючи з кінця XXIV сторіччя), та з кінця третього тисячоліття міграція людства стане масовою, бо на той час найбільш придатними для життя будуть супутники Сатурна і Урана.

На кінець четвертого тисячоліття чисельність людства становитиме близько ста мільйонів чоловік, на кінець десятого – близько п'ятнадцяти, а на кінець дванадцятого всього кілька десятків тисяч. Людство нагадуватиме рослину, що дала «насіння» і «засохла», підготувавши «зодчих» нових світів.

Зрозуміло, що людство дванадцятого тисячоліття мало нагадуватиме нинішнє (як насінина рослину, на якій визріла). Намірам Творця антисвіту протистоять діяння Творця нашого. Для зменшення впливу і наслідків діяльності «ігв» нині робиться відповідний зворотній хід (як в шаховій партії). На арену життєдіяльності людства виходять представники наступної, шостої «раси» - індіго, діти з деякими обмеженими можливостями по відношенню до однолітків, але більш міцно «прив'язаних» до планетарного Логоса (більш розвинута «інтуїція», що дасть можливість швидше впроваджувати необхідні «імунні» технології зверху). В XXVI сторіччі чисельність «індіго» зрівняється з чисельністю «ігв», що дасть можливість подолати наміри і дії світу антилюдства. В подальшому чисельність «індіго» буде зростати і, приблизно, з шостого тисячоліття все людство складатиметься із представників VI раси.*

Можливості людства VI раси відповідатимуть потужності енергоінформаційних потоків, на яких будуватиметься його діяльність. До кінця XXIV сторіччя людство «під'єднається» до потоку, що живить Землю (утворить на ньому свій контур, своє «колесо» життєдіяльності), а з кінця третього тисячоліття – до контуру, що живить Сонце і сонячну систему. Починаючи з 10-го тисячоліття людство отримає знання і можливості, необхідні для розбудови «житла» наступних людств – нових зоряних систем: де з дванадцятого тисячоліття людство залише Сонячну систему (залишаться лише ті, хто плануватиме і підтримуватиме життєдіяльність світів (разом з їх представниками і будівничими) Землі.

** Мається на увазі, що «індіго» наступних тисячоліть це і «люди», і вже ні.

*Уже нині астрономи відмічають суттєву зміну параметрів Юпітера, світимість якого зросла майже вдвічі, а магнітодиск до 2,5 мільйонів кілометрів. Появу другого сонця пророкували махатми Індії, які стверджували, що шоста раса побаче два Сонця на небі.

БОГИ і ПЮДИ

Душа

Що є душа? Це те, що робить людину живою. Те, в чому поєднані наші думки і почуття. В душі народжується Любов і через неї ми пов'язані з Всевишнім. В книзі Велеса сказано: "і ми на Землі як іскра. Як іскра господня, як промінь світла, промінь Господа – монада. Майя народжує матеріальний Всесвіт по велінню Всевишнього. Майя робить Всесвіт живим, вселяючи в матеріальні тіла душі, іскри Божі. І через іскру Божу Бог завжди присутній в серці людини... І ми відали як пити Сур'ю (Світло), і йшли до січі, і там отримали напій інший, створений Богами. І він буде нам як Жива Вода в час великої тризни... Піде від нас іскра, і загинемо в пільмі"... Все проходить у цьому світі. Явь – матеріальний світ - пронизана смертю. Все матеріальне смертне, як і наше тіло, як і весь Всесвіт. І лише душа безсмертна. В "Книзі Велеса" читаємо: "і так проголосили ми славу Богам, які є Батьки наші, а ми Сини їх. І будемо достойними їх чистотою тіла і душ наших, які ніколи не помруть. І не вмирають Вони в час смерті наших тіл. Мати Сва сяє в Хмарах, як сонце, і сповіщає перемоги і загибель, але ми цього не боїмось, бо маємо життя вічне і ми повинні турбуватись про вічне, тому що земне проти нього – ніщо...".

Якщо Дух створюється Всевишнім, еманує з Нього, то Матеріальності з Світу Праматері створюються монадами. Дух у своєму первісному стані, не поміщений ні в які покрови, представляє собою субстанцію, яку в порядку першого наближення можна порівняти з найтоншою енергією. Духовні лише Всевишній і монади – промені, незлічена сукупність богонароджених і богостворених вищих Я, неподільних духовних одиниць, що відрізняються між собою ступенем вродженої масштабності задач у Всесвіті, різноманіттям створюваних матеріальних покровів і шляхів свого буття. Монада, що високо піднялась, може бути в багатьох точках Всесвіту одночасно, але вона не повсюдна. Дух же Божий (Предвічне Дерево Життя) воістину повсюдний. Він перебуває скрізь, без нього не може існувати нічого, навіть те, що ми вважаємо "мертвою" фізичною матерією. І якби Дух Божий покинув її, вона перестала б бути, існувати для нас, вона б повернулась в стан Праматері.

Продовженням Всевишнього в нас є монада, іскра Божя. Монада створює ті перші матеріальні покрови, які називаємо душею. Наступні людські покрови утворюються Землею і Сонцем (їх монадами).

Сім творінь Всевишнього

На шляху Творення Всесвіту Яві Бог-Син за законами Праві в перший день створює Абсолютний Розум – закони Світу Яві і праобрази всього, що має бути у Світі Яві, а також визначає як і через які стадії вони повинні здійснюватись в еволюційній послідовності. Абсолютний Розум – це Закони і принципи побудови, народження, розвитку і еволюції Світу Явленого: це першоструктури, що відтворюються безмежне число разів, заповнюючи і формуючи Світ Яві; це Зерна Посіву, Єства, Пламена, Початки, Будівники, Числа, Форми і Неформи, Сили і Сутності.

Коли Розум готовий, Пітьма (Світ Наві) випромінює Світло і Світло кидає Промінь; і тоді Зародок згущується в Світову Кулю – Кулю в пустоті, що не належить їй. Спочатку Світ Матерії не має ніяких властивостей і ніяких структур, не має ніяких субстанцій – є лише праматерія. Як аспект Всевишнього – вона вічна. Це неувима "субстанція" (бо не маємо відповідного слова, щоб визначити цей стан), безречовинне (безатомне), аморфне "щось". Енергія Бога-Сина (Фохат) – енергоінформаційний потік рухом непередставимої швидкості створює Сваргу – спіральний вихор життя і через нього первісні атоми найтонкішого стану Матерії, а потім, послідовно, ще шість ступенів ускладненої тонкої матерії, з яких людським почуттям доступний лише сьомий, найгрубіший рівень. Матерія, що утворює Світ Яві – є еманация (промені) Сина Бога, а сили і енергія – струм Його життя. Не існує мертвої матерії; все, що існує, живе. Не існує духу без матерії і не має матерії без духу. Матерія є форма, дух є життя, і не існує життя поза формою.

Триєдиний Бог-Син опускається в Лоно Праматері (в Космічні води), і тоді Всесвітній Розум пробуджується і перетворюється в Спіральний Вихор (Сваргу), що рухає Всесвіт. Матерія стає живою. Життя передує формі і переживає останній атом при згасанні Всесвіту. Бог-Син пряде живу тканину, верхній край якої прикріплений до Духу (світла Світу Наві), а нижній до тіньового краю, до Предвічної Матері. І тканина ця є Всесвіт витканий з двох світів, двох сутностей воєдино злитих за законами Праві. Тканина розростається, коли подих Вогню над нею, скорочується і розпадається, коли Подих Праматері торкається її. Тоді Сини роз'єднуються і розсипаються, розчиняються, щоб повернутись в Лоно Матері при згасанні Великого Дня, щоб знову з'єднатись з нею.

Світловий Вихор несе програми розвитку Світу Явленого. Програми стають активною силою – Фохатом, енерго-інформаційним приводом Всесвіту, тканина стає твердою. Те світло, божественне і вічне, є велике світло променисте, найвища слава Бога-Сина. Те світло поважають боги, завдяки йому сяє сонце. З того насіння-проміння виникає розум, що усвідомлює себе і, завдяки тому світлу, розум зростає. Те насіння знаходиться в середині тіл, що світяться, і само, не полум'яніючи жаром, запалює те, що вміщує жар (енергію). Промінь Творіння і Спіральний Вихор водночас (Фохат-Промінь) є

Кінь, а Думка-Програма – його Вершник. Фохат розмножує мале проміння, Він скликає і несе іскри в Світ Яві, поєднує їх і створює зачатки Зоряних систем-колес в шести напрямках простору.

На другий день шляхом диференціації нерозділеної живої тканини Бог-Син створює чотири стихії: плазму (вогонь), газу (повітря), рідини (воду) і кристали (землю) – чотири стани проявленої матерії, як образ мовчазного нерухомого Духу. Існували предвічні води (матерія), основа п'яти станів речовини (п'ятий – нейтронний). Серед тих небесних вод затвердили себе Крила Сварога: Білобог і Чорнобог в ефірному просторі (вакуумі). Їх підтримує всепроникаюче і всеохоплююче божественне проміння – насіння. Те насіння божественне і вічне підтримує Небо і Землю, всі сторони Світу, і весь Всесвіт підтримує воно. З нього виникло все. На колесі вічної колісничі, овіяній нев'янучими подвигами і космічними подіями, мчать його невидимі коні, мчать осяяного знаменом мудрості через небесний простір до божественного і нетлінного. Форма Його невліва ні в якій подобі, доступній уяві, і ніхто не може бачити Його очима. Але той, хто пізнавальною здатністю, розумом і серцем пізнає Його, той стає безсмертним (Махабхарата).

На третій день Бог-Син приводить Всесвіт у Рух, наділяючи його властивостями і почуттями.

На четвертий день Бог-Син створює форми: мінерали і матеріальні тіла.

На п'ятий день, коли Земля готова, з сонячним промінням іде посів біологічного життя через воду. Сонячне проміння і вода – це дві стихії, що народжують життя у Світі Явленому. Спочатку рослини, потім комахи і тварини.

На шостий день Бог-Син народжує богів (за Крішною – напівбогів), як своє продовження в Світі Яві, відповідальних за втілення Задуму Божого, за розвиток і еволюцію.

В сьомий день по образу і подобі триєдиної природи своєї Всевишній в образі Бога Сина звертається до богів, дітей своїх і свого продовження в Світі Яві: це ваша пісня. І кожний з вас знайде серед явленого те, що призначене йому; те, що він має продовжити; те, що лише частина цілого. Всевишній в іпостасі Бога-Сина готує тіла людські – помешкання для синів Божих. І після їх готовності сини Божі опускаються і перебувають в них. Люди – діти Всевишнього – були задумані Ним одним, і ніхто з богів не брав участі в їх створенні.

Народження, буття і час прощання в Світі Яві пов'язані з життєдайним потоком божого дихання, потоком Творення. Страшний той ілюзорний потік невидимого світла. Під охороною і наглядом богів він розпадається на дванадцять потоків. І душі, що хочуть "напитись" з нього, злітаються до нього і п'ють з нього. Серед всіх істот лише для людини призначив Бог той потік. І безкрилі людські душі попадають на дерево незнання, з золотим листям, і звідти, отримуючи крила, розлітаються кожна в своєму напрямку і за своїм

призначенням, приймаючи нове народження відповідно своїм нахилам. І ті, у кому присутній Дух Божий, стають вчителями, поводитирами людей, самі залишаючись людьми. Всі інші, хто несе в собі іскру Божу, мають пройти довгий шлях навчання, становлення і сходження до Горнього, до Вишнього. Бог-Син створив Всесвіт, будучи Ним Самим, людина вчиться творити і творить нові світи в світі явленому.

Від повного потоку Знання відтворюють вони Всесвіт в усій його повноті, і від повноти тої самі стають наповненими. Від повного вони розсівають все, що складає повноту, і в підсумку повне залишається і зберігається. І з того повного розповсюджується "вітер", і в повному він міститься і утримується. З нього виникли іскри і світло життя, і в ньому перебуває вся сукупність життєвих сил. Весь Всесвіт пішов від Того, але Те не можна пояснити (в зрозумілих термінах). Подих поглинається видихом, а дихання поглинається Місяцем (як втіленою волею), і те Дихання поглинає Сонце, а дихання Сонця (як пізнавальну здатність) поглинає Вищий Дух-Світова Душа, Всевишній.

Як пояснити Сварока, Його народження, смерть і безсмертя? Як пояснити Його полярність, Білобога і Чорнобога і їх продовження – богів, нижчих рівнів? Правда і неправда однаково пов'язані з істиною. У сущого і не сущого, існуючого і не існуючого – одне і теж джерело. Ні добрими, ні поганими діями не можна досягнути порятунку (і вічності), як це розуміють люди, бо все вважається рівноцінним. Те ж стосується і безсмертя. Хто засвоїв те глибоке, може досягти пізнання, а пізнавши побачити в усьому Єдиного Творця і усвідомити Його задум. Не існує Слова і не існує Мелодії, що лине не від Бога, як і того, хто б зміг змінити Мелодію наперекір Богу і Долі. І, якщо хтось із богів Світу Явленого відкриє потайні думки своєї свідомості, той зрозуміє, що вони лише частина цілого і є свідками слави Всевишнього. І навіть тоді, коли вони вважають, що осягнули задум Божий, то несподівано серед бурі пристрастей земних і небесних виникає нова мелодія і нова тема, схожа і не схожа на попередню. І вона набуває грізної сили і нової краси, і ніхто не може її подолати, бо вона вбирає в себе невимірну міць і неосяжну глибину Всевишнього.

Все у Всесвіті змінюється, тече, розвивається: батька змінює – син, а донька – матір. Змінюють один одного боги і люди. Тривалість життя відповідає тривалості Завдання, що стоїть перед ними (і їм призначеного). І як смертні одні, так смертні і інші, як і все у Світі Явленому. Безсмертні лише душі, що в кожному новому втіленні підіймаються важкими шляхами навчання і усвідомлення сутності буття на шляху сходження в Дусі до Горнього, до Вишнього.

Шлях до Вишнього

Шлях Праві – це шлях до Бога, шлях у відповідності з призначенням на Землі. Шлях Праві – це шлях духовного зростання, це життя по правді, відповідно з відичними законами, це підтримка кастовості суспільства і вічової влади. За Велесовою книгою князі і вожді мають вибиратись вічем – всіма дорослими. "...І ось в старі часи багато родів мали вождів, яких вибирали старійшини на вічі. І ми мали князя, який обирався на сім коло (сім років). І всяким родом правив чарівник, і жертви творив. І всякий рід мав старого чарівника, який на Родогощі служив. І це було Прав'ю".

Підіймаючись до Всевишнього людина має пройти чотири ступені.

Перший ступінь – це шлях служіння рідним і суспільству. На цьому етапі необхідно:

- розвинути в собі культ сім'ї, родини, батьківщини;
- навчитись жити за принципом – "не нашкодити";
- дотримуватись ідеалів добра, справедливості, людяності, служіння;
- вести себе з повагою до оточуючого, розумного, живого Всесвіту;
- жити за законами гармонії з навколишнім середовищем;
- нести відповідальність за слова і вчинки, що принижують людську гідність і людську сутність;
- турбуватись про близьких і рідних, про оточуючу природу, допомагати беззахисним, хворим, тим, хто попав у біду не з власної волі.

Другий ступінь – це шлях знання, шлях пізнання Законів Буття. На цьому шляху необхідно вчитись, вчитись і ще раз вчитись з тим:

- щоб розкрити свідомість і не дати їй "зацементуватись" з роками;
- щоб навчитись самотійності і творчості в кожній справі;
- щоб бути винахідливим і завжди шукати кращий варіант;
- щоб не захаращувати свідомість бур'янами, щоб вона засівалась, перш за все, добрим і вічним;
- щоб розрізняти слова, бажання і наслідки; поняття: хочу, можу і треба; щоб розуміти, що кінцевий результат залежить не від слів, а від їх реалізації. Бо казав І.Христос: "Не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх";
- щоб усвідомити, що основа успішного навчання – повторення і закріплення пройденого, що це рух по спіралі;
- щоб відрізняти важливе від другорядного, ядро знання від його периферії;
- щоб свідомість була не руйнівною, а будувалась у гармонії з розумністю оточуючого Всесвіту;
- щоб рівень свідомості і висоти сходження залежав від рівня проблем і задач, що вирішуються, від мети, яку ти ставиш в житті і якої маєш досягнути.

На шляху пізнання маємо пам'ятати, що шлях пізнання звивистий: те, що сьогодні абсолютна істина – завтра відносна; а тому важливо, щоб людина мала чисте серце і йшла під проводом вчителів добра і світла. І якщо на цьому шляху людина уникає спокуси пустого мудрування, не загордилась, усвідомила малість своїх знань і те, що є непізнаване, безмежне; те, що за межами нашого світу; зрозуміла, що у Світі є Причина, то така людина наблизилась до третього ступеня.

Третій ступінь – це шлях оволодіння знаннями духовними. Ідучи цим шляхом, людина має перш за все:

- розкрити душу для безмежного сходження Духу Господнього;
- жити за принципами всеосяжної любові і власної жертвності перед Богом, природою, людством, родом і родиною, не принижуючи гідність власну і гідність інших, шануючи старших і менших;
- мати територію власного "Я", територію творчості душі, на якій би вона зростала і міцніла;
- мати етичну межу, нижче якої вона не зможе опуститись ні за яких обставин, межу людської гідності і людської сутності;
- жити в духовній гармонії з оточуючим Всесвітом, за заповідями великих Духотворців минулого і сучасності, за правилами екології душі і розуму;
- іти шляхом духовного очищення через усамітнення і молитву, через сповідь і прощення.

На шляху оволодіння знаннями духовними людина обирає духовного наставника – вчителя і стає послухником – учнем. Після цього людина стає сама духовним учителем, волхвом, чарівником, священником.

Найвищий ступінь – *четвертий*. Той, хто зійшов на нього, стає вчителем учителів; тим, хто будить Волю Людства, Побудом, Буддою. Побуд – це духовний Вчитель, що став просвітленим. Побуд може піти з Землі для служіння Всевишньому, може повернутись на Землю, щоб нести Слово і Волю Всевишнього. На шляху служіння Всевишньому Побуд несе людям:

- закони Шляху Праві;
- закони Шляху Даного;
- закони Шляху Очищення.

Побуд має донести людям усвідомлення невинноватості життя і його подій, допомогти в визначенні Меті і в пошуку засобів вирішення високих завдань, що стоять перед людством і окремою людиною; навчити долати перешкоди і незгоди; розрізняти дійсні і ілюзорні цінності буття, на власному прикладі показувати необхідність і важливість сходження Людини до Горнього, до Вишнього; на прикладі власної жертвності навчати інших жертвності і служінню Всевишньому, прививати рівень космічного погляду, свідомості, мислення і духовного зору на буття власне і Буття Всесвіту.

Шлях Даний – це шлях призначення на Землі, це доля людини, її земне коло буття, коло Самсари. Кожний наступний крок людини – це уроки, які вона має

засвоїти, і задачі, що має вирішити в даному втіленні; це наступний клас школи земної. Для того, щоб людина могла виконати призначене їй, вона має у цьому житті набути досвіду і знання для виконання майбутньої ролі у Всесвіті. В цьому житті вона має отримати те, що знадобиться для вирішення задач наступного. І якщо людина йде шляхом свого призначення, Шляхом Даним, то в відповідний час їй зустрінеться необхідна людина і необхідна книга, і події будуть розгортатись найліпшим чином. Якщо ж людина збилась з дороги, марнує час і нівечить життя, то отримуватиме попередження і синці, а негаразди переслідуватимуть доти, доки вона не повернеться на шлях навчання і служіння.

Як визначити шлях своєї долі, Шлях Даний? Відповідь кожен має знайти в собі самому, маючи на увазі, що не буде підбирати людина все те, що лежить на дорозі, а лише те, що може знадобитись у майбутньому; те, що їй необхідно для наступного кроку. Тож досить лише уважно придивитись до самого себе, щоб зрозуміти сенс власного буття і усвідомити шлях своєї долі.

Шлях Даний – це не шлях розваг і байдиккування. Не зрозуміє людина болі іншої, якщо у самої не боліло; того, хто плаче, якщо сама не плакала, а ситий – того, хто голодний. Біль і радість, здобутки і втрати даються Богом людині по силі її, як уроки на майбутнє, якщо вона йде шляхом своєї долі. І чим важчі уроки, тим більші досягнення на шляху сходження. Кожний має пам'ятати, що кожен день і кожний час людина має не прогуляти, і не бігти в піні за ілюзією, а прожити і пережити.

Шлях очищення – це шлях прийняття рішення, це підготовка до духовного контакту з Всевишнім через піст (фізичне очищення), усамітнення (очищення свідомості) і сповідь (духовне очищення). Тривалість і глибина очищення залежать від ступеню сходження людини до Всевишнього, від Шляху Праві. Шлях очищення – це шлях жертвності і прощення, це глибинне усвідомлення важливості і необхідності пройти призначене, це життя за заповідями Божими: не нашкодь, не бери чужого, не перелюбствуй, не бреш, не пий спиртного і не вживай наркотиків, не принось неправдивої клятви, не лицемір, не переступай межу людської сутності, не зраджуй, стався до інших так, як хочеш, щоб ставились до тебе, люби Господа.

Закон Кари. Щоб ніхто не зміг змінити сюжет втілення Задуму Всевишнього, у Всесвіті діє закон Кар(м)и, що повертає всі процеси і події при їх відхиленні в русло Творення. Закон Кари – це закон відповідальності минулого і даного перед майбутнім, це відповідальність за чотири Гріхи Людства: першородний, батьківський, людський і власний. Першородний гріх – це гріх людини – хижака від природи, її руйнівника; за батьківський гріх до четвертого покоління відповідають діти, онуки і правники; людський гріх проявляє себе у законах і моралі суспільства. За ці гріхи людина відповідає впродовж власного життя. За четвертий гріх, власний, відповідальність починається відразу і продовжується на шляху нових народжень до вичерпання покарання.

Закон Кари не діє лише в випадку, коли людина неухильно йде Шляхом Даним, Шляхом Долі, бо на цьому шляху "порушення" є передбаченими і несуть позитивні для Всесвіту зміни згідно з Задумом Творця.

Принципи будови Всесвіту

Історія Всесвіту починається з моменту його народження. Як сказав Святий Августин: "Світ створено з часом, але не в часі". Ми нічого не можемо сказати про те, що було перед народженням Всесвіту, окрім того, що існували Вічні Категорії Духу, Праматерії і Законів Праві. Дух – це те, що дає життя і само є життям; те, що робить Матерію живою, проростаючи в ній; те, що сприймається нами як Прадерево життя. Праматерія – це основа будови і життя Всесвітів; те, що називаємо в класичній фізиці матерією в безструктурному і беззмістовному стані, або вакуумом. Закони Праві – це закони будови і розвитку безмежної кількості варіантів Всесвітів.

Індра, бог Відичної Віри, бог, що знає майбутнє і минуле, говорить: "Мені знайомий страшний розпад Всесвіту. Я бачив, як усе знищується всякий раз знову і знову в кінці всякого циклу. В цей жахливий час кожний атом розпадається на первісні частинки Вічності, з яких колись виникло все. На жаль, ніхто не порахує Всесвіти, які пішли безслідно і виникнення нових, які знову і знову народжувались із безформенної безодні цих вод. Хто порахує минаючі епохи світів, що без кінця змінюють одна одну?"

Народженню Всесвіту передує Задум Сина Всевишнього Бога-Сварока, який водночас і Всевишній і його продовження – втілення, паросток Прадерева життя, Духу Предвічного; і Того, Хто присутній там, де відсутній і відсутній там, де присутній. Із Законів Праві вибираються необхідні для побудови, розвитку і буття майбутнього Всесвіту. У відповідності до Задуму створюється інформаційна модель Всесвіту, що поєднуючись з енергією Духу стає "світлоносною", де енергія – "кінь", а думка (інформація) – "вершник". Син Бога створює "Свастя", - світловий енерго-інформаційний "вихор" і сам стає Свароком, насінням, що проростає в Праматерії. Спочатку Сварок є монада, неподільна енерго - інформаційна одиниця -матриця, утворення і структуру якої уявити ми не можемо, бо вона не має ні просторових, ні часових, ні зарядових (структурних у просторі і часі) ознак зрозумілих нам. Проникаючи і проростаючи у світ Праматерії Монада Сварока створює у відповідності до програми-Дживи (програми - життя) свої перші Покрови, що сприймаються нами як речовина. Спочатку "думка - енергія", "думка-світло", потім "думка - форма". Від "подиху" Сварока на Монаді Сварока в Праматерії, що сприймається як Ніщо, Первісні води, Хаос, вакуум, виникають (утворюються, народжуються) перші Покрови, "втілюючись" в майже безмежній (для нашої уяви) кількості часток-променів, що на його монаді програмуються, перетворюючись в пари "частка - античастка". Кожна частка

несе в собі ознаку тяжіння ; вона притягує те, чого їй недостає до цілого, і відштовхує те, що зайве. Водночас Сварок “народжує” нові монади, що є частиною і продовженням його самого і які проростаючи в глибини Праматерії народжують монади ще нижчого рівня.

Монада може утворити свої перші покрови лише розділившись у собі, ставши полярною, парою в єдиному, чи окремо “він - вона”. На полюсах Монади Сварога формуються покрови електродинамічних структур і явищ, Світ Яві. Всі кванти промені, всі елементарні “частки” є продовженням тіла Сварога, його втіленням, а тому все тяжіє за цією ознакою до цілого, до Монади. І це сприймається нами як гравітація.

Кожна елементарна частка Покровів є “вихором” у вакуумі, продовженням “Свастя”, що надає властивості “потенціальної ями”. Взаємодія з іншими подібними утвореннями обумовлюється співвідношенням між енергією кванта-променя (руху) і енергією структури, що будується (потенціальною енергією). Найменша частка енергії сприймається як квант дії (постійна Планка), що утворює найменшу цеглину в будові речовини. У стані руху це енергія помножена на час, у структурному стані – це координата (простір) на імпульс. Якщо енергія тяжіння більша за енергію руху – утворюються стаціонарні структури, що, в свою чергу, під дією потоку енергії через них, генерують нові і нові структури. І так по всіх рівнях будови Всесвіту. Останній принцип носить назву енергодинамічної пари : якщо через дві різні суміжні структури пропустити потік фізичного параметру, то в цих структурах утвориться кільце (потік) іншого фізичного параметру. Кожному наступному кільцю (контурі) Сварога відповідають свої структури і свої потоки. У фізиці принцип енергодинамічної пари відомий у формі співвідношень невірніваженої термодинаміки між потоками і силами.

Дія, функціонування кожної енергодинамічної пари, кожного кільця Сварога визначається правилом Сварги, світловим вихором, поступально-обертовим рухом енергоінформаційного потоку. І так само, як розростається дерево при наявності сонячної енергії і необхідного для росту матеріалу, так і дерево Всесвіту розростається доки його живить енергоінформаційний потік життя. Безліч різних за складністю і масштабністю вирішуваних задач монад народжених і створених Всевишнім через розбудову матеріальних покровів сприяють розростанню Прадерева Життя, Дерева Знання, Дерева Всесвіту. І все, що може сприйняти людська свідомість – це видозміни одного і того ж; того, що називаємо праматерією; того, що набуває ознак простору, часу, зарядів, різноманітних структур під дією енергоінформаційного потоку життя.

Зміні кінетичної енергії завжди відповідає еквівалентна зміна потенціальної, зміні значення якого заведено параметра відповідає еквівалентна зміна одного або кількох інших фізичних параметрів; “кожній дії відповідає рівна їй і протилежно направлена протидія”. В останній формулюванні цей принцип носить назву принципу компенсації в природі і

відомий ще як *принцип інертності* (стійкості, стабільності, консервативності): без дії зовнішніх чинників значення параметрів системи не змінюються.

Оскільки кожний рівень структур заповнюється поступово, існує варіативність побудови і перебудови даної структури, при тому, що вона будується на стабільній, врівноваженій структурі попереднього рівня. Попередня структура служить базисом, ядром; нова – периферією. Стабільність нової структури визначається *принципом золотого перетину*: в структурі, що росте, будується, формується, стабільна частина складає $\varphi = 0,618$ від одиниці (цілого). Для кожної енергодинамічної пари характерні затрати енергії на побудову і перебудову структури чи процесу. Повністю витратити енергію на перебудову системи навіть по одному параметру неможливо. Завжди існує перерозподіл енергії між різними контурами і структурами, а тому для того, щоб “щось” створити, необхідно мати надлишок енергії. Цей принцип відомий як *принцип надлишковості*, або “теорема Ешбі - Гьоделя”.

Принцип балансу (він же компенсації) кінетичної (руху) і потенціальної (структур) складових з урахуванням принципу пропорційності між силами і потоками (експоненти), їх швидкостями, проявляється в *принципі оптимальної дії*, згідно з якими сума (інтеграл) різниці між кінетичною і потенціальною енергіями, що взята в кожний момент процесу, буде мінімальною (*принцип найменшої дії* – ПНД). В залежності від різниці кінетичної (W) і потенціальної (U) складових енергії (точніше від знаку цієї різниці) говорять про еліптичні ($W < U$), параболічну ($W = U$) і гіперболічні ($W > U$) траєкторії процесу. Відповідно розрізняють три структурних стани на кожному рівні будови Всесвіту. На рівні речовини це твердий, рідкий і газоподібний (плазмовий і нейтронний стани відносяться до рівня атомарної будови речовини).

Рух у потенціальних “ямах” сил тяжіння підкоряється еліптичним рівнянням, або маятниковим, хвильовим. Для всіх консервативних систем при кінетичній складовій, що менша за потенціальну, рух буде коливальним в межах значень потенціальної ями. Більшість процесів відбувається в тій чи іншій потенціальній ямі, а тому для них притаманний *хвильовий принцип* (для суцільних середовищ це механізм передачі імпульсу, енергії та моменту імпульсу за допомогою хвилі; для обмежених об’єктів – на маятниковому принципі).

Важливим принципом будови Всесвіту є принцип Корленко-Кюрі, згідно з яким об’єкт переформовує середовище, а середовище об’єкт. Теж відноситься до процесів і структур. Із принципу Короленко-Кюрі слідує *принципи максимуму і мінімуму виробництва ентропії*. Доки структура змінюється, перебудовується під процес, спостерігаються максимальні втрати енергії (максимум ентропії в нерівноважних процесах) і після закінчення перебудови енергія витрачається лише на загальні механізми втрат: на

дифузію, тертя і променевий переніс, тому втрати енергії будуть мінімальними (мінімум виробництва ентропії). Кожна структура у Всесвіті це й інформація на його будову і розвиток. Перебудові структури відповідає перезапис інформації. Якщо інформацію представити в енергетичній формі, то значення ентропії (енергії, втраченої на перебудову) дорівнює втраченій або заново записаній інформації (*принцип енергоінформаційного приводу стабільності Всесвіту*). Кожній новій порції “енергії-інформації” відповідає зростання структурних одиниць запису. Спостерігається розростання дерева інформації (Дерева Знання) і структурна розбудова, розростання Всесвіту (Дерева Життя).

‘ Якщо потенціальна (структурна) енергія об’єкта більша за кінетичну внутрішню енергію його складових, система називається консервативною по відношенню до визначальних, організуючих параметрів. Для консервативної системи притаманна наявність законів збереження. Всесвіт можна визначити як консервативну систему по відношенню до параметрів енергії, кількості руху, моменту кількості руху, кількості зарядів. Із принципу найменшої дії витікають закони збереження енергії, імпульсу (кількості руху) і моменту кількості руху, що підтверджує замкнутість, кінцевість і консервативність Всесвіту по цих параметрах. Замкнутість Всесвіту підтверджується і принципом компенсації.

Ієрархічність будови структур у Всесвіті дає можливість відновлення і розуміння структур даного рівня з боку вищого і нижчого рівня, що отримало назву принципу подвійності. Основою принципу подвійності є дія законів і структур даного рівня в будові суміжних. Структури Всесвіту побудовані так, що зовнішні чинники, за виключенням окремих явищ, мають меншу енергетику і не впливають руйнівним чином на об’єкти нижчих рівнів (електричні явища не впливають руйнівним чином на будову елементарних часток, а гравітаційні – на електричні структури). У Будові структур указаний ефект називається принципом невтручання і відомий як теорема Кюрі, згідно з якою у Всесвіті взаємодіють між собою лише об’єкти, структури і явища однієї і тої ж фізичної природи.

Виникнення нових замкнутих потоків фізичних параметрів при проходженні енергії-інформації через структуру (менших кілець Сварога) призводить до впливу вихідного параметру (побічного параметру кільця, що виникло) на вхідний параметр потоку. Вплив вихідних параметрів на вхідні через механізм ЕДП носить назву принципу Кар(м)и, або принципу зворотнього зв’язку.

Ще одним важливим принципом будови Всесвіту є *принцип проникливості*, за яким кожний рівень структур проникний для нижчих і непроникний для вищих. Цей принцип є похідним від принципу невтручання (ієрархії взаємодій у Всесвіті).

Принципи буття живого Всесвіту

Розвиток Всесвіту підкоряється незмінним законам і принципам, що покладені в основу Світу Яві Сварогом, втіленням Всевишнього в одне із своїх числених творінь. Всесвіт не вічний, вічні закони, як і Всевишній. В Світ Яві, в його основу, покладена обмежена кількість законів Праві, при тому, що їх кількість зростає при сходженні по рівнях розбудови Всесвіту, а їх зміст змінюється за принципами наслідків і комбінаторики. При цьому закони першостворених рівнів діють на всіх наступних, в той час як похідні від них - на залежних, що утворюються на наступних стадіях.

Кожному рівню будови Всесвіту відповідає своє коло богів і їх ієрархія. Кожний бог є продовженням і втіленням Всевишнього в Світі Яві, але, на відміну від вічного Всевишнього, боги «смертні», як і Світ Яві, як і все що одягнуте в покрови світу Матерії. Небо і Земля пройдуть, слова же Мої не пройдуть – говорить Господь. Тривалість існування кожного бога відповідає часу виконання задачі, що стоїть перед ним. Життя бога, як і людини, вимірюється часом втілення, але закінчення втілення не є переходом у небуття, в ніщо, в неіснування, а лише трансформую, часто складною і болісною. У Всесвіті «щось» не виникає з «нічого» і «щось» не може перетворитись у «ніщо». Закінчення втілення не є смертю в людському розумінні, а лише переходом у інший стан, або поверненням у Світ Наві, у Вирій, в Лоно Всевишнього.

Найважливіший закон будови Світу Явленого – Зоряний, *закон Троїці*. Через Троїцю подані закони творіння, будови і розвитку Всесвіту. Троїчні боги, люди, все у Світі Явленому. Зоряний закон обіймає три фундаментальних закони буття: Закон Роду, Закон Велеса, Закон Коляди. Закон Роду – це закон народження Сина Бога, закон народження Всесвіту, його зростання і еволюції. Увесь Всесвіт живий, але завдяки матеріальним покровам все в ньому народжується, зростає, живе і помирає.

Як і Сварок, все існуюче полярне, бо лише полярність створює рушійну силу життя. Плюс і мінус, ліве і праве, добро і зло, біле і чорне, порядок і хаос, вогонь і крига, реальність і ілюзія – все відносно у Світі Явленому. У хаосі присутній порядок, а в порядку – хаос; у доброму – зачатки зла, а в злі – добра. Протилежні якості в своїй єдності рухають Всесвіт і роблять його живим. Закон Роду – це й «Закон боротьби і єдності протилежностей». І Білобог, і Чорнобог завжди в єдності і протистоянні, і їх Сварок обіймає і тримає в собі, аби цьому світу не бути поверженому. А тому космічний символ Сварока “він-вона”.

Без поняття зла втрачає сенс поняття добра, без жіночого – чоловіче, без плюса – мінус, без лівого – праве. А тому Господь говорить: Вам, хто слухає, кажу: любіть не лише друзів, а й ворогів ваших, благотворіть ненавидячих вас, благословляйте проклинаючих вас і моліться за тих, хто кривдить вас. Всякому, хто просить у тебе, давай і від того, хто взяв твоє, не вимагай назад. І як хочете, щоб з вами вчиняли люди, так і ви вчиняйте з ними. І якщо любите люблячих вас, яка вам за те подяка? Бо й грішники люблячих їх люблять. І якщо робити добро тим, які вам роблять добро першими, яка Вам за те подяка? Бо й грішники теж роблять. І якщо в борг даєте тим, від яких сподіваєтесь отримати назад, яка вам за те подяка? Бо й грішники дають у борг грішникам, щоб отримати назад більше. Любіть ворогів ваших і благотворіть, і в борг давайте не очікуючи нічого; і буде вам нагорода велика, і будете синами Всевишнього, бо він благ і до невдячних, і злих, як Батько до дітей своїх. Отже будьте милосердні, як і Батько ваш милосердний.

Полярність не просто бажана, вона має бути в усьому, Господь говорить: Ви сіль Землі. Якщо ж стане сіль прісною, чим зробити її солоною? Ні нащо вона більше не придатна, хіба що викинути її геть, щоб топтали її люди. Ви світло світу; не може сховатись місто, розташоване на вершині гори, і коли запалюють світильник, не ставлять його під посудину, а на підсвічник, і світить всім у домі. Тож хай засяє світло ваше перед людьми, щоб побачили вони ваші добрі справи і прославили Батька вашого, який на Небесах і в серцях наших. І якщо полярність не окреслена, то для створення рушійної сили необхідно зробити світ полярним: Думаєте ви, що я прийшов дати мир на Землі? Ні, говорю Вам, а меч і роз'єднання; бо віднині п'ятеро в одному домі будуть роз'єднані: троє проти двох і двоє проти трьох! ... Вогонь, прийшов я звести на землю, і як хочу я, щоб він уже розгорівся! Хрещенням маю я хреститись, і як я томлюсь, доки це не звершиться.

Інструментом розбудови Всесвіту служить *енергоінформаційний потік*, що є світловим вихором, свастям. Це Слово у Світі Яві, енергія Духу, це інструмент Сварока - Свастья, Його життєва Сила, це Сам Сварок у іпостасі Велеса – Волеса. Сварок говорить: Від Мене йде Світло; воно опромінює світ цей. І Сонячне, місячне світло теж від Мене. Якщо я спинюсь хоч на мить – Всесвіт хаос поглине. Хліб божий є той, що сходить з небес і дає життя Світу Явленому. І всякий, хто п'є воду цю, прагнутиме знову; а хто буде пити воду, яку Я дам йому, той не буде бажати повік, але Вода, яку я дам йому, зробиться джерелом, що тече в життя вічне. Я – Хліб життя, Хто приходить до Мене, не буде плакати і, віруючий у Мене, не матиме спраги ніколи.... Хліб, що я даю, з неба сходить, щоб людина від нього вкусила і не вмерла. Хліб, який я даю є плоть” Моя (не в біологічному змісті), яку Я даю за життя світу. Поїдаючи (використовуючи) Мою плоть (матерію) і п'ючий (споживаючий) Мою кров (енергію – інформацію) у Мені перебуває і Я в ньому. В мені Батько (Всевишній) і я в Батькові (як і все живе, весь Всесвіт).

Слово в Світлі несе програми життя, визначає *Долю Всесвіту і долю людини, Шлях Даний*. Це закон Коляди, це програма життя і розвитку, це Коло Самсари, закон причин і наслідків. Всевишній у образі Христа - земного Сварока - звертається до дітей своїх: Не подумайте, що я прийшов скасувати Закон чи Пророків. Я прийшов не скасувати, а виконати. Бо істино кажу вам: доки не пройдуть Небо і Земля, жодна нота, жодна риса не пройдуть у Законі, поки все не збудеться. У вас і волосся на голові все перераховане, і ні один із них не впаде на Землю без волі Батька вашого! Тож не піклуйтесь для душі вашої, що вам їсти і що пити, ні для тіла вашого, в що вдягнутись! Чи не душа більше їжі, а тіло-одежі? Ваш Батько знає в чому ви маєте потребу; краще слухайте Слово Боже і все прикладеться вам. Все дається людині по силі її і нічого понад те. І все дається через Слово, через програму Життя (Живу, Дживу), Шлях Даний. Бо: *“Спочатку було Слово, і Слово було з Богом, і слово було Бог*. Воно спочатку було з Богом, все через нього виникло, що виникло, в ньому було життя і життя було світло людям, і світло в пільмі світить, і пільма його не обняла. І Слово стало плоттю ...

Шлях Даний реалізується за законом Самсари, законом Коловороту, розвитку по спіралі. За законом Самсари як у будові Всесвіту, так і в процесах, що протікають на різних рівнях його будови, все повторюється, змінюючись лише якісно. Що наверху, те й внизу; пізнаєш людину – пізнаєш Всесвіт; яка частина, таке й ціле; скажи хто твої друзі і я скажу хто ти; які люди, такі й боги. Енергія руху (кінетична) переходить в енергію структур (потенціальну), а енергія структур - у енергію руху. Від їх співвідношення залежить стан матерії і сутність її буття. Тверде, рідке і газоподібне існують на всіх рівнях будови матерії, її покровів. Відповідно трьом станам будови повторюються і три стани руху: обертовий, хвильовий, поступальний. Гармонія структур і станів на кожному рівні будови породжує циклічність, повторюваність і подібність циклів розвитку, що відображається символом року Сварока. На рівні свідомості людства це цикл повного оберту земної осі відносно дванадцяти сузір'їв екліптики.

Закон Самсари це й *закон ієрархічності будови світів* Вирію, Праві і Яві. Ієрархії Всесвіту побудовані за ознаками якості, переходу кількості в якість і якості в кількість. Кожна наступна ступінь організації зберігає попередні якості і набуває нових (будова знизу), і кожна нижча ступінь втрачає якості вищих (ієрархія зверху). І в будові Всесвіту, і в ієрархії богів присутні обидві течії. Сварок, як продовження і втілення Всевишнього, втілюється в богах наступних рівнів “вниз”, втрачаючи якості більш високих ступенів. Людина - один із ярусів втілення Сварока в Даждьбогові, бо ми онуки Даждьбогові, але лише все Людство в цілому наближається до наступного рівня втілення Сварока (гілка з гілочками є цілим, але гілочка окремо не є гілкою). Ієрархію зверху доповнює і «протидіє» їй ієрархія знизу. Мурашники, популяції, біоценози і біосфера в цілому; сім'я, рід, нація, етнос, людство утворюють нові якісні рівні в будові

живого Всесвіту, народжуючи богів знизу. Постаті святих і пророків, величні постаті родових (племінних) і етнічних богів, егрегорів і деміургів народів, постаті планетарного масштабу суперетносів (християнського – І. Христос, буддизму – Будда, мусульманського - Муххамед) – це ієрархія Світла знизу.

Утворення ієрархії знизу неможливе без участі зверху, бо так само, як живе може народитись лише від живого, а розумне лише від розумного, так і той, хто *не народжений від Води і Духа, не зможе ввійти в Царство Боже. Народжений від плоті є плоть і народжене від Духу є Дух*. Не дивуйтесь, що Я сказав: потрібно, щоб ви народились згори. Вітер віє, де захоче і голос його чуєш і не знаєш звідки приходить, і куди йде. Так і народжений від Духа (Христос).

Масштабність бога визначається не лише масштабністю задачі, що стоїть перед ним, а й кількістю різних за призначенням покровів монади бога і ступенем їх розбудови та якості. Кількість покровів визначається з одного боку умовами функціонування, з іншого – умовами виконання задачі. Монада з покривами забезпечення життєдіяльності є ядром об'єкта, системи, живого створіння. Покрови, що забезпечують виконання задачі, найчастіше варіативні і структурно, і функціонально (і за будовою, і за дієвістю).

Варіативність, змінність, різноманітність – обов'язкова умова будови периферії. Співвідношення між стабільною і варіативною частинами визначається числом *золотого перетину* (1 до 0,618, або 1,618 до 1). Відношення варіативної частини до стабільної називається коефіцієнтом випадковості (стохастичності), визначається порогом протікання і, в залежності від умов протікання, лежить в межах від нуля до 0,382. Рішення задачі переводить варіативну частину в стабільну і монада набуває додаткового покрову, або ж розбудовує уже присутні. Розбудова Монади, її покровів, відбувається за фрактальним принципом. Так само, як Всевишній створює, народжує монади, першопочаткові зразки – модулі всіх майбутніх об'єктів Всесвіту, так на кожному наступному рівні будови боги цих рівнів створюють зразки покровів даного рівня, їх матеріального, інформаційного і духовного наповнення. При наявності зразка необхідного виду матеріальності і достатнього енергетичного потоку розбудова покрову відбувається за фрактальним принципом (куди не глянеш, скрізь одне і теж) до меж визначених порогами протікання процесу.

Кожна монада є центром конденсації, *“центром зборки”* необхідного для рішення задачі інформації, технологій, інструментарію і матеріальності. Вона не лише центр тяжіння, а й вектор спорідненості. З цього приводу Всевишній словами Христа говорить: *Просіть і дано буде вам, шукайте і знайдете, стукайте і відкриють Вам; бо всякий, хто просить отримає і хто шукає – знаходить, і тому ; хто стукає, відкривають*. А ще: *хто має, тому дано буде і буде в нього достаток, а хто не має, у того буде забрано і те, що має* Бо кожний може розбудувати лише те, для чого народжений: *майте віру в Бога*.

Істино кажу Вам: хто вірить і не засумнівається в серці своєму, а буде вірити, що збудеться те, що він каже – буде йому. І все чого не попрохаєте в молитві з вірою - отримаєте.

За законом Кар(м)и всяке відхилення від Шляху Даного впливає на подальший перебіг подій, на стан, структури і можливості об'єкта в майбутньому. Можна відхилитись, порушити закони розвитку Всесвіту, можна діяти всупереч своєму призначенню, своїй долі, можна діяти не за законами оточуючого тебе і впливати руйнівним чином на оточуюче середовище і перебіг подій навколо за власним бажанням і розсудом. На рівні людини – це *чотири гріхи*: першородний, батьківський, суспільний і власний. Першородний гріх- у поїданні братів наших менших, у негативному впливі на життя на планеті, батьківський – у тому, що гріхи батьків впливають на родову гілку до четвертого коліна, доки Природа .” не виміє” зламане і порушене. Суспільний гріх полягає у тому, що Людина залежить від соціального середовища існування і живе за його стандартами (ефект білої ворони; серед вовків жити – по вовчи вити). Власний гріх – це особисті рішення і поступки, що негативно впливають на оточуючих і їх долю, на життєві процеси на Землі, на майбутнє Людства. Якщо перші три гріхи опосередковані і відносні, то останній є особистим і карається найтяжче. Коли людина йде своїм Шляхом Даним , то їй вчасно зустрінеться і необхідна книга, і лікар, і вчитель; коли ж ні, то переслідуватимуть невдачі і синці, хвороби і втрати, як наслідки зради Шляху Даному.

На Шляху Даному людину очікують закони відповідності Шляху і захисту (Покрови), закони сходження до Всевишнього і очищення на ньому. На Шляху Даному ідучий по ньому знаходиться під захистом Покрови. Всевишній лише попереджає: не бійтесь вбиваючих тіло, і потім не в змозі більше нічого зробити. Бійтесь того, хто душу Вашу може ввергнути в геєну. Але: від всякого, кому дано багато, багато і вимагається, і *кому багато довірено, з того більше спитають*.

Найважливішою заповіддю на Шляху Даному є «не нашкодити ні в думках, ні в почуттях, ні в справах своїх живому і розумному Всесвіту, зробити все для єднання божого і людського в Сварозі, творити осяяне розумом і духом майбутнього, жити за законами жертвності перед Родом, Людством, Планетою, Всесвітом, Всевишнім». Чи може зберегти життя клітинка організму , якщо загине тіло? Можна тимчасово стати клітинкою ненажерливої і смертоносної пухлини, що руйнує тіло. Але загине Родова гілка, і не повернуться батьки на Землю, загине Людство і стане мертвою планета, загине частина Всесвіту. А тому Господь звертається до нас в душах наших: “... Син Людський не для того прийшов, щоб йому слугували, а щоб послугувати і дати душу Свою, як викуп за багатьох”. В справі служіння Всевишньому і Людству: “кожний, хто возвеличуватиме себе, принижений буде, а хто принизить себе – возвиситься”. Господь попереджає: “Не збирайте собі скарбів на Землі, де

міль і тля руйнують, і де злодії підкопують і крадуть, але збирайте собі скарби душі і серця, які ні міль, ні тля не зруйнують і злодії не вкрадуть. Бо де скарб твій, там буде і серце твоє”.

Не просто і важко йти Шляхом Даним. Заходьте вузькими воротами, бо широкі ворота і просторий шлях, що веде до загибелі, і багато йде ним. Вузькі ворота і вузький шлях, що веде в життя і небагато знаходить його. Стережіться лжепророків, які приходять до вас в одежі овечій, всередині ж вовки хижі. По плодах і по справах їх пізнаєте їх – попереджає Господь. Бо якщо дерево добре, то і плід його добрий, а дерево погане і плід його поганий. По плоду пізнається дерево ... Добра людина з доброго скарбу серця свого винесе добре, а зла людина із злого скарбу серця свого винесе зле, бо від надлишку серця говорять уста його. Необхідно, щоб прийшли спокуси, але горе тій людині, через яку спокуса приходить.

І далі Господь говорить: Горе вам, багаті! Бо ви вже отримали свою втіху. Горе вам пересичені нині! Бо жадатимете, нічого не вартого. Горе вам, хто сміється над іншими нині! Бо заплачете і заридаете. Горе вам, коли люди говорять з вами улесливо і про вас похвально! Бо так було з усіма, хто підносить себе, і з лжепророками в усі часи. Пам'ятайте, що все, що дано людині, дано на час виконання задач Шляху Даного, для служіння людям, живому Всесвіту, Всевишньому. Для чого Мені безліч жертв ваших? – говорить Господь. Коли ви приходите перед лице моє, хто вимагає від вас цього? Досить топтати двори Мої. І не приносьте непотрібних дарів. Перестаньте творити зло, навчіться робити добро, шукайте правди, стримуйте насильників, захищайте сиріт, вступіться за вдову.

Не зважаючи на полярність всього сутнього Господь кличе до єднання, щоб світу цьому не зруйнованому бути. Бо всяке царство, що розділилось само в собі, опустіє, і дім, що розділився сам в собі, впаде, і якщо Сатана розділиться сам в собі, то як встоє царство його? Господь говорить: Бо де двоє, чи троє зібрані в ім'я Моє, там Я посеред них і з ними. Чоловік і жінка – вони вже не двоє, а плоть єдина. Так і Всевишній в усіх проявах своїх. Отож “що Бог поєднав, того Людина нехай не зруйнує”. І те, що зробили ви одному з братів Моїх менших, те зробили Мені. Господь судить не по переконанню людей, а по справах їх. Той, хто слугує ближньому, слугує Богу, нехай навіть він цього не розуміє.

Великого значення в будові Світу Яві надається принципу відповідності. Бог закликає: “де скарб твій, там і серце твоє”, де серце твоє там знайдеш і свій скарб”. А тому “стукайте і відкриють, просіть і дано буде, шукайте і знайдете. І в кого є, тому і добавиться, а в кого немає – і останнє відніметься. Бо якщо хто не народжений від води і Духа, не зможе ввійти в царство Боже. Народжене від плоті є плоть, і народжене від Духу є Дух. Не може мертве народити живе, а нерозумне – розум. Жива і розумна людина може народитись лише в живому і розумному Всесвіті. Люди давно помітили: “з ким поведешся – від

того і наберешся”. Людина може відчувати себе і поводити себе як людина лише серед людей. Які твої друзі, такий і ти сам, і по справах їх пізнаєш їх.

Розбудова Всесвіту і розбудова життя у Всесвіті. Боги і люди.

Продовження Всевишнього –Його Син Сварок. Монада Сварока створює свої покрови і ці покрови є Світ Явлений. І так само як Всевишній народжує Синів, Сини народжують своїх синів – богів нижчих рівнів для розбудови себе і втілення Задуму в життя. Монада кожного Бога може народжувати монади богів нижчого рівня, але ніколи вищого і собі подібних. А тому існування бога можливе лише в межах світу його батька і тривалість буття кожного бога відповідає рівню і тривалості задач його батька. При цьому кожний бог може втілюватись лише на нижчих рівнях простору свого буття серед синів своїх при необхідності корекції, або зміни плану Задуму в рамках їх свободи волі. І це сприймається людьми як сходження бога „на землю”, на рівень людського сприйняття подій і процесів у Всесвіті.

Якщо Сварок утворює свої перші покрови із найтонших часток матерії, то його продовження і його сини з покровів Батька створюють свої власні, ускладнюючи і розбудовуючи їх під себе і під свої задачі. Масштабність покровів бога залежить від його положення в ієрархії живого Всесвіту і відповідає масштабності задачі в просторі і часі – територією, що створюється як власний покров даного бога. При цьому із богів, які є продовженням свого батька, один (одні) створюють покрови (будівничі), інший (інші) займаються енергетичними проблемами (звичайно в межах цього простору – часу), ще інші – комунікаціями, транспортом, керуванням, всім тим, що входить в якості умов і передумов втілення даної частини Задуму.

Завдячуючи завжди і на всіх рівнях присутній свободі волі та зважаючи на обмеженість території і інструментарію дійства у багатьох з богів спостерігається бажання “розбудови” і розширення власних покровів за рахунок сусідів. Вирішення конфлікту може бути короточасним (війна) і тривалим, еволюційним (результат той же, але здобутий іншим шляхом). Війні на землі «передують війні на небі». І коли мова йде про територію бога, ніхто не згадує про долю і призначення людей. Зважаючи на полярність Сварока і відповідну полярність кожного з богів нижчих рівнів розбудовуються в рівній мірі обидва полюси. А тому порушення рівноваги обов’язково веде до її відновлення за принципом “маятника”. Втрата “території” між системами даного рівня сприймається як “зло”, а все, що сприяє її розбудові – як “добро”. На рівні людської свідомості поняття “добра” і “зла” сприймаються через призму людського буття, в той час як на інших рівнях ієрархії те, що маємо за “добро”, може бути “злом” і навпаки.

В конкурентній боротьбі між рівноцінними системами якась із них може набути переваги за рахунок підтримки зверху (втілення бога вищого рівня) і тоді ця система захоплює практично всю “територію” і стає “скелетною гілкою” для “проростання дерева” на наступний рівень. І в цьому розвитку втрачають “територію” і “гинуть” не лише пагони попереднього рівня, але й великі “скелетні гілки” а іноді й цілі світи – дерева (при тому, що тривалість існування всякої системи обмежена тривалістю виконання задачі).

Богом Сонячної системи є монада Сонця, а її продовженням (в межах території системи) – монади планет. Монада Землі, як і всі монади, має два полюси, які умовно, на рівні людської свідомості, отримали назви Бога (Планетарного Логоса) і Диявола (Господаря Землі). При цьому необхідно зауважити, що наявність і розбудова того чи іншого полюса може бути інспірована зі сторони (своє зло часто не сприймається як зло, особливо коли інше, не властиве нам, приходить зі сторони, як акт агресії). Кожен із полюсів монади Землі проростає власним корінням і гілками, утворюючи світи “світлої” і “темної” ієрархії за законами Праві.

Монади планет діють і розбудовуються за рахунок енергії Монади Сонця і в свою чергу створюють, розбудовують себе: зовні через супутники планет і внутрішньо-через “народження” земних богів і істот (систем) все нижчих рівнів (людей, ангелів, даїмонів, тварин, стихіалей, демонів та ін.).

Монада Землі, як і монади інших планет, створює покрови, які можна умовно назвати світами, що різняться за призначенням, функціями і будовою, а, відповідно, і за законами Праві, що діють (використовуються) в них.

І це отримало назву тисячепелюсткового лотоса, в якому Земля – це “чашечка квітки”, а пелюстки – світи-покрови території монади Землі в межах території Сонячної монади. Кожний із світів-покровів має свою просторово-часову будову, свою ієрархію, свій розум, свої закони буття, свою територію і свої задачі. (якщо розум людини підкоряється законам двовимірної логіки, то лише тому, що наш світ побудований за законами тримірності простору і одномірності часу). Найбільше число просторових координат в світах земної монади – шість, часових – досягає 236. Чим більше число просторових координат – тим більше структурні можливості, чим більше число часових – тим більше варіантів функціонування і вирішення задач, тим більш могутній розум мешкає в такому світі.

Серед багаточисельних світів – покровів земної монади є п’ятивимірний світ, в якому перебувають монади людей: неподільні і безсмертні духовні одиниці. Монади людей народжуються монадами Землі і Сонця, але можуть бути продовженням і втіленням богів більш високих рангів, як і прийдешніми “зі сторони”. Вступаючи в межі території Земної монади, кожна монада обволікається її найтонкішими структурами, що пронизують всю територію Земної монади. Без цього покриття неможливе існування жодної духовної одиниці в земних світах. Із п’ятивимірної матеріальності монада створює свій

перший структурний покров, який називають “шельт”. На шельті розбудовується наступний покров – астральне тіло із матеріальності чотиримірних просторів. Разом об’єднані ці два покрови – тіла носять назву “душа”. Якщо шельт є вмістилище монади і її перше знаряддя, то астральне тіло є інструментом шельту. Саме в астральному тілі, що створюється разом шельтом і будівничими монади Землі (стихіалями планети) зосереджені здібності духовного зору, слуху, обоняння, глибинної пам’яті, здібності польоту і спілкування з істотами – продовженнями земної монади (синклітами, даймонами, стихіалями, ангелами), здібності відчуття панорам і перспектив.

Мати-Земля, запліднена духом Сонця, для втілення людського шельту в земні структури створює тіло ефірне, як тіло зв’язку душі з біоматеріальним тілом. Без ефірного тіла неможливе існування “душі” в світах трьох і чотирьох просторових вимірів. І коли душа з ефірним тілом залишає своє зовнішнє фізичне тіло, то в світі, де мешкає людина залишається лише труп.

Фізичне тіло для душі створюється ангельськими ієрархіями (тими, що створюють матеріальні структури Землі) та великою стихіаллю людства, що створює із відповідних матеріальних структур тривимірності ланцюг роду (родову гілку), надаючи індивідуальність кожній людині.

Якщо фізичне тіло може “єднатись – вирощуватись” стільки разів, скільки необхідно для виконання задачі, то ефірне створюється і використовується на протязі виконання задачі один раз і рідко більше, та й то лише у випадку невідповідності задачі, або ж при зміні (трансформації) останньої. Астральне тіло супроводжує людину в даному земному світі, де воно безсмертне, а шельт – по всіх світах системи Землі. Монада, що прийшла на Землю від Сонця або планет з більшою кількістю ступенів структурованості, має шельт, притаманний цим монадам. Покидаючи Земні світи, вона позбувається і земного шельту, але залишається безсмертною в світах монади, продовженням і породженням якої є.

Народження людини в світі її помешкання починається з закладки фізичного тіла стихіаллю роду на основі інформаційної моделі ДНК з наданням йому відповідного програмного забезпечення для існування і функціонування в світі земному. Після початкового ступеню готовності створюється ефірне тіло, (біополе) що поєднує фізичне тіло з душою, а точніше з астральним (ментальним) тілом, що має дві складові, а саме: програмне забезпечення на виконання майбутньої задачі (доля) і інтуїтивне тіло для зв’язку з вищими та деякими іншими ієрархіями даного рівня. Разом з астральним в фізичне тіло входить, як проекція, шельт. Монада яка залишається в п’ятимірному просторі, проявляє себе в тривимірній проекції земного людського помешкання.

Після народження людина продовжує розбудовувати себе в зовнішньому до себе середовищі. Колесо, крило, гвинт, реактивний двигун – стають продовженням ніг людини; все, що використовується для впливу на

предмет праці (лопата, ніж, верстат, екскаватор, автоматична лінія...) є продовженням рук; комп'ютер – мозку; телескоп, мікроскоп – продовженням очей... В залежності від вирішуваної задачі набувається і розбудовується зовнішній інструментарій і територія дій як на фізичному плані, так і в ментальному, і в духовному. Набуваючи знань в школі чи в університеті, людина розбудовує себе в інформаційному відношенні, піклуючись про ближніх і про оточуюче середовище; займаючись творчістю, людина розбудовує себе в духовному Всесвіті.

На шляху зовнішньої розбудови використовуються і зовнішні ресурси, що створені відповідними системами – ієрархіями, або іншими спорідненими монадами. В прагненні власного життєзабезпечення і виконання програм долі людина розбудовує себе, використовуючи не лише оточуюче середовище, але й людей в якості свого продовження (раби, воїни, робочі, селяни...), та результати їх діяльності.

Розбудова людини, як і богів, залежить від масштабності монади і важливості задач, що стоять перед нею. Людина, що змогла розбудувати себе в великих масивах інших людей, набуває статус "рукотворного" бога, що існуючи на рівні шельти і астрального тіла після смерті продовжує впливати на шельти і астрали інших людей і на рішення планетарних задач аж до моменту їх вирішення.

Для втілення на Землі монада повинна отримати відповідне її масштабності фізичне тіло. Нове тіло має відповідати параметрам втраченого або перевищувати за можливостями останнє. Але ні в якому разі нове тіло не має бути гіршим, бо воно стає перепорою на шляху сходження людини. Відповідне тіло створюється стихіаллю Роду, а тому та сім'я, яка хоче повернення рідних на Землю для продовження їх місії, має потурбуватись про народження дітей, про своє і своїх батьків майбутнє.

Розбудова Всесвіту знизу. Рукотворні боги.

Характерною особливістю розвитку живого Всесвіту є гармонійна розбудова „зверху” і „знизу”. На розбудову і розвиток Всесвіту впливають Задум Всевишнього і інструментарій його вирішення з одного боку, та матеріально – енерго - інформаційні ресурси – з іншого. Якщо відсутні ресурси, то дерево виросте карликовим, а при їх наявності – травина досягне розмірів дерева. Монада планетарного масштабу в умовах в'язниці може деформуватись до стану тваринного існування, в той час як монада хуторського змісту може набути планетарних можливостей для перетворення Землі в хлів для домашніх тварин. Найкращі плодородні землі можуть стати безплідними, якщо на них вирощувати те, що не сприймається ґрунтом (або навпаки). Геній може ходити в рваних латаних покривах і бездарність сяяти королівським вбранням.

Інструментарієм Всевишнього є боги нижчих рангів. І кожен з богів нижчих рангів створює свій власний інструментарій для виконання покладених на нього функцій і втілення задуму. Кожне із зерен посіву має рівні початкові можливості, та не рівні зовнішні. Одна зернина впала на камінь, другу склювали птахи, а третє попала в благодатний ґрунт і проросла. Так само і монади богів нижчих рівнів: одні в даній ситуації не зможуть себе реалізувати – інші стануть могутніми прекрасними системами. Шлях створення богів нижчого рангу є шляхом зверху, шляхом сходження Сварока в матеріальність Всевишнього, у Світ Яві.

Допитлива людина бачить як життя рослинного царства поступово перетворює безплідний ґрунт в чорнозем, структуруючи і пристосовуючи його під себе, а поновому організований структурно і інформаційно ґрунт впливає на подальшу еволюцію рослин. Так само не лише монада впливає на оточуюче середовище, будуючи свої покрови, але й покрови впливають на можливості і діяльність монади. В розумно організованій системі „інструмент” окрім виконання покладених на нього функцій має самовідтворюватись і бути автоматичним регулятором, обладнаним механізмом зворотнього зв'язку, повинен мати широкий діапазон застосування і можливість пристосуватись і еволюціонувати. Всі тіла – покрови, як інструментарій монади, відповідають перерахованим вимогам, але не потрібно вимагати, щоб молоток став квіткою, а тому кожне з тіл – покровів у відповідному середовищі може продовжувати виконувати свої функції навіть за відсутності не лише монади, а й вищих за організацією тіл. Фізичне тіло з програмним забезпеченням на існування в біосфері Землі є біороботом (на зразок більшості рослин і тварин створених стихіями монади Землі), астральне тіло з фізичним сприймається як біоінформаційна система з обмеженнями на творчість, а шельт зі своїм інструментарієм – як духовна людина без „серцевини”, без божої іскри, з обмеженим часом існування (до розпаду території живлення або її захоплення іншими монадами для побудови своїх покровів).

Розбудова тіл – покровів відбувається не лише зверху, від монад, але й знизу. Одним із найважливіших принципів будови Всесвіту є принцип взаємовпливу і гармонійного співіснування всього сутнього (принцип Короленко – Кюрі), згідно з яким „якщо в середовище помістити об'єкт, то або об'єкт перебудує під себе середовище, або навпаки”. Цей же принцип діє на всіх рівнях організації середовищ, процесів і систем – об'єктів. Згідно з цим принципом кожне з тіл – покровів розповсюджує свою „симетрію” на оточуюче середовище, перебудовуючи його під себе за іншим важливим принципом: «матриця – об'єкт». Кожен об'єкт в просторі і часі утворює „негатив – структуру”, що є дзеркальним відображенням „позитив – структури” об'єкта”.

Феномен утворення „інформаційної матриці”, в деякій мірі двійника людини можна спостерігати на явищі утворення „домовика”. Якщо сім'я

тривалий час збирається в одному і тому ж місці (ритуально, наприклад за обідом, сніданками, вечереми), чи цілеспрямовано (для обговорення втілення спільної мети, чи рішення спільної задачі) то в цьому місці трансформується зовнішнє середовище, де утворюються структури «духовно – інформаційного конденсату». Ці структури завдяки постійно діючому джерелу живлення (сім'ї) міцніють, ускладнюються, об'єднуються і починають самоусвідомлювати себе в якості псевдо – живої системи, аналога – біоробота. Систему, що утворилась, називаємо домовиком. Домовик зацікавлений в продовженні і посиленні діяльності сім'ї в напрямку досягнення мети і збереження стійкості, а тому він зворотнім чином впливає на її подальшу стабільність і життєздатність.

Своєрідні „домовики” виникають не лише над сім'ями, але й над якими завгодно живими системами, об'єднаними єдиною метою виживання в конкурентному середовищі та розбудови території існування, як передумови подальшого життя і еволюції. Подібні до „домовиків” енерго – інформаційні утворення ще називаються егрегорами і вони по своїй суті є діючими „дублікатами – макетами” покровів – тіл богів зверху. Подібні системи дублюють всі тіла – покрови тої множини людей (як і живих істот – систем в самому широкому розумінні цього слова), над якою вони виникають. Прикладом можуть бути покрови (аж до шельту) деяких споруд, де збираються регулярно великі масиви людей; іграшок, книжок та інших речей, якими користується багато дітей чи дорослих людей.

Досить часто подібна система – егрегор прив'язується до конкретної особи, до конкретного місця, або конкретного об'єкту, але з закінченням існування цієї особи (чи об'єкта) в фізичному плані вона продовжує існувати на рівні вищих тіл допоки існує джерело живлення. В історії людства багато прикладів, коли історична особа і егрегор прив'язаний до неї, мають дуже різний зміст (дійсні історичні постаті О.Невського, Д.Донського, Петра Першого, багатьох інших та їх міфічних образів суттєво відрізняються від егрегорів). Тіло – матриця має практично ті ж можливості впливу на тих, хто живить їх існування, що й тіла – покрови монад вищих рангів (богів). Подібні енерго – інформаційні утворення називаються богами знизу, або „рукотворними” богами.

Якщо егрегор будується навколо конкретної монади, масштабність якої відповідає масштабності егрегора, то існування створених „тіл” забезпечено і зверху і знизу. Якщо ж егрегор був прив'язаний тимчасово до конкретної особи місцевої масштабності, або взагалі до якогось природного об'єкту, то в його шельт (з усіма утвореними – покривами) може „вселитись” монада відповідної масштабності і тоді це стає богом відповідного масштабу і призначення. Коли мова йде про Сонячних богів чи богів природних явищ на Землі, то маємо на увазі богів ієрархії зверху. Коли ж мова йде про ієрархії християнського, буддистського, мусульманського суперетносів, то це мова про богів – егрегорів, що набули планетарного значення і впливу. На відміну від

богів зверху, час існування і діяльності яких визначений задумом Всевишнього, час існування богів – егрегорів обмежений часом досягнення мети даною множиною людей чи інших істот. Зміна характеру діяльності великих масивів людей (часто народу), зміна джерел живлення, зміна умов існування призводить до відчуження старих богів, народження і зростання нових. Подібна ситуація виникає при заміні власних богів на чужих при захопленні ними вашої духовної, інформаційної і фізичної території (покрівів- тіл етнічних богів).

Кожен народ, зацікавлений у стабільності свого існування і розвитку, в розбудові свого майбутнього має змінювати і розбудовувати своїх лицарів, святих, пророків і богів, щоб не стати „чорноземом” для живлення чужих, з перспективою піти „в небуття”.

Передвічне Дерево життя і родова гілка

Кожна монада є часткою і продовженням Всевишнього – іскрою божою, галузкою Дерева Духу Предвічного. Кожна «галузка» в залежності від задачі втілення, простору і часу дії розростається до меж можливого, заповнюючи «територію» виконання задачі. Монада-виконувач задачі породжує монади наступного рівня (менші гілки, менші життя), які є її продовженням і які мають вирішити окремі підзадачі основної. Підзадачі можуть бути однаковими, паралельними і тотожними за змістом в одній задачі і в різних (універсальними блоками - модулями), а також індивідуальними, такими, що визначають особливість, індивідуальність задачі в цілому. Відповідно до поділу підзадач діляться і монади – продовження. Більшість з них є універсальними модулями, а тому їх не обов'язково створювати заново, можна скористатись тими, що «відпрацювали» в інших задачах інших системних монад. Такі монади вічні за структурою і нагадують «диски», на яких можна записувати інформацію після народження і «стирати» після смерті: монада залишається, особистість стирається. На рівні біофізичної розбудови можливості таких монад визначається ДНК, механізмом спадковості. В той же час в розбудові кожної системної монади є її цільове або цільові продовження. В ієрархічній будові Дерева Духу Предвічного системна монада є богом даної задачі, а її цільове продовження – втіленням бога (в якійсь мірі аналогом може служити матка в бджолиному рої або в мурашнику).

Кожна монада-бог існує як бог до моменту вирішення задачі. Розростання гілки говорить про заповнення простору – території дії, при рівності кількості появи нових галузок і відмирання подібних - про процес рішення задачі, при перевищенні засихаючих побігів над тими, що ростуть,- про завершення.

Територія дії кожної монади обмежена територіями дії інших монад. На границях території спостерігається конкурентна боротьба, взаємовплив і взаєморуйнація, накопичення помилок і мутацій як результат впливу дії

прилеглих монад. Поява мутацій є ознакою трансформації системи, зміни одної задачі іншою в межах задачі дії одного оператора на дію наступного. Якщо Прадерево життя вічне, то індивідуальність монади змінюється не лише після виконання задачі, а й в процесі виконання даної. Той, яким ти є сьогодні, уже не той, ким ти був учора, і не той, ким будеш завтра (бо хоча ти і універсальний модуль даного класу задач у Всесвіті, але характер самих задач безперервно змінюється). Планетарне суспільство є галузкою Планетарної монади – Планетарного Бога. Скелетними гілками дерева планетарного людства в даний момент є три суперетноси: буддійський, християнський і мусульманський. В межах суперетносів розрослись гілки етносів, як результат розбудови монад етнічних богів. Складовими етнічних дерев є родові гілки дерева. Кожна родова гілка має свою монаду – патріарха. Її ми не бачимо очима, але вона в кожному з нас і водночас поза нами. Структурно в кожному з нас вона представлена через складову ДНК. Допоки «зеленіє» і «розростається» родова гілка, до тих пір говоримо про родові безсмертя, бо «померши» маємо можливість повернутись на свою родову гілку (складний вузол машини годиться і може функціонувати в такій же машині, але практично ніколи в іншій); в той же час деталі цього вузла можуть бути застосовані в вузлах інших машин, але не в рослинах – для цього деталі необхідно розібрати до атомів. Можливість повернутись на свою родову гілку – це можливість зберегти своє я, свою індивідуальність, свою особистість; це можливість своєї подальшої розбудови. Тож кожна людина має пам'ятати: якщо вона не цеглинка в будові суспільства, якій без різниці, в якій лежати стіні, то має потурбуватись про продовження свого роду; розбудову, зростання родової гілки, пам'ятаючи, що остання є лише часткою етнічного дерева і часткою планетарного людства (за умови, що все людство є продовженням Планетарного Бога, бо можливі варіанти розбудови монад інших планет на території земної монади). Завжди маємо шанувати рідних (це твоя родова гілка!), турбуватись про своїх дітей і пам'ятати, що родова гілка лише частка Вічного Дерева Життя. Засохне дерево, засохне й гілка.

Добро і зло. Пекло і рай

Кожна істота Всесвіту (як і всякий об'єкт взагалі) має своє призначення і свої можливості виконання задачі (досягнення мети). Все, що сприяє завершеності структури і її дієздатності в процесі виконання задачі носить позитивний характер і може класифікуватись як добро. Покращення організації об'єкта, умов його існування, умов виконання задачі – теж є добро; все, що мішає, не дозволяє, руйнує об'єкт, істоту, внутрішні і зовнішні чинники класифікується як зло.

Все, що існує, завжди виступає в двох іпостасях: добра і зла. Людина, що полює на інших живих істот, робить добро для себе і своїх близьких, але її дії є зло по відношенню до цих істот. В обмеженому конкурентному середовищі

кожна істота виступає позитивно для себе і свого середовища: негативно до оточуючого. Все, що існує несе в собі протилежні якості, оцінка яких залежить від суб'єкта оцінювання, а тому поняття добра і зла суб'єктивні. Об'єктивно добро і зло, як поняття, можуть оцінюватись лише ззовні, системою більш високого рівня складовою якої є дія, що оцінюється (теорема Ешбі-Гьоделя). Коли людина щось робить і боляче пальцям, зло для пальців дає можливість здобути їжу для всього організму, і то є добро.

Не розуміючи сутності речей і спрощуючи будову Всесвіту, людина розділила зовнішній світ на дві окремі якості: все, що для неї добре – то рай, все, що погано – пекло. Відповідно були розділені боги: хтось відповідав за рай, хтось – за пекло. Всевишнього опустили до рівня племінного бога, а йому протиставили іншого племінного чорнобога – сатану (диявола). Обидва полярні боги набули суспільного забарвлення. Кожна організована одною метою спільнота людей (держави, племена, рід, клан, банда, партія, церква) живе за правилами, що допомагають досягненню мети завдяки організації спільноти в єдине ціле. Ці правила є законами моралі і етики суспільства. Хто живе за цими правилами – потрапить в рай, хто їх порушує – в пекло. Над суспільством виникає енерго – інформаційна надбудова, яку можна класифікувати як “рай-пекло”.

Позбуваючись у час смерті свого біологічного тіла, людина переходить в етап енерго – інформаційної сутності світу Праві, побудованого за дещо іншими законами. В Світі Праві простір організовано так, що все споріднене знаходиться поруч, близько, а все, що впливає на об'єкт – далеко. Все, що любиш і ненавидиш у цьому світі знаходитиметься поруч, а те, до чого байдужий, віддалиться. Якщо в небі зірки далеко одна від одної, то в Світі Праві вони поруч; якщо споріднені люблячі душі на Землі на різних материках і відстанях, то в Світі Праві вони одна біля одної, саме в Світі Праві найкращі почуття складають світ Раю, найгостріші негативні – світ Пекла. При цьому необхідно пам'ятати, що Світ Праві такий же реальний і фізичний, як і світ проявленої організованої в речовину матерії; що почуття і душа не є властивістю Світу Майї-матері – це поняття Світу Наві. І відносяться вони до організації покровів монади, що утворюють душу. Відходячи до Світу Наві душа зберігає всі уявлення про буття у Світі Яві, і саме у Світі Наві йде корекція інформаційно-духовного наповнення, отриманого в Світі Яві; ця корекція відбувається в напрямку плану досягнення Меті системою більш високого рівня (бога), до складу якої входить душа даної людини. Саме в Світі Наві душа очищається від зайвого на шляху до Білобога чи Чорнобога. Ніяка, нейтральна душа не додає можливостей ні одному ні другому, а тому вона не потрібна ні там, ні там. Переходячи в світ Наві, душа починає подорож по світах – чистилищах, набуваючи якостей або Білобога, або Чорнобога. Для земної людини є лише два шляхи і дві вершини: абсолютного “єго” для себе і “жертви” себе заради буття людства і Всесвіту.

Розділяючи Світ на полюси “пекла” і “раю” людина надає своїх якостей і понять “богу” і “сатані” . Але: чи буде сатана звати вбивати, руйнувати, знищувати, катувати? Чи прийде він в образі страшному і потворному, навіть якщо це образ Чорнобога? Звичайно ні. Це образ прекрасний і гармонійний, і звертається Він до людини закликаючи до любові, добра, людяності. Але не по словах, а по справах його ти пізнаєш Його. По наслідках тих слів і справ, що за ними тягнуться. Сказане не значить, що Чорнобог – це абсолютне зло. Чорнобог, як і Білобог є лише іншою якістю Всевишнього, проявленого в Сварозі. Так, Чорнобог тимчасово руйнує, але з метою продовження життя, еволюції Всесвіту. Бо все посіяне має бути зібраним, а все створене – використаним. І не потрібно змішувати поняття Чорнобога і Хаосу, бездумної руйнації Світу Явленого. Хаос не має ні обличчя, ні законів, ні образу: це перехід в “Ніщо”, в стан відсутності Духу Всевишнього. Безглузде руйнування, необумовлене знищення, вбивство – це поломка системи, втрата її функціональності. І якщо систему не можна відкоригувати, налаштувати в Світі Праві – вона підлягає знищенню. Ознаками подиху Хаосу, руйнації людини є її гріхи.

Розрізняють чотири гріхи: першородний, батьківський, суспільний і власний. Першородний проявляється в “его” людини, в її біологічній природі, в обмеженості Світу Яві, побудованого на кінцевій території з обмеженими потоками енергії і інформації. В обмеженому Світі живе може існувати лише за рахунок живого, розумне за рахунок розумного, а тому до першородного гріха відноситься лише безумне, без загрози для власного життя, вбивство живого.

Батьківський гріх полягає в тому, щоб людина не примножила унаслідок помилки і поламки.

Суспільний гріх – це порушення суспільних законів на користь системи нижчого рівня, коли інтереси сім’ї, клану, партії, церкви, інших об’єднань ставляться вище суспільних, руйнуючи систему більш високого рівня (так само як і суспільні інтереси вище планетарних).

Особистий гріх – це результат особистих рішень і дій, що мають важкі наслідки для буття і еволюції розумного живого Всесвіту. І цей гріх найтяжчий і карається він більше за попередні. Кара пов’язана з корекцією свідомості через почуття, а тому корекція почуттів викликає страждання. Чим більший гріх тим через важчі випробування проходить душа в Світі Праві і чистилищах пекла і раю. Серед особистих гріхів найважчий той, який дає найбільший урожай. Вбиваючи іншу людину вбивця понесе відповідну кару, але не обдумане слово чи рішення можуть вбити тисячі, і цей гріх в тисячі раз тяжчий. І в стільки ж більша кара та відповідальність за нього.

Є гріхи тіла, гріхи розуму (слова) і є гріхи душі. Найбільші гріхи – гріхи тіла, найтяжчі – духу. Як казав І. Христос: “...і не бійтесь вбиваючих тіло, душі ж не в змозі убити. А бійтесь вбиваючих душу, бо той, хто втратив душу, втратив усе.”

У обох полюсів буття, є свої закони, своя структура і своя ієрархія, свої вчителі і свої лікарі. Людина зове їх ангелами і бісами, архангелами і престолами, слугами світла і п'їтьми. Та в своїх оцінках маємо пам'ятати, що ми люди і виходимо з людського, в той час як на інших рівнях організації розуму і духу те, що добре для одних, кимось сприймається як зло і навпаки. І якщо ми дійсно Люди з великої букви, то завжди маємо виходити з правила діяти так, щоб розвивався, розростався і ставав все життєздатнішим, ще більш гармонійним світ навколо, щоб ми були хоча б у малому подібні до свого Творця – Всевишнього.

Із "Повчання Володимира Мономаха синам"

Діти мої! Хваліть Бога! Любіть також людство. Не піст, не усамітнення, не монашество врятують вас, а благородні справи. Не забувайте бідних: годуйте їх і думайте, що всяке надбання є боже і доручене вам лише на час. Не ховайте багатство в надрах землі: це противно християнству. Будьте батьками сиріт,... не давайте сильним губити слабих. Не вбивайте ні правого, ні винуватого: життя і душа християнина священні. Не називайте просто так імені Бога; давши клятву, не порушуйте її. Не оставляйте хворих; не бійтесь мертвих, бо всі вмеремо. Не майте гордині ні в умі, ні в серці, а думайте: ми не вічні, нині живі, а завтра в труні. Бійтесь всякої брехні, п'янства та шкідливих пристрастей, однаково пагубних для тіла і душі. Шануйте старих людей, як батьків, любіть юних, як братів... Шануйте гостя і іменитого, і простого, бо гості розповсюджують в чужих землях і добру, і погану про нас славу. Вітайте всяку людину, коли йдете мимо. Любіть своїх дружин, але не давайте їм влади над собою. Все добре пізнавши, ви повинні пам'ятати, чого не знаєте, тому навчатись. Батько мій (Ярослав Мудрий), сидячи дома, розмовляв п'ятьма мовами, за що поважали нас іноземці. Лїнь – мати пороків, стережіться її. Людина повинна навчатись завжди: в дорозі, на коні. Вночі відпочивайте, але хай не застане вас сонце в постелі.

...Двічі розбивав я собі голову, пошкоджував руки і ноги, не боячись за життя в юності і не шкодуючи голови своєї. Але Господь беріг мене. І ви, діти мої, не бійтесь смерті, ні битви, ні звіра, а будьте мужами у всякому випадку, надісланому від Бога. Якщо проведіння визначило кому вмерти, то не врятують його ні батько, ні мати, ні брати. Варта божа надійніша людської.

Морально-етичний кодекс людства.

Все суще єдине і все має своє призначення,
Свій шлях і свою долю.
Не існує території і простору не зайнятих іншими
І не можна заходити в чужий дім без запрошення:
Тож не маємо права ні втручатися,

Ні приймати рішення за інших,
Ні судити їх, не знаючи їх.
Але не маємо права і сидіти осторонь,
І спостерігати здалеку,
Коли інші в нерозумінні своєму
І в жадібності низькій своїй
Руйнують наш загальний Дім
І душі людські!
Бо не розуміють, що все взаємозалежне,
Взаємопроникне і взаємопов'язане!
На загрозу меча – мечем відповідають!
Завжди і всюди маємо визнавати закони Всесвіту
І слідувати принципам його будови і розвитку;
Не принижуючи себе і поважаючи всіх
В Ієрархії Земній і Небесній, з любов'ю і надією,
Але завжди і у всякій справі залишаючись Людьми –
Дітьми Божими!
Пам'ятаймо, що кожен крок Людства –
Це ще один крок в Задумі Божому!

Життя наше нам дароване Богом
Не для того, щоб ми його проспали, чи пробайдикували,
І не для того, щоб після нас залишились гори сміття і море помийів,
А щоб прожили кожний день і кожний час,
Бо кожна мить неповторна!,
І все в житті нашому для чогось та призначене!
Кожного дня маємо звітувати перед Богом
Про бодай невеликі, але добрі справи свої;
Про досягнення в пізнанні Всесвіту, в єднанні з ним,
В поглибленні Розуму і в піднесенні Душі!
Людина має навчатись завжди і всюди. Все життя!
Маємо пам'ятати: в усіх справах і вчинках наших,
Що не душа має обслуговувати тіло,
А тіло – Душу!

Від самого початку не існує нічого назавжди доброго і поганого.
Ніхто нікого у Всесвіті, просто так, нізачо, не карає.
І зла ніхто упереджено проти когось не носить.
І кожне випробування Людині дається Богом по силі її,
І нічого зверх того!
Все інше від низької суті самих людей...
Пам'ятаймо, що в житті за все маємо платити

І що борги наші віддавати дітям нашим!
То ж старайтесь віддавати, а не брати!
Не спокушувати ні Бога, ні Долю,
Ні братів менших без необхідності!
Не буде Бог вирішувати за нас те,
Що маємо самі вирішити!
Людина – сіль Землі. Якщо, ж сіль стане прісною,
То на що вона придатна?!
Хіба, щоб викинули її геть, щоб топтали її!
Не може бути людина ні "холодною" – ні "гарячою"!
Якщо вона не слугує добрим справам,
То нехай не втішає себе, що не робить злого,
Бо слугує ворогам своїм!
Хто не протистоїть злу, той допомагає йому!

Не має нічого важливішого в житті Людини
Ніж продовження Роду свого,
Ніж відтворення живого Всесвіту!
То ж найсвятішими
І непорушними в житті нашому
Мають бути сім'я, родина, ненька!
І не існує вищого слова, як Мати – Берегиня!,
Мама, яка за благословінням Божим дарує нам життя!
Кохання дано Людині для продовження Роду,
Життя в ім'я життя,
А не для задоволення низьких інстинктів,
Бо то не кохання, а проституція душі і тіла.
Тож те, що Бог поєднав –
Ніхто нехай не роз'єднає!
В сім'ї не існує "Я", а лише ми
І наше майбутнє – діти:
Хто не розуміє цього – не має права
Ні на людське кохання, ні на своє майбутнє!

Ми всі різні, але всі ми діти одного батька – Всевишнього,
Не роботи – а сини Божі!
І Батько наш очікує від нас не беззастережної покори
І не безумовного виконання призначеного!
А синівської любові, поваги і співтворчості!
Щоб діти Його були достойними
Свого високого звання і призначення!
Доля наша – робити благородні справи,

Бо все що маємо і що дано нам –
Те дано на час! І не для того,
Щоб тримали під замком,
Чи розпорошували за вітром,
А для добрих справ!
Бо любимо людей за добро, яке їм робимо,
І ненавидимо за зло, що їм спричиняємо!
Пам'ятаймо, що Людина Світло Світу,
То ж не збирайте скарби на Землі,
Де міль поїдає і іржа точить,
І де злодії підкопують і крадуть,
Бо на небі потрібні не цінності тіла,
А скарби розуму і духу!

З добрими помислами ідіть першими на зустріч з іншими,
Першими протягніть руку
І першими привітайте зустрічного!
Першими зробіть добру послугу,
Не чекаючи у відповідь більшої.
І не відповідайте на зло з боку інших,
Бо не відають, що роблять...
Коли гавкає, чи кусає Вас пес,
То невже гавкаєте у відповідь і кусаєте його?
Пам'ятайте, що лихослів'я, жорстокість і злість –
Це прояви низької, тваринної суті!
Прийміть міри захисту І, не зважаючи ні на що,
Продовжуйте свій, людський
Богом указаний шлях!
Будьте обачними в виборі друзів і супутників своїх,
Бо які друзі твої, такий і ти сам!
Не довіряйте словам ні своїм, ні чужим
Бо і Сини Божі і Сатана говорять ті ж самі слова,
Кличуть до тих же добрих справ,
Але наслідки цих слів різні!
То ж не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх!

Пам'ятаймо, що подібне притягує подібне,
І що вгорі, те і внизу!
Не створюйте ідеалів і кумирів для тіла свого,
Бо це поняття людські і створені людиною,
А наслідуйте Великих Світочів,
Духу і Буття людського!

Просіть і дано буде Вам,
Шукайте і знайдете, стукайте і відкриють Вам!
Бо хто в серці має своєму, тому і дано буде!
Але пам'ятаймо, що серце наше там, де багатство наше!
І якою думкою, яким почуттям живемо –
Такі і ми самі!
І немає нічого прихованого, що не відкрилось би,
І тайного, чого б не знали!
І якою мірою ви міряєте –
Вимірено буде і Вам!
В проханні не відмовляйте,
Та давайте не гроші і не кусок хліба,
А те, що зможе допомогти вижити
І стати прохачеві Людиною!
Пам'ятаймо, що не хлібом самим живе Людина,
А й всяким словом і Духом Божим!
Бо чим іншим вирізнити Людину від тварини?
І нехай в кожній справі вашій,
І в кожному вчинку вашому
Будуть Глибина Серця і Височінь небесна!
Бо маємо Бога в серці своїм
І жити маємо за заповідями Божими:
- не вбивай, не руйнуй, не оскверняй, не зашкодь, будь
милостивий;
- не слугуй своєму его, не лицемір, не виставляй добро на показ,
не лжесвідчи;
- не заздри, не бажай створеного іншими;
- не суди не знаючи і не розуміючи, щоб і сам непідсуден був;
- всяку роботу Божу, призначену тобі, виконуй з задоволенням,
творчо, з любов'ю;
- не принижуй ні себе, ні інших, завжди пам'ятай, що ти –
людина!;
- не обіцяй зверх того, що можеш виконати, і не принось
неправдивої клятви, але виконуй перед Господом клятви твої;
- в усякій справі і в думках своїх завжди май почуття міри,
відповідальності і відчуття межі;
- шануй батька і матір, виховуй дітьми Божими дітей своїх;
- вдосконалюй себе, підтримуй і розвивай своє фізичне тіло, свій
розум і свою духовність; і всяку добру справу не відкладай на
потім, якщо можеш зробити її сьогодні і зараз;
- стався до інших так, як бажав би, щоб ставились до тебе;

- полюби всією душею і всім серцем своїм Бога, що дарував, тобі життя, і радість бути, жити, любити, творити, сподіватись!

Один раз на рік, як і всі люди на Землі,
Маємо пройти очищення душі –
Через Сповідь перед Богом
І на одинці з Богом;
Очищення свідомості – через усамітнення
І відхід на час від справ мирських;
Очищення тіла через піст –
Не вживання їжі тваринного походження,
В час перед зимовим сонцестоянням.

Головними святами в житті нашому мають бути:
Різдва – народження Бога-Сина, Творця світу явленого,
В час зимового сонцестояння;
Великодня – час воскресіння і час зміни Чорнобога Білобогом,
В час весняного рівнодення;
Троїці – свято єдності трьох космічних сил,
Що визначають Буття Всесвіту,
В час літнього сонцестояння і
Покрови – Матері Світу, Духу явленого, що захищає нас
І дає віру і надію на продовження життя,
В час осіннього рівнодення, в час згасання життя.

Кожного дня відходячи до сну, маємо згадати день минулий, сповідуватись перед Богом про хоча б і невеликі, але добрі справи свої; з синівською любов'ю і повагою подякувати за день прожитий, і попросити благословіння для добрих справ дня наступного.
І маємо звернутись до Бога з молитвою, що заповідав Ісус Христос:

Отче наш

"Отче наш, Який на Небесах і в серцях наших! Хай святиться ім'я Твоє, хай пребуде царство Твоє і воля Твоя, скрізь і навіки! Хліб насущний дай нам сьогодні, дітям нашим, усьому живому Всесвіту до скінчення часів, і прости нам борги і гріхи наші, як і ми прощаємо боржникам нашим. І врятуй нас від лукавого, і допоможи встояти перед лицем його, відверни від спокуси, омани та облуди, дай сили, щоб пройти і виконати призначене нам! І укріпи волю нашу залишитись Людьми в усякій справі Божій – дітьми божими, бо Твоє є царство, і сила, і слава, і воля навіки ! Амінь."

Молитва за Україну – звернення до Всевишнього, Творця Світу Явленого
Отче наш !

З любов'ю і повагою в серці своїм і в думках своїх лину до Тебе, Боже, і прошу розсій тривоги наші, і дай розуміння подій, що грядуть, і Суду, що має бути! Звертаюсь до Тебе, Боже, з надією на дні майбутні, бо чорні хмари невідворотного уже встають над планетою, над людством, над рідним краєм. Знецінюються і підміняються найсвятіші поняття: Бога, родини, сім'ї, кохання, дитинства, праведності і справедливості; руйнуються моральні і етичні підвалини людяності, духовної чистоти і довершеності, знищуються умови і можливості існування людства! Вседозволеність, розтління і розпуста, наркотичне забуття і жорстокість, насилля і масове зомбування стали буденними явищами, скрізь домінує культура фізіологічних інстинктів і цінностей карного світу, а суд над людиною вершать гроші і кривда! В рідному краї занепадають і руйнуються села і оселі, заростає бур'яном не лише батьківська земля, а й душі, і свідомість людська!

Боже, Отче наш! Ти на небесах і в серцях наших! Ти бачиш все і все знаєш, і на все те – Воля твоя! Тож прошу Тебе, Боже, будь милосердний і прости людей, за те, що в нерозумінні своєму і в жадобі своїй руйнують і нівечать Дім, що Ти нам дав, що дивляться і не бачать тої незрівнянної краси і довершеності, які Ти для них створив; слухають і не чують материнської пісні і Твого, Боже, благословення!

Боже праведний! Воздай всім за справами їхніми і нехай кожен отримає те, на що заслуговує! Але дай нам сили в усякій справі Божій залишитись Людьми – дітьми Божими, і волю, щоб пройти і виконати призначене нам! Відверни і врятуй нас від лукавого, не дай опуститись і впасти, допоможи встояти перед спокусою і відрізнити добро від зла, слова і справи Божі від слів і справ лукавого, істинні цінності буття людського від омани і облуди! Дай, Боже, надію на майбутнє дітей наших, на майбутнє народу нашого, допоможи нам повернути знання Родоводу нашого, Буття людського і Буття вселенського, своєї сутності і власної гідності! Дай нам Нове Слово і Нове Розуміння, розкрий і наповни серця наші і свідомість нашу, піднеси їх на Висоту небесну, щоб були ми гідні називатись дітьми Божими!

З безмежною любов'ю, з повагою і вдячністю за життя дароване Тобою, з надією і сподіванням на майбутнє до Тебе діти твої, бо Твоє, Боже, царство, і сила, і слава навіки, амінь!

Звернення до Всевишнього

Господи! Дай мені сили зустріти з достоїнством все те, що несе майбутнє; терпіння перенести все, що призначене долею; розум прийняти те, чого не змінити, і мудрість, щоб відрізнити одне від одного!

Навчи і підтримай мене, не дай забути, що все сутнє від Тебе і на все свята воля Твоя! В усіх словах і справах наставляй мої думки і почуття, навчи мене бути творцем, каятись, вірити, сподіватись, терпіти, прощати, бути вдячним і любити всіх!

Т. Г. Шевченко
і мертвим, і живим, і ненародженим
землякам моїм в Україні
і не в Україні
МОЄ ДРУЖНЄЄ ПОСЛАНІЄ

І смеркає, І світає,
День божий минає,
І знову люд потомлений
І все спочиває.
Тільки я, мов окаянный,
І день і ніч плачу
На розпуттях велелюдних,
І ніхто не бачить,
І не бачить, І не знає —
Оглухли, не чують;
Кайданами міняються,
Правдою торгують.
І господа зневажають, —
Людей запрягають
В тяжкі ярма. Орють лихо,
Лихом засівають,
А що вродить? побачите,
Які будуть жнива!
Схаменіться, недолюди,
Діти юродиві!
Подивіться на рай тихий,
На свою країну,
Полюбите щирим серцем
Велику руїну,
Розкуйтеся, братайтесь!
У чужому краю
Не шукайте, не питаєте
Того, що немає

І на небі, а не тільки
На чужому полі
В своїй хаті своя й правда,
І сила, І воля.
Нема на світі України
Немає другого Дніпра,
А ви претесе на чужину
Шукати доброго добра,
Добра святого. Волі! Волі!
Братерства братнього! Найшли,
Несли, несли з чужого поля
І в Україну принесли
Великих слів велику силу,
Та й більш нічого. Кричите
Що бог створив вас не на те,
Щоб ви неправді поклонились!..
І хилитесь, як і хилились!
І знову шкуру дерете
З братів незрящих, гречкосіїв.
І сонця-правди дозрівать
В німецькі землі, не чужії,
Претесе знову!.. Якби взять
І всю мізерію з собою,
Дідами крадене добро,
Тойді оставсь би сиротою
З святими горами Дніпро!

Схаменіться! будьте люди,
Бо лихо вам буде.
Розкуються незабаром
Заковані люде,
Настане суд, заговорять
І Дніпро і гори
І потече сторіками
Кров у синє море
Дітей ваших... і не буде
Кому помагати.
Одцурається брат брата
І дитини мати.
І дим хмарою заступить

Сонце перед вами,

І навіки прокленетесь
Своїми синами!
Умийтесь! образ божий
Багном не скверніте.
Не дуріте дітей ваших,
Що вони на світ
На те тільки, щоб панувать...
Бо невчене око
Загляне їм в саму душу
Глибоко! глибоко!
Дознаються небожата,
Чия на вас шкура,
Та й засудять, і премудрих
Немудрі одурят

Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають.
Заміс[т]ь пива праведную
Кров із ребер точать.
Просвітити, кажуть, хочуть
Материні очі
Современними огнями.
Повести за віком,
За німцями, недоріку,
Сліпую каліку.
Добре, ведіть, показуйте,
Нехай стара мати
Навчається, як дітей тих
Нових доглядати.
Показуйте!.. за науку,
Не турбуйтеся, буде
Материна добра плата.
Розпадеться луда
На очах ваших неситих,
Побачите славу,
Живу славу дідів своїх
І батьків лукавих.
Не дурите самі себе,
Учитесь, читайте,
І чужому навчайтесь,

Й свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,
Того бог карає,
Того діти цураються,
В хату не пускають.
Чужі люди проганяють,
І немає злому
На всій землі безконечній
Веселого дому.
Я ридаю, як згадаю
Діла незабуті
Дідів наших. Тяжкі діла
Якби їх забути,
Я оддав би веселого
Віку половину
Отака-то наша слава,
Слава України.
Отак і ви прочитай[те],
Щоб не сонним снились
Всі неправди, щоб розкрились
Високі могили
Перед вашими очима,
Щоб ви розпитали
Мучеників: кого, коли
За що розпинали!
Обніміть ж, брати мої,
Найменшого брата,—
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.
Благословить дітей своїх
Твердими руками
І діточок поцілує
Вольними устами.
І забудеться срамотна
Давня година,
І оживе добра слава,
Слава України,
І світ ясний, не вечірній
Тихо засіє...
Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю!

Гімн Свароку

Поверта Сварок
Часу Колесо!
Мати Сва співа
Віщим голосом,
Що приходить час –
Час жертовності!,
Бути до борні
Нам в готовності!
Що настав той день –
Ми прокинулись,
На шляху батьків
Не зупинимось!
В Піднебесся! Під!
Здійма Крила Рід!
Із Небес Дніпра
Сяє Роду Стра!
Через Вирій днів,
Через буй вітрів
І Трисила лет
В нескінченість літ
Кличе Орій нас,
Чути Божя глас,
І Тараса зве
Заповіт!
Як один – усі
Даємо Раїні
Клятву вірності,
Клятву гідності!
Шлях торують нам
Дзвони дійсності!
Роду нашого –
Світло вічності!
Нам дано знайти
Все, що втрачено!
Зрозуміть дано
Ще не бачене!
П'ятим виміром
Свято віримо
В нам предбачене,
Нам призначене!
Ми до Дольного,

Ми до Горнього,
Ми до Вишнього
Підем по Землі!
В світлі й радості
З знаком святості
Роду Трійцею
На чолі!
Вже зійшла Зоря
Над зірницями –
Нам кувать пора
Волю крицею!
Бо орійці ми!
Бо слов'яни ми!
Українці ми –
Духу лицарі!

Свято «Троїці», свято «Герба України», етнічне свято «Українського Роду».

Кожна країна має в своєму календарі по кілька загальнодержавних свят, до яких відносяться релігійні, етнічні та, безпосередньо, державно-символічні. Україна на державному рівні святкує «Новий рік», «Різдво», «Великдень («Пасху»), «День Конституції», «Троїцю», «День Незалежності» і «Покрову». Серед перерахованих свят одне відноситься до міждержавних, два - до релігійних і чотири - до державно-українських. Але серед усіх перерахованих відсутні свята основоутворюючого державу етносу - українського.

За відичною традицією ще до нещодавна етнічними українськими святами були: «Різдво» - день нижнього сонцестояння і народження нового року (22 грудня, яке за григоріанським календарем нині святкується 1 січня, а за юліанським - 14 січня), «Великдень» (22 березня, коли маємо рівнодення або новий рік за слов'янським календарем і який нині святкується як «Пасха» за місячним іудейським календарем та як свято «Воскресіння Христове»); «Троїцю» (22 червня, в день літнього сонцестояння, яку святкуємо за тим же іудейським місячним календарем як свято християнське), та «Покрову» (22 вересня, свято Божої Матері-захисниці, яка зберігає протягом холодів усе живе до приходу весни, що знову таки стало християнським і святкується за юліанським календарем 14 жовтня).

Серед перерахованих етнічно-українських свят найбільшим і найважливішим завжди було свято «Трійці-Троїці» (в різних регіонах України ця назва дещо видозмінюється без втрати змістовності), що за змістом і сутністю є космічним символом триєдності всього існуючого та, одночасно,

інструментом творення – «розбудови» світів богами-творцями. Кожен бог-творець тримає в руці «Триглав-Трисил» (санскритське «Тришул»), як символ Всевишнього, символ апогею розквіту життя! Саме символ «Триглава-Трисила», як архетип, впливає із підсвідомості українця в якості етнічного, найвагомішого і найважливішого космічного символу (хоча практично ніхто з українців не знає і не розуміє значення даного символу) і який з часу започаткування Незалежності України прийнятий в якості державного герба.

Етнічні свята відіграють виключну роль не лише в продовженні еволюції українського етносу-Роду, але й у формуванні навколо нього стійкої і життєздатної країни. Саме тому в Україні має бути відновлене і започатковане на нових засадах щорічне етнічне свято «Герба України», одночасно і як свято Всевишнього - свято «Троїці».

Додатковим етнічно-містичним обґрунтуванням цього свята є розташування «родової території», «родового місця» білої раси на території України в районі Азово-Чорноморського басейну. Це територія виникнення, прив'язки і впливу енерго-інформаційного утворення, яке називається «Егрегором» або, більш точно, «Деміургом» білої раси. Даний енерго-духовно-інформаційний центр носить назву «Агарт-Огарт», що в перекладі з санскриту звучить як «Вогонь-Арти», вогонь найдавнішої етнічної території «Арти-Оратти».

Примітка Подібне енерго-інформаційне утворення над жовтою расою називається «Шамбала» (санскритське «шаманити» - чаклувати і «балу» - могутній, або ведмідь). Стихія «Шамбали»-вода, блакитний колір; стихія «Агарті» - вогонь, золотий колір. За найдавнішим рукописом людства «МагаБхаратою» вогонь і вода (точніше сонячне проміння і вода) - це дві стихії, що народжують життя у Всесвіті, а тому в розташуванні кольорів українського стягу «світло» має бути над «водою», щоб «вода» не залила «вогонь».

Між духовно-інформаційними егрегорами жовтої і білої раси завжди існувало протиборство за обмежений планетарний простір життєдіяльності. Після експансії білої раси на схід і на південь (особливо в 2-6 тисячолітті до нашої доби) почався зворотній наступ жовтої раси, або Шамбали на простір Агарті. В п'ятому тисячолітті до нашої доби територія півдня України опустилась на 100-150 метрів, що призвело до затоплення водами Середземного моря значних територій навколо Тритонського озера (нині Чорного моря) та утворення нинішнього Азовського моря в дельтах рік Дону, Кубані, Ра (Волги, що тоді впадала не в Хвалинське-Кайспійське море, а в Тритонське), а також рукава Дніпра Інда (цей час відомий як Дардано-Азовський потоп). Тоді ж відбулось затоплення і духовно-інформаційного центра Агарті. «Наступ» продовжили комуністи Радянського союзу, які затопили пороги Дніпра, а пізніше - Великий Луг (Зелений Луг), перлину України, практично з усіма Запорізькими січами, Каховським морем-водосховищем.

Щоб зрозуміти «трагічність» цієї події необхідно сказати про те, що в Деміурга (як егрегора) наявні два «полюси»: жіночий - «соборна душа» і чоловічий - «дух Роду», його енергія-вогонь. Якщо «соборна душа» українського етносу існує близько 45000 років (перш за все на генетичному рівні), то «дух Роду» в епоху Риб, з господарем «дому» Сатурном, народжувався і гинув з циклом в 360 років. В останній раз він відродився в 2005 році під час подій на майдані «Незалежності», коли можна було спостерігати надзвичайне, надприродне явище «Сходження Роду» Бога-деміурга українського етносу до своїх дітей! Саме тоді «дух» етносу проявив себе на повну силу, а у подіях 2013-2014 року «вогнем» Майдану та, в протистоянні з російською «Шамболою», вогнем Арти на Донбасі. Зважаючи на те, що астрологічно з 2003-2004 років епоху Риб змінила епоха Водолія (з господарем дому Ураном, захисником слов'янських народів), змінюється загальна картина протистояння Шамбали з Агартою. Саме ця подія має доповнювати свято герба України, як подія «сходження Роду» в свій етнос, в свою людність. Кожне етнічне свято має бути формалізоване у вигляді конкретних «ритуалів»-заходів (як і інше визначне свято-подія). Першопочатково свято Всевишнього, свято Троїці, свято герба України, пропонується проводити наступним чином. На території, що може вмістити від кількох сотень до кількох тисяч чоловік, утворюється Сонячне Коло. По периметру Кола розміщуються жіночі і дитячі творчі колективи в національному одязі. В місті, обраному в якості центрального (даного року) для проведення свята, бажане представництво з усіх куточків України в одязі характерному для кожного з регіонів. В колі контурно позначений Герб: Триглав-Трисил. У місці перетину трьох складових розміщується чаша, яку мають запалити в кінці дійства. Жінки-берегині виконують народні пісні, дитячі колективи водять хороводи.

О 12 годині дня (це можливо зробити і надвечір) починають лунати сурми і б'ють великі барабани. Звучить «Козацький марш». Під звуки маршу з 4 сторін ідуть колони чоловіків зі стягами України та стягами боротьби за свободу Роду. Це колони козацького «Спасу», молодіжного «Воркауту», добровольчих батальйонів і волонтерів, амазонок, духовно-інтелектуального та бізнесового середовища. Колони закручуються за законом орійської «Свастя-Сvastiки», по руху годинникової стрілки. Після того як замкнулось зовнішнє чоловіче коло, під звуки пісні «Україно....» вибігають діти, утворюючи кольоровий Герб, в якому перша бокова складова «розуму-інформації» - блакитного кольору, друга бокова складова символічно втілює матір-матерію (пурпурного кольору) і, по центру, знаходиться «Дух-Енергія», золотого кольору, що поєднує розум з матерією і робить її живою, рухомою. Усі три складові, зливаючись, дають білий колір «Світу Явленого». Після утворення Герба знову звучать фанфари, до «чаші» виходять 6 юнок і 6 юнаків. Вони стають навколо «чаші» і оголошують про:

- започаткування щорічного етнічного свята: свята Герба України , символу Всевишнього, свята Троїці, свята «Сходження Роду»!,
- звернення-маніфест українських етнічних громад до всіх жителів країни про розбудову України майбутнього - України Триславної;
- декларацію Роду українського етносу з побудови України майбутнього - України Триславної;
- декларацію прав і обов'язків кожної людини, яка вважає себе невід'ємною частиною українського роду;
- морально-етнічний кодекс, за яким має виховуватись, жити і творити майбутнє кожен свідомий українець;
- про відбір (в інтернеті сайт «Країна Ра») кандидатів до інтелектуально-духовного парламенту України, як вищої палати Верховної Ради (старійшин етносу);
- про започаткування інститутів «лицарства» і «берегинь» та про відбір кандидатів на «лицарство» (статут лицаря України кандидат набуває лише через 5 років після відходу в світ «потойбічний»);
- про започаткування інституту «священництва» - духовно-інтелектуальних чільників громад;
- про виборність усіх представників влади за законом «копного права» - знизу вгору, від громад до Верховної Ради; обраний Верховною Радою президент є виконавцем законів і рішень прийнятих Радою і затверджених духовно-інтелектуальною палатою;
- про започаткування «Білої» і «Чорної» книг України, куди заноситимуть прізвища всіх тих, хто зробив вагомий внесок в розбудову українського етносу і країни в цілому, та тих, хто завдав великої шкоди Україні і людству;
- про правонаступництво української-етнічної громади на територію і всі природні багатства України від часів Київської Русі до сучасності (дане Богом і природою для етносу в цілому не може належати окремим громадянам, тим більше представникам інших країн і діаспор), та про підтримку всіх українців, що проживають в басейнах рік впадаючих у Чорне море і утворюючих споконвічну батьківську територію наших пращурів, а також про турботу і культурно-етнічну підтримку українців в усьому світі;
- про обов'язкові державні безкоштовні охорону здоров'я, освіту і виховання та про обов'язкову матеріальну підтримку всіх дітей до повноліття з майбутнім

працевлаштуванням, а при створенні сім'ї – наданням мінімально необхідного житла.

Стратегічними напрямками діяльності « Країни- Ра» українського етносу та української людності в цілому оголошуються:

- першочергова турбота про «материнство» і «дитинство», про цілісність і святість української сім'ї;
- освіта і виховання майбутніх будівничих України Триславної;
- збереження і розбудова території життєдіяльності українського етносу;
- створення при кожному навчальному закладі і при кожній громаді майданчиків духовної і інтелектуальної творчості;
- для безпечної життєдіяльності українців створення власного державного контуру праці;
- всеосяжне освоєння інформаційного простору (світу законів і принципів будови Всесвіту) і на його основі розробка новітніх інформаційних технологій;
- об'єднання в єдину спільноту всіх слов'янських родів і утворення єдиного союзу всіх європейських народів від Ірландії до Уралу.

Після виголошення основних засад-підвалин побудови України 3 тисячоліття хлопець і дівчина (в українському одязі) запалюють «Вогонь Арти-Оратти», як символ відродження на території України Родового місця всіх білих народів, як символ інтелектуально-духовного центру білої людності. Якщо подія відбувається в сутінках, то з трьох точок навколо чаші в небо спрямовуються блакитний, пурпурний і золотий промені, бажано в білому світлі, що разом об'єднує їх в єдиний світ Яві, як світловий символ «Триглава-Трисила»!

Після акту запалювання «Вогню Арти» розпочинається святкування (пісні, ігри, танці, різні розважальні заходи).

Примітка. Подібні святкові заходи з часом мають проходити по всій території України з 21 на 22 червня, або 22 червня чи в найближчий вихідний день.

Декларація прав і обов'язків українців

Права українця

1. Кожна людина, має свій Шлях Даний і як частинка живого розумного Всесвіту однаково важлива в його становленні і еволюції, а тому всі люди від народження рівні.

2. Ні за якими зовнішніми (фізичними), інтелектуальними і духовними (світоглядними) відмінностями людина не підлягає дискримінації якщо вона не шкодить Роду і живому розумному Всесвіту та не зазіхає на ТЖД (територію життєдіяльності) інших членів суспільства.
3. Жодна людина не має права розпоряджатись життям іншої без її власної волі. Життя кожної людини святе, якщо вона зумисно не лишила іншу життя.
4. Використання іншої людини без її волі в якості інструмента досягнення власної мети, особливо рабство (фізичне, інтелектуальне і духовне), не допускається ні в якій формі.
5. Насилля ні в фізичній, ні в інтелектуальній, ні в духовній області недопустиме, особливо у вигляді світоглядного чи духовного зомбіювання.
6. Всі люди в своєму соціумі мають рівні суспільні права незалежно від матеріальних і соціальних можливостей.
7. Всі члени суспільства мають рівні права перед законами даного соціуму.
8. Права людини у вигляді законів в даному соціумі приймаються волевиявленням більшості через копне право (виборності і делегування повноважень знизу доверху всіма членами соціуму).
9. Жодна людина не може бути обмежена фізично, інформаційно чи духовно в своїх правах, якщо вона не порушила морально-етичний кодекс і закони даного соціуму
10. Кожна людина має право на справедливий суд за участю присяжних і за умови відповідності зла і покарання за нього.
11. Людина не може бути звинувачена без доказів її вини. Першопричина всіх подій в зацікавленості дієвих осіб, або в протидії змінам.
12. Ніхто не має права впливу на приватне життя людини без її бажання і згоди.
13. Кожна людина має право вільного пересування в межах свого соціуму, а в межах інших соціумів за їх запрошенням та за відсутності претензій на чужу ТЖД.
14. Кожній людині має бути забезпечено право на безпечне помешкання в межах ТЖД власного соціуму. В разі відсутності безпечності у власному соціумі вона може його отримати в іншому за його запрошенням.
15. Кожна людина має право на самоідентифікацію, на свою національну і родову приналежність і громадянство своєї країни.
16. Кожна людина по досягненню повноліття має право на сім'ю, вступаючи в шлюб і несучи взаємну відповідальність за дітей.
17. Кожна людина є володарем майна створеного власною працею, інтелектом і талантом, майном переданим батьками в спадок, а також майном отриманим при обміні шляхом еквівалентної праці іншої особи (але не за технологіями бізнесу і лихварства).
18. Кожна людина має свободу совісті в межах морально-етичного кодексу людства.
19. Кожна людина має право на самовираження через творчість і реалізацію своєї особистості.
20. Кожна людина має право на вільні зібрання з якого завгодно важливого питання для соціуму, але завжди поважаючи думку і право більшості.

21. Всі члени соціуму мають право на демократичні зміни без шкоди для території життєдіяльності соціуму в межах пошукової частини наявного ресурсу.
22. Кожен член соціуму має право на соціальний захист, медичне обслуговування, за умови позитивного внеску в життєдіяльність соціуму, або на мінімальний ресурс життєдіяльності за відсутності такого внеску за законами прийнятими більшістю членів соціуму.
23. Кожен член соціуму має право на труд і створення своєї території життєдіяльності в межах території і законів життєдіяльності соціуму .
24. Кожна людина має право на вихідні і відпустку в термінах необхідних для відновлення фізичного і творчого ресурсу, перш за все шляхом зміни виду діяльності.
25. Кожна людина має право на власне житло і їжу, якщо вона не протипоставила себе громаді (соціуму).
26. Кожна людина має право на безкоштовну загальну і вищу освіту в інтересах соціуму.
27. Кожна людина, яка зробила внесок в інтелектуально-духовну скарбницю соціуму, повинна мати захищене авторське право, але не на природні скарби, конструкції і технології.
28. Кожна людина має право на мирне помешкання не лише в фізичній, а й в інформаційній, і в духовній сферах життєдіяльності.
29. Кожна людина несе відповідальність за особисто прийняті рішення і вчинки.
30. Кожна людина не може бути обличена прав задекларованих вище, якщо соціум не змінив в конкретній позиції обмеження на індивідуальні права у відповідності до змін в етнічному та в загально-людському морально-етичному кодексі людства.

Обов'язки українця

1. Рівні права накладають рівні обов'язки на всіх членів соціуму.
2. Пріоритетними обов'язками є обов'язки перед родиною і Родом, затим етнічно-соціальні і загальнолюдські.
3. Кожна людина повинна повернути соціуму, як мінімум, вкладений в неї ресурс для її становлення.
4. Людина, як клітинка живого соціального організму, не може існувати поза соціумом, а тому має жити в черговості дій: «треба» - для соціуму, «можу» - як суб'єкт соціуму, і «хочу» - якщо дозволяє соціум.
5. Першочерговим обов'язком кожного члена соціуму є:
 - а) підтримка існуючого простору життєдіяльності етносу;
 - б) захист всіма можливими засобами території життєдіяльності етносу (соціуму);
 - в) розбудова фізичної, інтелектуальної і духовної території життєдіяльності соціуму (від сім'ї до людства).
6. Обов'язком кожного члена соціуму є створення і збереження сім'ї, як основи розвитку і майбутнього соціуму.

7. Майбутнє соціуму і людства - це діти. Обов'язком кожного члена соціуму є відтворення соціуму через народження дітей, їх виховання і освіту. За неможливості мати власних дітей кожен член соціуму має за обов'язок приділяти достатньо уваги і освіти дітей-сиріт.
8. Кожен член соціуму має бути в готовності до власної жертвності при загрозі існуванню етносу чи при загрозі існуванню людства.
9. Кожен член соціуму, має дбати про екологію помешкання не лише соціуму і людства, але й про майбутнє біосфери та планети в цілому.
10. На випадок можливої, незалежної від людства руйнації життя на планеті, необхідно дбати про можливості його відновлення і розбудови за будь-яких умов (створюючи своєрідний «Ноїв ковчег» життя).
11. Обов'язком кожної людини є виконання якої завгодно роботи творчо, з любов'ю, таким чином, щоб створене гармонійно вписувалось в існуючу архітектуру природи.
12. Для прогресу людства і планети кожна людина має вдосконалювати себе, прагнути бути кращою в сфері своєї діяльності, учитись і учить інших.
13. Кожна людина має шанувати батьків, учителів, усіх хто творив фундамент Роду і людства до неї і її можливості на майбутнє.
14. Обов'язком кожної людини є турбота про братів наших менших, про фауну і флору з тим, щоб у них були всі необхідні умови і простір життєдіяльності для їх існування, життя і еволюції.
15. Обов'язком кожної людини є турбота про безпечне помешкання для сім'ї, Роду, соціуму і людства.
16. Кожна людина має допомагати іншій у відстоюванні її прав як людини і громадянина (члена) соціуму.
17. Кожна людина має жити за морально-етичним кодексом етносу і людства.
18. Пам'ятаючи, що кожна людина виросла і отримала свій інтелектуально-духовний багаж в даному етносі, вона має служити своєму Роду і своїй країні. Інтелектуально-духовний ресурс найцінніший і жоден етнос (як і країна) не має права грабувати інші під гаслами права на вільне переміщення особистості.
19. Кожна людина має жити за заповіддю «не лише не нашкодити живому розумному Всесвіту, але й зробити все можливе для його розквіту і еволюції».
20. Головний обов'язок кожної людини – завжди, скрізь і за яких завгодно обставин в усьому залишатись Людиною.